ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΑΜΑΡΤΩΛΕΣ

ΜΑΤΑ ΧΑΡΙ

МАТА ХАРІ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΖΕΛΛΕ

ΜΑΤΑ ΧΑΡΙ

ΑΠΟΔΟΣΙΣ:

ΛΟΥΚΙΑΣ ΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΧΡΗΣΤΟΣ Ι. ΣΤΡΑΤΙΚΗΣ

ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ
& ΧΑΒΡΙΟΥ 9

ΑΘΗΝΑΙ (τ.τ. 125)
ΤΗΛΕΦ. 234.768

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΕΩΣ: ΛΟΥΚΙΑ ΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἔχουν εἰπωθῆ τόσα καὶ τόσα γι' αὐτὴ τὴ μυστηριώδη γυναίκα, ὥστε τὄνομά της νὰ θυμίζη ἀμέσως κατασκοπεία καὶ ἡ λέξι «κατάσκοπος» νὰ θυμίζη τὄνομά της. Τὸ ἄστρο της ἔλαμψε καὶ ἔσβησε στὸν πρῶτο παγκόσμιο πόλεμο. Ἔσβησε στὸ πλακόστρωτο ἑνὸς παλιοῦ φρουρίου, κάτω ἀπὸ ἕναν μολυβένιο οὐρανό, ἕνα μουντὸ χειμωνιάτικο πρωϊνό, κάπου στὸ Παρίσι, ὕστερα ἀπὸ τὴ μονολλεκτικὴ διαταγὴ ἑνὸς Γάλλου ἀξιωματικοῦ: Πῦρ!

Ἡ Μάτα Χάρι ἔπεσε νεκρὴ μὰ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη γεννήθηκε ὁ θρῦλος της. Μίλησαν γιὰ τ' ὄνομά της πρῶτα στὸ Δεύτερο Γραφεῖο (τὴν Γαλλικὴ Ἀντικατασκοπεία), ὕστερα ἄρχισαν νὰ μιλοῦν γιὰ τὴ δρᾶσι της οἱ ἀξιωματικοί, οἱ διπλωμάτες, οἱ δημοσιογράφοι κι' ὅλος ὁ κόσμος. Καὶ ἡ φήμη τῆς ὄμορφης, τῆς γοητευτικῆς γυναίκας ποὺ γονάτισαν μπροστά της μεγάλες προσωπικότητες τῆς εὐ-

ρωπαϊκῆς κοινωνίας ἁπλώθηκε παντοῦ, πῆρε ἔκτασι καὶ ὀμορφιά, ἔγινε παραμύθι ὄμορφο καὶ κυκλοφόρησε ἀπὸ χείλη σὲ χείλη γιὰ ν' ἀποκτᾶ μὲ τὸν καιρὸ ὅλο καὶ περισσότερη ὀμορφιά.

Ὅμως, ποιά ἦταν αὐτὴ ἡ μυστηριώδης κατάσκοπος, αὐτὴ ἡ γοητευτικὴ καὶ προκλητικὴ γυναίκα; Πῶς ξεκίνησε τὴν καρριέρα της, ποιά ἦταν ἡ ζωή της πρὶν μπλέξη στὰ δίχτυα τῆς κατασκοπείας; Τί ἦταν ἐκεῖνο ποὺ τὴν ὁδήγησε στὸ σημεῖο νὰ προδώση τὴν πατρίδα της καὶ ποιά πατρίδα πρόδωσε; Καὶ πῶς τὰ βήματά της ποὺ τὴν ὁδηγοῦσαν ἀπὸ τὴν μιὰ περιπέτεια στὴν ἄλλη, τὴν ὁδήγησαν στὸ τέλος μπροστὰ στὴν ὁμάδα τοῦ ἐκτελεστικοῦ ἀποσπάσματος;

Ἀξίζει νὰ διαβάσετε αὐτὸ τὸ βιβλίο γιὰ νὰ μάθετε τὴ ζωὴ καὶ τὴ δρᾶσι τῆς Μάτα Χάρι. Στὸ τέλος θὰ μείνη καὶ σὲ σᾶς, ὅπως ἔμεινε στὴν ψυχὴ ὅλων ἐκείνων ποὺ τὴν γνώρισαν, μιὰ γεῦσι τρυφερῆς μελαγχολίας, μιὰ αἴσθησι ὀμορφιᾶς ποὺ ξέφυγε μέσα ἀπὸ τὰ χέρια σας...

1

Μπροστὰ σὲ μιὰ μικρὴ καὶ ἀπόμερη πόρτα τῆς Παρισινῆς φυλακῆς τοῦ Σαὶν - Λαζάρ, στέκονταν πέντε αὐτοκίνητα. Ἦταν ἕνα φθινοπωριάτικο πρωϊνό, σκοτεινὸ καὶ παγερό, ποὺ ἔδειχνε ἀκόμα πιὸ σκυθρωπὸ τὸ παλιὸ γκρίζο κτίριο μὲ τοὺς μουχλιασμένους τοίχους. Βαρειά, μολυβένια σύννεφα σκέπαζαν τὸν οὐρανό, σέρνονταν χαμηλά, ἄγγιζαν λὲς τὶς στέγες τῶν φυλακίων καὶ ἡ λεπτὴ μὰ ἀδιάκοπη βροχὴ γλυστροῦσε στὶς γυαλιστερὲς καρρότσες τῶν Πανὰρ καὶ μούσκευε τὶς χλαῖνες τῶν στρατιωτῶν ποὺ περίμεναν σιωπηλοί.

Ξαφνικά, ἡ μικρὴ πόρτα ἄνοιξε ἀπότομα καὶ ἕνας λοχίας μὲ μεγάλα μουστάκια κιτρινισμένα ἀπὸ τὸ τσιμπάκο, βγῆκε τρεχᾶτος οὐρλιάζοντας μιὰ διαταγὴ μὲ φωνὴ κοφτὴ καὶ διαπεραστική. Ἀμέσως οἱ στρατιῶτες ἀνατινάχτηκαν καὶ στάθηκαν προσοχή, σχηματίζοντας ἕναν κύκλο γύρω ἀπὸ τὰ αὐτοκίνητα. Καὶ πραγματικὰ σὲ λίγα λεπτὰ πρόβαλε ἕνας ἀξιωματικὸς τῆς χωροφυλακῆς τυλιγμένος στὴν μπλὲ μπέρτα του καὶ πίσω του μιὰ κομψή, σχεδὸν ἀέρινη γυναικεία φιγούρα ποὺ φάνταζε ὁλότελα ξένη σὲ τοῦτο τὸ θλιβερὸ περιβάλλον.

Ἡ γυναίκα, φορώντας ἕνα πυκνὸ βέλο ποὺ τῆς σκέπαζε ἐντελῶς τὸ πρόσωπο, προχώρησε μπροστὰ μὲ βῆμα ἀνάλαφρο καὶ σταθερὸ καὶ μπῆκε στὴν πρώτη Πανάρ, γέρνοντας μόλις τὸ κεφάλι γιὰ νὰ εὐχαριστήση τὸν ἀξιωματικὸ ποὺ τῆς ἄνοιξε εὐγενικὰ τὴν πόρτα. Μαζί της στὸ ἴδιο ἁμάξι ἀνέβηκαν ὁ ἀξιωματικός, ἕνας παπᾶς καὶ μιὰ καλόγρια· οἱ ἄνδρες τῆς φρουρᾶς μοιράστηκαν στὰ ὑπόλοιπα καὶ σ' ἕνα νεῦμα τοῦ λοχία, τὰ αὐτοκίνητα ξεκίνησαν ξεσκίζοντας τὴν πρωϊνὴ σιγαλιὰ μὲ τὸν ρυθμικὰ κρότο τῶν μοτέρ.

Ἡ πόλι δὲν εἶχε ἀκόμα ξυπνήσει κι' ἔτσι ἡ συνοδεία διέσχισε σὰν ἀστραπὴ τοὺς ἔρημους δρόμους ἀπ' τὸ Σαὶν - Λαζὰρ ὥς τὸ Βενσὰν συναντώντας μόνο ποῦ καὶ ποῦ κανένα στρατιωτικὸ καμιόνι. Ὡστόσο σὰν ἔφτασαν στὸ παλιὸ φρούριο βρέθηκαν ξαφνικὰ κυκλωμένοι ἀπὸ στρατιῶτες. Στὸ βάθος τῆς τεράστιας αὐλῆς, κοντὰ στὸν τοῖχο ὑπῆρχε ἕνας πάσσαλος βαμμένος μαῦρος.

Ὅταν τὰ αὐτοκίνητα σταμάτησαν, ἡ φρουρὰ παρουσίασε ὅπλα κι' ὁ ἀγέρας γέμισε ἀπ' τὸν βαρὺ καὶ μονότονο ἦχο τῶν τυμπάνων. Καὶ ξαφνικά, ὅλα γύρω πῆραν μιὰ φανταστικὴ ὄψι. Τὸ παλιὸ φρούριο, ὁ μολυβένιος οὐρανός, οἱ αὐτόματες κινήσεις τῶν στρατιωτῶν ἔμοιαζαν σὰν νὰ μὴν ἦταν ἀληθινά, σὰ νὰ δινόταν ἁπλῶς μιὰ θεατρικὴ παράστασι μελετημένη μὲ κάθε λεπτομέρεια.

Ἡ γυναίκα μὲ τὸ ἴδιο πάντα σταθερὸ κι' ἀνάλαφρὸ βῆμα, προχώρησε ὥς τὸν μαῦρο πάσσαλο δίχως νὰ δίνη καμμιὰ σημασία στὸν παπᾶ καὶ στὸν ἀξιωματικὸ τῆς χωροφυλακῆς ποὺ βάδιζαν πλάϊ της. Σὰν ἔφτασε, τέντωσε τὸ λεπτό, λυγερὸ κορμί της καὶ περίμενε ἀτάραχη, σχεδὸν ἀγέρωχη. Ἕνας λοχαγὸς μὲ ἕνα χαρτὶ στὸ χέρι πῆγε καὶ στάθηκε μπροστά της. Τὸ ξεδίπλωσε καὶ ἄρχισε νὰ διαβάζη μὲ φωνὴ ἄχρωμη τρώγοντας τὶς λέξεις:

—Ἐν ὀνόματι τοῦ Γαλλικοῦ λαοῦ... κατασκο-

πεία... συνεργεία μὲ τὸν ἐχθρό... εἰς τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου...

Ὅταν τέλειωσε, τὸ δίπλωσε πάλι καὶ κύτταξε βλοσυρὸς τὴν γυναίκα ποὺ στεκόταν ἀντίκρυ του. Καὶ τότε ἔγινε κάτι ἐντελῶς ἀπρόβλεπτο. Ἐκείνη μὲ μιὰ θεαματικὴ κίνησι τράβηξε τὸ βέλο ποὺ σκέπαζε τὸ πρόσωπό της κι' ὁ ἀξιωματικὸς ἀντικρύζοντας ξαφνικὰ τὴν ἐξαίσια ὀμορφιά της, κλονίστηκε. Μέσα στὸ χλωμὸ φῶς τῆς μουντῆς φθινοπωριάτικης ἡμέρας, ἡ μορφή της φάνταξε σὰν μαγευτικὸ ὅραμα. Τὰ γλυκὰ εὐγενικὰ χαρακτηριστικά, τὸ σαρκῶδες στόμα καὶ προπάντων τὰ μάτια, ἐκεῖνα τὰ μαῦρα βελούδινα μάτια, τὰ γεμᾶτα μυστήριο καὶ πάθος. Τὸ βλέμμα τους καρφώθηκε στὸ δικό του ἐπίμονο, βαθύ, ἀνεξερεύνητο. Κι' ὁ δυστυχισμένος λοχαγὸς ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ λυγίζη, ὅπως ἀκριβῶς θὰ τὸ ἔνοιωθε καὶ κάθε ἄλλος ἄντρας στὴ θέσι του.

Κάτι σὰν ρῖγος διαπέρασε τὸ κορμί του καὶ τὰ χέρια του ἁπλώθηκαν μηχανικὰ ν' ἀγγίξουν αὐτὸ τὸ γοητευτικὸ πλάσμα ποὺ λὲς καὶ ἔβγαινε ἀπὸ τὰ ὄνειρά του. Μὰ ἡ σιγανὴ ψαλμωδία ποὺ μουρμούριζε ὁ παπᾶς ἔσπασε τὴν μαγεία ποὺ τὸν τύλιγε καὶ τὸν ξανάφερε στὰ λογικά του. Κατέβασε τρομαγμένος τὰ βλέφαρα, ξαναβρέθηκε στὴν αὐλὴ τοῦ φρουρίου, κάτω ἀπ' τὸν μολυβένιο οὐρανό, μπροστὰ σ' αὐτὴν τὴν γυναίκα ποὺ εἶχε προδώσει τὴν πατρίτρίδα του... Μὲ δόντια σφιγμένα φώναξε μιὰ διαταγὴ κι' οἱ στρατιῶτες παρουσίασαν ὅπλα. Ἕνας χοντρὸς δεκανέας πλησίασε τὴν κατάδικη γιὰ νὰ τὴν δέση καὶ νὰ τῆς σκεπάση τὰ μάτια μ' ἕνα μαντήλι, μὰ ἡ γυναίκα ἀρνήθηκε μὲ μιὰ κίνησι τοῦ χεριοῦ καὶ ὁ δεκανέας ταραγμένος δὲν ἐπέμενε.

Ἡ βροχὴ εἶχε σταματήσει. Τὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα εἶχε ἕτοιμα τὰ τουφέκια. Κι' ὁ ἀξιωματικὸς ἔδωσε τὸ σύνθημα τοῦ πυροβολισμοῦ μὲ μιὰ κραυγὴ πνιχτή, σχεδὸν ἀπελπισμένη, μιὰ κραυγὴ

πού λές καί άρνιόταν νά βγή άπό τόν σφιγμένο λαιμό του.

Ό κρότος τών σφαιρών άντήχησε κοφτός, ξερός κι' άντιλάλησε στούς παλιούς γκρίζους τοίχους. Μερικές σφαίρες ξέφυγαν κι' έγδαραν τίς μουχλιασμένες πέτρες πίσω άπό τόν πάσσαλο. Ή γυναίκα χτυπημένη, άναδιπλώθηκε, γονάτισε κι' ύστερα κύλησε μαλακά στό ένα πλευρό. Ό άξιωματικός κατάχλωμος πήγε κοντά της, έβγαλε τό πιστόλι του, τό άκούμπησε κάτω άπ' τό άριστερό της αύτί καί τής έδωσε τήν χαριστική βολή. Ύστερα μέ τά δόντια σφιγμένα, τά μάτια άνέκφραστα, τραβήχτηκε πέρα.

Ό χοντρός δεκανέας γονάτισε πλάϊ στήν νεκρή, τής έβγαλε τά βραχιόλια καί τά δαχτυλίδια πού φορούσε καί τά έδωσε στήν καλόγρια. Στό μεταξύ μιά νεκροφόρα μέ δυό άλογα πού ώς έκείνη τήν ώρα περίμενε παράμερα, προχώρησε μπροστά. Ό λοχαγός μέ φωνή άνέκφραστη, ρώτησε όπως ήταν ή συνήθεια αύτούς πού παρακολούθησαν τήν έκτέλεσι:

— Μήπως θέλει κανείς τήν σωρό τής Μαργαρίτας Ζέλλε;

Κανένας δέν άποκρίθηκε. Άπόλυτη σιγή άκολούθησε τά λόγια του καί τότε ό άξιωματικός έκανε νόημα στούς νεκροθάφτες νά πάρουν τό πτώμα. Κι' έτσι έκεϊνο τό έξαίσιο κορμί, έκείνη ή μοναδική γοητευτική γυναίκα, πού γιά χάρι της τόσοι άξιόλογοι άνδρες θυσίασαν τά πλούτη τους, τήν καρριέρα τους, άκόμα καί τήν ζωή τους, πήρε τό δρόμο γιά τό άνατομικό τραπέζι.

Είχε άρχίσει νά ξαναβρέχη κι' ή νεκροφόρα κολλούσε στίς λάσπες καί τρανταζόταν κάθε τόσο...

Στήν αίθουσα τού Δευτέρου Γραφείου, όπως όνομαζόταν ή Γαλλική άντικατασκοπεία, ό ταγμα-

τάρχης Λαντού, ὁ διευθυντὴς ἐκείνης τῆς μυστικῆς μὰ τόσο ἐνδιαφέρουσας ὑπηρεσίας, ἦταν σκυμμένος στὸ μεγάλο τραπέζι ποὺ ἔπιανε σχεδὸν ὁλόκληρο τὸν ἕναν τοῖχο. Μπροστά του ὑπῆρχαν ἁπλωμένα ἕνα σωρὸ ἔγγραφα ὅλα μὲ τὴν ἴδια κίτρινη σφραγίδα καὶ τὴν λέξι «ἀπόρρητον» γραμμένα μὲ ἔντονα μαῦρα γράμματα.

Ἦταν 8 τὸ πρωΐ τῆς 15 Ὀκτωβρίου 1917. Ὁ Λαντοὺ εἶχε μάθει τὴν ἐκτέλεσι τῆς Μαργαρίτας Ζέλλε τὴν ὥρα ποὺ ἔρριχνε μιὰ ματιὰ στοὺς τίτλους τῶν πρωϊνῶν ἐφημερίδων. Κατὰ βάθος δὲν ὑπῆρχε κανένα νέο ἄξιο λόγου. Οἱ Γερμανοὶ κρατοῦσαν πάντα ἀμυντικὴ στάσι κι᾽ ὁ στρατηγὸς Πεταὶν προσπαθοῦσε νὰ ἀναστηλώσῃ τὸ ἠθικὸ τοῦ στρατοῦ ὕστερα ἀπὸ τὴν ἄτυχη ἐπίθεσι τοῦ Μαΐου στὴν Καμπανία. Ὁ πόλεμος εἶχε πέσει σὲ μιὰν ἐκνευριστικὴν ἀβεβαιότητα καὶ τίποτε πρὸς τὸ παρὸν δὲν ἔδειχνε πὼς θὰ τάραζε τὴν ἰσορροπία τῶν δυνάμεων τοῦ μετώπου.

Ὁ Λαντοὺ παράτησε λοιπὸν τὶς ἐφημερίδες καὶ κύτταξε τὰ ἔγγραφα ποὺ ἀφοροῦσαν τὸ πιὸ σημαντικὸ γεγονὸς τῆς ἡμέρας: τὴν ἐκτέλεσι τῆς Μάτα Χάρι. Τὴν ἐκτέλεσι; Ὄχι... ἡ ἐκτέλεσι δὲν εἶχε πιὰ σημασία. Σημασία εἶχε νὰ μάθουν τὸν τρόπο ποὺ αὐτὴ ἡ περίφημη κατάσκοπος ἐνεργοῦσε καὶ νὰ καταφέρουν νὰ ἀνακαλύψουν ὁλόκληρο τὸ δίκτυο τῆς ὀργανωμένης κατασκοπείας. Καὶ ἀκριβῶς γι᾽ αὐτὸ τὸ λόγο θὰ συναντιόντουσαν ἐδῶ στὶς 9 οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς ἀντικατασκοπείας ὅλων τῶν συμμάχων χωρῶν.

Ὁ ταγματάρχης ἔσπρωξε πέρα τὰ ἔγγραφα, σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ κύτταξε τὸ παληὸ ξύλινο ρολόι ποὺ κρεμόταν πάνω ἀπὸ τὸ τζάκι. Ὁ μεγάλος δείχτης ἄγγιζε κιόλας τὸ 9. Καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ ἀστυνόμος Μπαρατὼ χτύπησε τὴν πόρτα.

—Ἐμπρός!, φώναξε ὁ Λαντοὺ καὶ πετάχτηκε ὁλόρθος.

Ὁ Μπαρατὼ μπῆκε ἥσυχος καὶ χαμογελαστὸς ὅπως πάντα.

Ξαφνικὰ τὸν εἶχε κυριεύσει ἀνυπομονησία.

— Καλημέρα ταγματάρχα μου.

— Εἶναι ὅλοι ἐδῶ;

— Λείπει μόνον ὁ κύριος Λάιστερ τῆς Ἰντέλλιτζενς Σέρβις, ἀποκρίθηκε ὁ ἀστυνόμος. Τὸ τραῖνο τοῦ Καλαὶ εἶχε καθυστέρησι κάπου μισὴ ὥρα κι' ὁ Ἐγγλέζος μας θὰ ἔφτασε μόλις τώρα στὸ Σταθμὸ τοῦ Βορρᾶ. Ὅμως ἔννοια σας, ἔστειλα ἕνα αὐτοκίνητο νὰ τὸν πάρη καὶ θὰ εἶναι ἐδῶ τὸ πολὺ σὲ δέκα λεπτά.

— Ἐντάξει, μουρμούρισε ὁ Λαντού. Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, μποροῦμε ν' ἀρχίσουμε.

Ὁ Μπαρατὼ κούνησε τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ δείξη πὼς συμφωνοῦσε κι' ὕστερα πέρασε στὸ γραφεῖο τοὺς κυρίους ποὺ περίμεναν στὸ σαλονάκι. Ὁ ταγματάρχης προχώρησε μπροστὰ γιὰ νὰ τοὺς ὑποδεχτῆ κι' ὁ ἀστυνόμος ἔκανε τὶς συστάσεις: Ὁ δόκτωρ Βὰν Μέρνω Ὁλλανδέζος, ὁ κύριος Ἐμιλιάνο Ἱσπανός, ὁ δόκτωρ Μοσκίνι τοῦ Ἰταλικοῦ Προξενείου τῆς Βαρκελώνης καὶ ὁ ἀστυνόμος Πριολέ.

— Κύριοι παρακαλῶ καθῆστε, εἶπε ὁ Λαντού.

Ὡστόσο δὲν εἶχαν προλάβει καλὰ - καλὰ νὰ καθήσουν τριγύρω ἀπὸ τὸ μεγάλο τραπέζι, ὅταν ἔφτασε ὁ Λάιστερ. Ὁ Ἐγγλέζος χαιρέτησε τυπικά, δικαιολογήθηκε ψυχρὰ γιὰ τὴν ἀθέλητη ἀργοπορία του καὶ πῆρε θέσι ἀκριβῶς ἀπέναντι ἀπὸ τὸν ταγματάρχη. Ἡ συνεδρίασι μποροῦσε ἐπιτέλους ν' ἀρχίση.

— Κύριοι, εἶπε μπαίνοντας κατ' εὐθεῖαν στὸ θέμα ὁ διευθυντὴς τοῦ Δευτέρου Γραφείου, σᾶς πληροφορῶ πὼς ἡ ἐκτέλεσι τῆς Μάτα Χάρι ἔγινε σήμερα τὸ πρωί, τὴν αὐγή, ἀφοῦ ἡ αἴτησις χάριτος ἀπερρίφθη ἀπὸ τὸν Πουανκαρέ. Ἔχω ἐδῶ μπροστά μου ὅλα τὰ πρακτικὰ τῆς δίκης καὶ σᾶς βεβαιώνω

πὼς τὰ μελέτησα προσεχτικά. Ὡστόσο ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω πὼς ἂν καὶ δὲν μοῦ ἔμεινε καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὴν ἐνοχὴ τῆς Μαργαρίτας Ζέλλε, βρῆκα πολλὰ σκοτεινὰ σημεῖα ποὺ τὸ δικαστήριο δὲν κατάφερε νὰ τὰ φωτίση. Μπορεῖ ἡ δικαιοσύνη νὰ τιμώρησε ἕνα μέλος τῆς ὀργανωμένης κατασκοπείας ποὺ προξένησε τόσα κακὰ στὶς χῶρες μας, ὅμως ἐμεῖς ἔχουμε ἀκόμα πολλὴ δουλειὰ νὰ κάνουμε. Πρέπει νὰ μάθουμε τὸ κάθε τι γιὰ τοῦτο τὸ σατανικὸ δίχτυ ποὺ ὅπως δείχνουν τὰ πράγματα ἁπλώνεται παντοῦ καὶ νὰ μελετήσουμε τὶς προϋποθέσεις ποὺ δίχως αὐτὲς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ δράση ἔτσι ἡ Μάτα Χάρι... Μὲ λίγα λόγια νὰ ἀνακαλύψουμε τὸ σύστημα ποὺ ἐκμεταλλευόταν ἐκείνη ἡ μυστηριώδης καὶ ὅπως φαίνεται ἡ τρομερὰ γοητευτικὴ κατάσκοπος. Σᾶς κάλεσα λοιπὸν ἐδῶ μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς ἂν συγκεντρώσουμε τὰ στοιχεῖα ποὺ ἔχει ὁ καθένας μας γιὰ τὴν ζωὴ τῆς Μαργαρίτας Ζέλλε, θὰ φτάσουμε σὲ κάποιο συμπέρασμα κι' ἴσως καταφέρουμε νὰ καταλάβουμε πολλὰ πράγματα πού τώρα εἶναι γιὰ μᾶς ἐπικίνδυνα αἰνίγματα. Ποιός ἀπὸ σᾶς θέλει νὰ μιλήση πρῶτος;

— Νομίζω πὼς πρέπει νὰ μιλήσω ἐγώ, εἶπε ὁ ἀστυνόμος Μπαρατώ. Ζήτησα καὶ πῆρα ἀπὸ τὴν Ὁλλανδέζικη ἀστυνομία σημαντικὲς πληροφορίες γιὰ τὴν πρώτη περίοδο τῆς Μάτα Χάρι, τὴν οἰκογένειά της καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλα ἐνδιαφέροντα πράγματα. Μπορῶ λοιπὸν ν' ἀρχίσω;

— Φυσικά, Μπαρατώ, ἀποκρίθηκε ὁ ταγματάρχης. Σᾶς ἀκοῦμε.

—Ἐντάξει! Ἡ Μαργαρίτα Γερτρούδη Ζέλλε γεννήθηκε στὸ Ἄμστερνταμ τῆς Ὁλλανδίας, στὶς 7 Αὐγούστου τοῦ 1876. Τὰ παιδικά της χρόνια δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ πρέπει νὰ προσέξουμε εἶναι ὁ πατέρας της Ἀδὰμ Ζέλλε. Ἦταν πολὺ ὄμορφος ἄντρας, μὰ κενόδοξος, ἀκόλαστος, ἀπατεώνας καὶ ἀδίστακτος. Ἔκανε λίγο ἀπ' ὅλα τὰ

επαγγέλματα, από έμπορος καπέλλων έως πράκτορας ταξιδίων και φαινόταν ανακατεμένος σέ πολλές ύποπτες υποθέσεις. Ωστόσο επειδή καταγόταν από καλή αστική οικογένεια, ή κόρη του ή Μαργαρίτα, έσπούδασε στά καλύτερα όλλανδέζικα κολλέγια. Και ακριβώς στό Διδασκαλείο της Λέϋντεν, όταν ακόμα ήταν μόλις δεκαπέντε χρονών, ξέσπασε τό πρώτο σκάνδαλο της ζωής της...

Ό επιστάτης μπήκε στην πέμπτη τάξι ακριβώς τή στιγμή πού ό καθηγητής της ιστορίας προσπαθούσε νά έξηγήση στίς μαθήτριές του, πώς ό Ναπολέων κατάφερε νά κυκλώση τούς έχθρούς του στό Άούστερλιτς. Ό καθηγητής Νίστρα ήταν πολύ νέος, δίδασκε πρώτη φορά σέ σχολείο και τούτα τά κοριτσόπουλα μέ τά πονηρά μάτια και τά κοροϊδευτικά χαμόγελα, τόν τρόμαζαν. Ένοιωθε πώς παρακολουθούσαν κάθε του κίνησι, έτοιμες νά ξεσπάσουν σέ γέλια και νευρίαζε μέ τόν έαυτό του γιατί καταλάβαινε πώς κοκκίνιζε όταν τόν κυττούσαν κατάματα.

— Πρέπει νά τούς έπιβληθώ, έλεγε μόνος του δυνατά γιά νά πάρη κουράγιο πρίν μπή στήν τάξι.

Όμως, όταν βρισκόταν ανάμεσά τους τά έχανε και μπερδευόταν χειρότερα. Άχ, γιατί νά μήν τόν ρίξη ή τύχη του σ' ένα κολλέγιο αγοριών, αντί σέ τούτο τό διδασκαλείο, σέ τούτα τά δεκαπεντάχρονα πλάσματα πού δέν ήταν πιά παιδιά, άλλά ούτε ακόμα γυναίκες; Δέν του έμενε λοιπόν παρά νά διδάσκη συνέχεια, δίχως καμμιά διακοπή πού θά τούς έδινε τήν ευκαιρία νά τόν βασανίσουν, ώσπου νά γίνη διάλειμμα και νά τελειώση τό μαρτύριό του. Γι' αυτό όταν είδε τόν επιστάτη νά μπαίνη στην τάξι νευρίασε.

— Τί θέλεις Ρίκ; ρώτησε ζαρώνοντας τά φρύδια ένωχλημένος.

Ὁ γέρος σήκωσε τοὺς ὤμους του:

—Ἐγὼ τίποτα! Ὁ κύριος διευθυντὴς θέλει νὰ πάη ἀμέσως ἡ Ζέλλε στὸ γραφεῖο του!

Ἕνας θόρυβος ἀπὸ πνιγμένα γέλια ὑψώθηκε στὸν ἀέρα, ἐνῶ τὰ κοριτσίστικα κεφαλάκια ἔσκυβαν τάχα στοχαστικὰ πάνω στὰ βιβλία.

— Σιωπή!, ξεφώνισε ὁ καθηγητὴς Νίστρα ἔξω φρενῶν, νοιώθοντας μὲ φρίκη νὰ κοκκινίζουν πάλι τὰ μάγουλά του. Ἐσὺ Ζέλλε, δὲν ἀκοῦς;

Ὡστόσο τούτη ἡ ἐρώτησι ἦταν ἐντελῶς περιττή. Ἀπὸ τὸ τελευταῖο θρανίο εἶχε σηκωθῆ κιόλας ἕνα κορίτσι πολὺ ψηλό, ἀλλὰ θαυμάσια σχηματισμένο γιὰ τὴν ἡλικία του, καὶ χαμογελοῦσε ἀδιόρατα. Τίναξε πίσω τὸ ὄμορφο κεφάλι μὲ τὰ μακρυὰ μαῦρα μαλλιὰ καὶ διέσχισε τὸν διάδρομο μὲ κινήσεις ἀργές, νωχελικὲς ποὺ ἀναδείκνυαν τὸ ὑπέροχο λεπτὸ κορμί της καὶ τόνιζαν τὴν κομψὴ γραμμὴ τῆς μέσης. Περνώντας μπροστὰ ἀπὸ τὴν ἕδρα κάρφωσε τὰ κατάμαυρα βελούδινα μάτια της στὸν καθηγητὴ τῆς ἱστορίας κι᾽ ἐκεῖνος, παρ᾽ ὅλες τὶς προσπάθειές του νὰ φανῆ ἀδιάφορος, ἔνοιωσε τὰ γόνατά του νὰ λυγίζουν. Ὕστερα, τεντώνοντας ἀγέρωχα τοὺς λεπτούς της ὤμους, βγῆκε ἀπὸ τὴν τάξι ἀδιαφορώντας γιὰ τὰ πνιχτὰ γέλια ποὺ ξεσποῦσαν πίσω της.

Ὁ καθηγητὴς Σμίτ, διευθυντὴς τοῦ Διδασκαλείου, ἦταν ἕνας ἄντρας γύρω στὰ πενήντα, ψηλὸς καὶ γεροδεμένος, ποὺ ὅλοι τὸν σέβονταν καὶ τὸν ὑπολόγιζαν. Δέχτηκε τὴν Μαργαρίτα καθισμένος μπροστὰ στὸ γραφεῖο του, σοβαρὸς καὶ ἀγέλαστος κι᾽ ἔκανε νόημα στὸν ἐπιστάτη πὼς μποροῦσε νὰ φύγη. Ὡστόσο, μόλις ἡ πόρτα ἔκλεισε πίσω ἀπὸ τὶς πλάτες τοῦ γερο - Ρίκ, ὅλα ἄλλαξαν ἀπότομα. Ὁ Σμὶτ τινάχτηκε ὀλόρθος μ᾽ ἕνα ἀναστεναγμὸ καὶ τὸ κορίτσι δίχως νὰ τοῦ δώση καμμιὰ σημασία, πῆγε καὶ ξάπλωσε στὴν πολυθρόνα, γέρνοντας πίσω τὸ κεφάλι καὶ σταυρώνοντας τὶς μακρυὲς της γάμ-

πες. Τὰ μαῦρα της μάτια ἔμεναν καρφωμένα στὸ κενό, μακρινὰ καὶ ἀδιάφορα.

— Μαργαρίτα, ψιθύρισε ὁ ἄντρας μὲ φωνὴ σπασμένη ἀπὸ τὴν ἀγωνία. Μαργαρίτα, κοριτσάκι μου!

Ἐκείνη ζάρωσε μόλις τὰ φρύδια σὰν ἐνοχλημένη καὶ εἶπε δίχως νὰ στραφῆ νὰ τὸν κυττάξη:

— Τί συμβαίνει πάλι; Γιατί κάνεις ἔτσι;

— Γιατί κάνω ἔτσι; ξέσπασε αὐτὸς μὴν μπορώντας πιὰ νὰ κυριαρχήση στὸ πάθος ποὺ τὸν ἔπνιγε. Γιατί κάνω ἔτσι; Χθὲς τὴν νύχτα σὲ περίμενα γεμᾶτος λαχτάρα. Μετροῦσα τὶς ὧρες, τὰ λεπτά, τὰ δευτερόλεπτα ὥς τὴν αὐγή, μὰ ἐσὺ δὲν ἦρθες... Νόμιζα στὸ τέλος πὼς δὲν θ' ἀντέξω καὶ θὰ τρελλαθῶ. Γιατί Μαργαρίτα; γιατί μ' ἀφήνεις νὰ ὑποφέρω;

— Δὲν μπόρεσα, αὐτὸ εἶναι ὅλο!, ἀποκρίθηκε ἡ μικρὴ χαμογελῶντας σὰν νὰ διασκέδαζε μὲ τὴν ταραχή του. Ἡ δεσποινὶς Μπρίνε, ἡ ἐπόπτρια, μὲ παρακολουθοῦσε διαρκῶς καὶ δὲν μ' ἄφησε νὰ πάω μόνη οὔτε στὸ μπάνιο. Προσπάθησα νὰ μὴν μὲ πάρη ὁ ὕπνος ὥσπου νὰ φύγη μὰ δὲν τὰ κατάφερα... κι' ὅταν ξύπνησα εἶχε πιὰ ξημερώσει.

Μιλοῦσε ἥσυχα, λίγο εἰρωνικά, ἀδιαφορώντας ἂν θὰ τὴν πιστέψουν. Κι' ὁ Σμὶτ κατάπληκτος, μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τραβηγμένα, ξετρελλαμένος ἀπὸ τὴν ζήλεια, ἔχασε κάθε ἔλεγχο τοῦ ἑαυτοῦ του.

—Μὴ λὲς ψέματα, ἔκανε βραχνά. Ἡ δεσποινὶς Μπρίνε δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τούτη τὴν ἱστορία. Ἄδικα προσπαθεῖς νὰ βρῆς δικαιολογίες, ἐγὼ ξέρω πολὺ καλὰ τί συμβαίνει!... Εἶναι κάμποσος καιρὸς τώρα ποὺ κάτι ἔχει ἀλλάξει ἀνάμεσά μας... Μὲ ἀποφεύγεις, μοῦ φέρεσαι ψυχρά... Ἀπὸ τότε ποὺ ἐκεῖνος ὁ καταραμένος καθηγητὴς Νίστρα ἦρθε στὸ σχολεῖο, δὲν εἶσαι πιὰ ἡ ἴδια. Ὅμως, Θεέ μου, δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω πὼς ἐρωτεύτηκες αὐτὸν τὸν ἠλίθιο!... Μιὰ κοπέλα σὰν καὶ σένα...

Σώπασε, πνιγόταν. Ἔνοιωσε μὲ τρόμο πὼς μέ-

σα στὴν παραφορά του δὲν ἤξερε πιὰ τί ἔλεγε. Μὰ ἡ ἀγωνία του ἦταν τέτοια ποὺ μάταια πάσχιζε νὰ συγκρατηθῆ. Κι' ὅπως ἡ Μαργαρίτα ἐξακολουθοῦσε νὰ μένη ἀτάραχη, πῆγε καὶ στάθηκε μπροστά της μὲ τὶς γροθιὲς σφιγμένες:

—Ἡ δεσποινὶς Μπρίνε ἔφυγε ἀπὸ τὸν θάλαμο στὶς ἕντεκα. Εἶχες κοιμηθῆ κιόλας τέτοια ὥρα; Δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω! Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς δὲν ἦρθες νὰ μὲ βρῆς ἐπίτηδες. Πές μου, γιατί;

Καμμιὰ ἀπάντηση. Ἡ Μαργαρίτα δὲν ἔδειχνε κὰν νὰ τὸν ἀκούη. Καὶ τότε ἐκεῖνος ξεχνώντας ξαφνικὰ τὸ θυμό του, ἀλαφιασμένος καὶ μόνο στὴν σκέψη πὼς θὰ τὴν ἔχανε, προσπάθησε νὰ τὴν καλοπιάση.

—Ἄκουσε ἀγάπη μου, εἶπε μαλακά, σκέφτηκα τώρα δὰ κάτι. Ὑπάρχει ἐκεῖνο τὸ περίπτερο στὸ πάρκο ποὺ μένουν καμμιὰ φορὰ οἱ καλεσμένοι τοῦ σχολείου. Λοιπὸν θὰ τὸ ἐπισκευάσω μὲ δικά μου ἔξοδα καὶ θὰ στὸ χαρίσω. Ἔτσι δὲν θὰ εἶσαι ὑποχρεωμένη νὰ κοιμᾶσαι στὸ θάλαμο μὲ τ' ἄλλα κορίτσια καὶ θὰ γλυτώσης ἀπὸ τὴν δεσπινίδα Μπρίνε.

Σώπασε ἀπότομα, σαστισμένος κι' ὁ ἴδιος ἀπὸ τὴν τόλμη του. Μὰ ἦταν τόσο τὸ πάθος του, ποὺ σχεδὸν ἀμέσως ξανάπε:

— Ναί, γιατί ὄχι; Θὰ βροῦμε μιὰ δικαιολογία θὰ τὴν βρῶ μόνος μου, ἐσὺ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ βασανίζης τὸ ὄμορφο κεφαλάκι σου. Σκέψου μονάχα πὼς θὰ ἔχης τὸ δικό σου σπιτάκι καὶ θὰ μπορῆς νὰ μπαινοβγαίνης ὅταν σοῦ κάνη κέφι. Εἶσαι εὐχαριστημένη Μαργαρίτα; Βλέπεις πόσο σ' ἀγαπῶ μωρό μου; Δὲν μπορῶ πιὰ νὰ ζήσω στιγμὴ δίχως ἐσένα κοριτσάκι μου. Ὅμως κι' ἐσὺ δὲν πρέπει νὰ μὲ πληγώνης. Κι' ὅσο γιὰ κεῖνον τὸν Νίστρα ἔννοια σου καὶ θὰ τὸν κανονίσω ἐγώ! Θὰ τὸν ἀναγκάσω νὰ παραιτηθῆ, νὰ φύγη ἀπὸ τὸ σχολεῖο. Ναί, τὸ ξέρω, δὲν φταῖς ἐσύ. Εἶσαι μικρὴ ἀκόμα καὶ παρασύρεσαι. Ἀλλὰ ἀπὸ δῶ καὶ μπρὸς θὰ φροντίζω νὰ σὲ προφυλάω ἀπὸ κάθε κίνδυνο, ἀγάπη μου...

Έσκυψε, έπιασε τὴν κοπέλα ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὴν σήκωσε ὁλόρθη. Ὕστερα τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του σὰν τρελλὸς μὲ χέρια ποὺ ἔτρεμαν. Λόγια παράφορα ξέφευγαν ἀπὸ τὰ πυρωμένα του χείλια, ὑποσχέσεις αἰώνιας λατρείας, πνιχτὸς ἀναστεναγμὸς ποὺ μαρτυροῦσαν τὸν ἔρωτα ποὺ τὸν φλόγιζε. Κι' ἡ Μαργαρίτα δεχόταν τὸ ἀγκάλιασμά του παθητικά, ψυχρὴ καὶ ἀδιάφορη σὰν νὰ μὴν εἶχε καμμιὰ σχέσι μ' ἐκεῖνο τὸ ξέσπασμα τοῦ πάθους. Μὲ μάτια παγερά καὶ μυαλὸ ξεκάθαρο συλλογιζόταν πὼς τούτη ἡ ἱστορία ἔπρεπε πιὰ νὰ τελειώση. Εἶχε ἀρχίσει αὐτὸ τὸ ἐπικίνδυνο παιχνίδι γιὰ νὰ ἱκανοποιήση τὸν ἐγωϊσμό της, γιὰ νὰ πεισθῆ καὶ ἡ ἴδια πὼς μποροῦσε νὰ ὑποδουλώση ἕναν ἄντρα. Λαχταροῦσε νὰ ξεχωρίζη ἀπὸ τ' ἄλλα κορίτσια καὶ ἡ κατάκτησι τοῦ σοβαροῦ διευθυντῆ τοῦ Διδασκαλείου ἦταν γι' αὐτὴν ἕνας θρίαμβος. Ἀλλὰ ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ οἱ φλογερὲς ἐκρήξεις τοῦ ἐραστῆ της τῆς ἔφερναν πλῆξι. Καὶ θὰ τὸν εἶχε κιόλας παρατήσει ἂν δὲν τὴν συγκρατοῦσε ἡ σκέψι πὼς θὰ ἔχανε τὰ δῶρα του. Τῆς ἄρεσαν τὰ ὄμορφα φουστάνια, τὰ ἀκριβὰ ἀρώματα καὶ τὰ κοσμήματα καὶ ὁ Σμὶτ τῆς ἔδινε ὅσα λεφτὰ τοῦ ζητοῦσε ἔστω κι' ἂν ἀναγκαζόταν νὰ τὰ πάρη ἀπὸ τὸ σχολικὸ ταμεῖο. Ὅμως φτάνει πιά... πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλα ἀγαποῦσε τὴν ἐλευθερία της. Καὶ ἡ πρότασι τοῦ φίλου της νὰ τῆς δώση τὸ περίπτερο τοῦ πάρκου, νὰ τὴν φυλακίση ἐκεῖ μέσα μόνον γιὰ τὸν ἑαυτό του, τὴν γέμισε ὀργή. Ὄχι, δὲν θ' ἀνεχόταν τὶς ζήλειες του. Ἄλλωστε ὁ νεαρὸς καθηγητὴς τῆς ἱστορίας ἦταν πραγματικὰ ξετρελλαμένος μαζί της καί, μὰ τὴν ἀλήθεια, πολὺ χαριτωμένος...

Τὸ γράμμα ποὺ ἡ Μαργαρίτα ἔγραψε στὸν πατέρα της ἦταν ξεκάθαρο. Ὡστόσο ὁ Ἀδὰμ Ζέλλε τὸ διάβασε δυὸ φορὲς γιὰ νὰ βεβαιωθῆ πὼς δὲν

γελιόταν καὶ ὕστερα τὸ δίπλωσε προσεχτικά, τὸ ἔκρυψε στὴν τσέπη του καὶ βυθίστηκε σὲ λογισμούς. Ὄχι, πὼς πόνεσε ἡ πατρική του καρδιὰ γιὰ τὸ ξεμυάλισμα τῆς ἀνήλικης κόρης του ἀπὸ ἕναν πενηντάρη, οὔτε πὼς πληγώθηκε ἡ περηφάνεια του. Σκεπτόταν μόνο πὼς ἂν φερνόταν ἔξυπνα μποροῦσε νὰ βγῆ κερδισμένος ἀπ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι. Ἡ ἀποπλάνησι τῆς Μαργαρίτας, οἱ λεπτομέρειες ποὺ ἡ ἴδια τοῦ ἔγραψε, θὰ τὸν γέμιζαν, σίγουρα λεφτά. Γιατὶ ὁ καθηγητὴς Σμὶτ θὰ πλήρωνε ὅσα κι' ἂν τοῦ ζητοῦσε γιὰ νὰ μὴν ξεσπάση ἕνα σκάνδαλο ποὺ θὰ κατέστρεφε τὴν καρριέρα του καὶ θὰ τὸν ἔστελνε στὴν φυλακή.

Ὅσα κι' ἂν τοῦ ζητοῦσε;... Ὁ Ἀδὰμ Ζέλλε ζάρωσε τὰ φρύδια κι' ἄρχισε νὰ περπατᾶ πάνω - κάτω στὴν κάμαρα σὰν νὰ τὸν βασάνιζε κάποιο σοβαρὸ πρόβλημα. Ὅσα κι' ἂν τοῦ ζητοῦσε;... Χμ, ἐδῶ ἦταν ἡ δυσκολία. Ἔπρεπε νὰ φερθῆ λογικά, νὰ μὴν παρατραβήξη τὸ σκοινὶ καὶ νὰ μὴν τοῦ ζητήση περισσότερα ἀπ' ὅσα μποροῦσε νὰ πληρώση. Ἴσως δέκα χιλιάδες φιορίνια θὰ ἦταν ἀρκετά. Τέλος, βλέποντας καὶ κάνοντας... Ἔτριψε τὰ χέρια του εὐχαριστημένος καὶ πῆρε τὸ πρῶτο τραῖνο γιὰ τὴν Λέϋντεν. Ἦταν ἐντελῶς βέβαιος πὼς θὰ τὰ κατάφερνε. Θὰ μιλοῦσε ξεκάθαρα σ' ἐκεῖνον τὸν παληάνθρωπο καὶ θὰ τὸν κολλοῦσε στὸν τοῖχο...

Μόλις ἔφτασε, πῆγε ὁλόϊσια στὸ Διδασκαλεῖο καὶ ζήτησε νὰ μιλήση ἀμέσως μὲ τὸν διευθυντή.

Ὁ Σμὶτ βρισκόταν μόνος στὸ γραφεῖο του κι' ὅταν ὁ ἐπιστάτης ἦρθε καὶ τοῦ εἶπε ποιὸς τὸν γύρευε, ἔνοιωσε κάτι σὰν κόμπο νὰ τοῦ κόβη τὴν ἀνάσα. Ξαφνικὰ ἕνα κακὸ προαίσθημα τὸν κυρίευσε κι' ἀλαφιασμένος ἔστειλε νὰ φωνάξουν τὴν Μαργαρίτα. Μὰ ἡ κοπέλα εἶχε ἐξαφανιστῆ, δὲν βρισκόταν πουθενὰ κι' αὐτὸ μεγάλωσε ἀκόμα πιὸ πολὺ τὴν ἀγωνία του. Ἡ συναίσθησι τῆς ἐνοχῆς του τὸν γέμιζε τρόμο καὶ μέσα στὴν ταραχή του δὲν ἤξερε τί νὰ κάνη. Στὸ τέλος ὅμως κατάφερε νὰ κυριαρ-

χήση στὰ νεῦρα του, πείθοντας τὸν ἑαυτό του πὼς οἱ φόβοι ἦταν τελείως φανταστικοὶ ἀφοῦ κανένας δὲν γνώριζε τὸ μυστικό του καὶ ἀποφάσισε νὰ δεχτῆ τὸν πατέρα τῆς μικρῆς του ἐρωμένης. Ὡστόσο γρήγορα κατάλαβε πὼς γελιόταν.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ὁ Ἀδὰμ Ζέλλε φέρθηκε στὴν ἀρχὴ σὰν πραγματικὸς πατέρας. Δὲν ἔδωσε τὸ χέρι του στὸν Σμὶτ ποὺ σηκώθηκε νὰ τὸν ὑποδεχτῆ, ἀρνήθηκε νὰ καθήση στὴν πολυθρόνα ποὺ τοῦ πρόσφερε καὶ βγάζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ γράμμα τῆς Μαργαρίτας ἄρχισε νὰ τὸ διαβάζη.

Ἀπὸ τὶς πρῶτες κιόλας λέξεις ὁ δυστυχισμένος καθηγητὴς ἔνοιωσε κάτι σὰν ρῖγος νὰ διαπερνᾶ τὴν ραχοκοκκαλιά του καὶ παγωμένο ἱδρώτα νὰ βρέχη τὸ μέτωπό του. Ὕστερα ὁ πανικὸς τὸν συνεπῆρε. Ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος ποὺ στεκόταν ψυχρὸς μπροστά του, ἐκεῖνος ὁ πληγωμένος πατέρας φαινόταν ἀποφασισμένος νὰ ξεπλύνη τὴν τιμή του μὲ μιὰ πιστολιά. Κι' αὐτὸς δὲν μποροῦσε πιὰ οὔτε κἂν ν' ἀμυνθῆ, δὲν εἶχε κἂν τὴν δύναμι νὰ φωνάξη γιὰ νὰ ζητήση βοήθεια καὶ θὰ πέθαινε σὰν παγιδευμένο ζῶο...

Ὅμως ὁ Ἀδὰμ Ζέλλε βλέποντας τὴν κατάχλωμη μορφή του, κατάλαβε πὼς τὸ παράκανε. Φοβήθηκε μάλιστα μήπως ὁ Σμὶτ πάθει καμμιὰ συγκοπὴ ὁπότε τὰ σχέδιά του θὰ πήγαιναν χαμένα καὶ βιάστηκε ν' ἀλλάξη τακτική. Ἄφησε τὸ μανιασμένο ὕφος τοῦ ἀγριεμένου πατέρα, μαλάκωσε τὸν τόνο τῆς φωνῆς του καὶ τὰ κατάφερε τόσο καλὰ ὥστε ὁ ἴδιος ὁ καθηγητὴς νὰ μιλήση πρῶτος γιὰ ἐπανόρθωσι.

Μέσα στὴν ἀπελπισία του παρακάλεσε, ἔκλαψε καὶ ὑποσχέθηκε πράγματα ποὺ δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ κάνη. Εἶπε πὼς θὰ ζητοῦσε διαζύγιο ἀπὸ τὴν γυναίκα του καὶ ὕστερα θὰ παντρευόταν τὴν Μαργαρίτα γιατὶ τὴν ἀγαποῦσε ἀληθινὰ παρ' ὅλη τὴν τρομαχτικὴ διαφορὰ τῆς ἡλικίας, ὁρκίστηκε πὼς δὲν θὰ τὴν ἐγκατέλειπε ποτέ. Στὸ τέλος πρόσφερε

στὸν Ζέλλε ὅσα χρήματα εἶχε, προσθέτοντας καὶ τὰ λεπτὰ τοῦ σχολικοῦ ταμείου. Δηλαδὴ σχεδὸν ἑπτὰ χιλιάδες φιορίνια.

Ὁ Ζέλλε διατηρώντας πάντα τὸ ἴδιο αὐστηρὸ ὕφος, συλλογίστηκε πὼς δὲν τὸν συνέφερε νὰ ζορίση πιὸ πολὺ τὰ πράγματα. Ἄλλωστε τοῦτα τὰ χρήματα μποροῦσαν νὰ τ' ἀκολουθήσουν κι' ἄλλα, φτάνει νὰ ἔδινε καιρὸ στὸ θῦμα του νὰ συνέλθη καὶ νὰ ἀντιμετωπίση τὴν κατάστασι. Εἶπε λοιπὸν πὼς θὰ σκεπτόταν τὴν πρότασι τοῦ καθηγητοῦ καὶ πὼς θὰ ξαναερχόταν τὴν ἄλλη ἑβδομάδα. Κι' ἔφυγε ἀπὸ τὸ σχολεῖο δίχως νὰ δῆ τὴν Μαργαρίτα, «ἐκείνη τὴν ντροπιασμένη», καὶ προπαντὸς δίχως νὰ ὑποσχεθῆ τίποτα.

Στὸ ἁμάξι ποὺ τὸν πήγαινε στὸ σταθμὸ χαμογελοῦσε ἐνθουσιασμένος μὲ τὸν ἑαυτό του. Τὰ εἶχε καταφέρει περίφημα κι' ἦταν βέβαιος πὼς ἀπὸ τὴν ἀποπλάνησι τῆς κόρης του θὰ κέρδιζε πολλὰ λεφτά. Τοῦ φαινόταν πὼς εἶχε ἀνακαλύψει ἕνα χρυσορυχεῖο. Ὡστόσο βιάστηκε πολὺ νὰ χαρῆ...

Μόλις ἔφυγε ὁ Ζέλλε, ὁ Σμὶτ ἀπελπισμένος ἔτρεξε ὁ ἴδιος νὰ βρῆ τὴν Μαργαρίτα, ἀδιαφορώντας ἂν ἔτσι προδινόταν καὶ μὴν παίρνοντας πιὰ τὶς συνηθισμένες προφυλάξεις ποὺ ὡς τώρα εἶχαν σώσει τὰ προσχήματα. Ὅμως ἡ κοπέλα τὸν δέχτηκε παγερὰ καὶ σχεδὸν τὸν ἔβρισε. Τὸν κατηγόρησε πὼς ἐκμεταλλεύτηκε τὴν ἀθωότητά της γιὰ νὰ τὴν κάνη ἐρωμένη του, πὼς τῆς κατέστεψε τὴ ζωή, καὶ στὸ τέλος τοῦ φώναξε κατάμουτρα πὼς τὸν σιχαινόταν καὶ πὼς ἀγαποῦσε τὸν καθηγητὴ Νίστρα.

— Μοῦ ἔλεγες πὼς... σιχαινόσουν τὸν καθηγητὴ Νίστρα, τραύλισε ὁ δυστυχισμένος ὁ Σμίτ.

— Νὰ σιχαθῶ τὸν καθηγητὴ Νίστρα ποὺ ἔχει τὰ μισά σου χρόνια; κάγχασε ἡ Μαργαρίτα. Ἂν ὑπάρχη ἕνας ποὺ σιχαίνομαι αὐτὸς εἶσαι ἐσύ! Κι' ἂν κυτταχθῆς στὸν καθρέφτη αὐτὴ τὴ στιγμὴ θὰ σιχαθῆς κι' ἐσὺ τὸν ἑαυτό σου!

Ἡ ἀναίδειά της, ἡ σκληρότητά της, τὰ πικρά

της λόγια γονάτισαν τὸν Σμίτ. Κατάλαβε πὼς εἶχε νὰ κάνη μ' ἕνα σατανικὸ πλάσμα ποὺ τὸν τύλιξε στὰ δίχτυα του μὲ τὴν ἁμαρτωλή του γοητεία. Θῦμα σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία δὲν ἦταν ἡ μικρὴ μαθήτριά του, ἡ Μαργαρίτα Ζέλλε, μὰ αὐτὸς ὁ ἴδιος.

— Δὲν μ' ἀγάπησες ποτέ σου; ψιθύρισε.

— Νὰ σ' ἀγαπήσω; ἀπάντησε ἐκείνη καὶ ἀνασήκωσε περιφρονητικὰ τοὺς ὤμους. Ἂν εἶναι δυνατόν!

— Τότε... γιατί τὸ ἔκανες;

— Γιατὶ ἤθελα νὰ σὲ βλέπω νὰ πέφτης στὰ πόδια μου! Μοῦ ἄρεσε νὰ σὲ ταπεινώσω, ἐσένα τὸν διευθυντή μου!

... ...

Τὸ πτῶμα τοῦ Σμὶτ βρέθηκε ὕστερα ἀπὸ δυὸ μέρες σφηνωμένο στὸ διχτυωτὸ φρᾶγμα ἑνὸς αὔλακος ποὺ μάζευε τὰ βρώμικα νερὰ τοῦ πάρκου τοῦ σχολείου. Στὴν ἀρχὴ ἡ αὐτοκτονία ἀποδώθηκε στὸ ἔλλειμμα τοῦ σχολικοῦ ταμείου. Ὕστερα ὅμως μαθεύτηκε ἡ ἀλήθεια, ξέσπασε σκάνδαλο καὶ ἡ Μαργαρίτα ἀναγκάστηκε νὰ φύγη ἀπὸ τὸ Διδασκαλεῖο καὶ νὰ πάη νὰ μείνη σὲ μιὰ ἀδελφὴ τῆς μητέρας της.

2

Τὸ σπίτι ἦταν παληό, ἀνεμοδαρμένο, κτισμένο στὴν ἀκρογιαλιὰ τῆς Σεβενίνγκεν. Ὁλόρθη μπροστὰ στὸ παράθυρό της κυττοῦσε ἀσάλευτη τὴ θάλασσα, ἐκείνη τὴν γκρίζα ἀπεραντοσύνη κι᾿ ἔνοιωθε τὴν ψυχή της νὰ βουλιάζη στὸ στέρνο της καὶ ν᾿ ἀφανίζεται. Στὴν ἀρχὴ εἶναι ἀλήθεια πὼς ἡ ἀλλαγὴ τὴν διασκέδαζε. Τὰ χάδια τῆς θείας της καὶ προπάντων ὁ θαυμασμὸς ποὺ τῆς ἔδειχναν οἱ μικρές της ξαδέλφες, δυὸ ἀθῶα κοριτσάκια δεκατεσσάρων καὶ δώδεκα χρονῶν, κολάκευαν τὸν ἐγωϊσμό της καὶ τὴν γέμιζαν αἰσιοδοξία. Ὅμως, ὅπως περνοῦσε ὁ καιρός, ἡ πλῆξι ἄρχισε νὰ τὴν κυριεύση. Οἱ μέρες ξαφνικὰ τῆς φαίνονταν ἀτέλειωτες, οἱ ὧρες ἄδειες δίχως καμμιὰ χαρά. Τριγύριζε βαριεστημένα στὴν κάμαρα της καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ κάνη γιὰ νὰ σκοτώση τὴν ἀνία της. Καὶ τὶς νύχτες τὰ πράγματα χειροτέρευαν. Ἔπεφτε νὰ κοιμηθῆ, μὰ ὁ ὕπνος δὲν ἐρχόταν. Καὶ τότε ὁ νοῦς της γύριζε στὰ περασμένα καὶ τῆς ἐρχόταν νὰ κλάψη ἀπὸ ἀπελπισία καὶ ἀνίσχυρη ὀργή.

Ὄχι πὼς θλιβόταν γιὰ τὸν θάνατο τοῦ Σμὶτ ἢ τὴν ἀπώλεια τοῦ δευτέρου ἐραστῆ της, τοῦ κα-

θηγτῆ Νίστρα ποὺ ἄλλωστε τὸν εἶχε βαρεθῆ πρὶν ἀναγκαστῆ νὰ ἐγκαταλείψη τὸ σχολεῖο. Ὑπόφερε μόνο γιὰ τὶς ὄμορφες χαμένες μέρες, γιὰ τὰ ὡραῖα φορέματα ποὺ δὲν ἄξιζε πιὰ τὸν κόπο νὰ τὰ φορέση, γιὰ τὴν ἐποχὴ ποὺ εἶχε στὰ πόδια της ἕναν ἄντρα ποὺ τὴν λάτρευε σὰν θεά...

«Θὰ πεθάνω, συλλογιζόταν ἀπεγνωσμένα. Ἂν μείνω ἐδῶ, θὰ γεράσω καὶ θὰ πεθάνω πρὶν νὰ ζήσω...».

Νὰ πεθάνη;... Ἀλλά, Θεέ μου, ἤθελε νὰ ζήση!... Λαχταροῦσε νὰ γνωρίση ὅλες τὶς χαρὲς αὐτῆς τῆς ζωῆς κι' ὅλες τὶς εὐτυχίες... Ὅμως, μήπως εἶχε κιόλας ἀσχημήνει κλεισμένη σὲ τοῦτο τὸ θλιβερὸ σπίτι; Μήπως ἡ πλῆξι ποὺ φαρμάκωνε τὰ νειᾶτα της μάραινε καὶ τὴν ὀμορφιά της; Τὴν ἔπιανε τότε πανικός, πεταγόταν ὀλόρθη καὶ πήγαινε νὰ σταθῆ, ἔτσι ὅπως ἦταν μὲ τὰ νυχτικά, μπροστὰ στὸν καθρέφτη τῆς παλῃᾶς καρυδένιας ντουλάπας. Τὸ τρομαγμένο βλέμμα της καρφωνόταν στὸ κρύσταλλο κι' ἔψαχνε νὰ βρῆ στὴν μορφή της ἕνα ἴχνος φθορᾶς, κάτι ποὺ θὰ δικαιολογοῦσε τοὺς τρελλούς της φόβους. Ὅμως ὄχι. Τὰ μαῦρα της μάτια ἦταν πάντα μαγευτικά, τὸ πρόσωπό της ἐξαίσια σαγηνευτικὸ καὶ τὸ κορμί της εἶχε γίνει ἀκόμα πιὸ ἀκαταμάχητο μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου. Καὶ καταλάβαινε πὼς ἔφτανε μόνο μιὰ εὐκαιρία, μιὰ μικρὴ εὐκαιρία ἔστω κι' ἀσήμαντη, γιὰ νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὴν ἄχαρη ζωή της καὶ νὰ κατακτήση τὸν κόσμο.

Καὶ ἡ εὐκαιρία παρουσιάστηκε στὸ πρόσωπο ἑνὸς ἄντρα.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ὅταν γνώρισε τὸν λοχαγὸ Ροδόλφο Μὰκ Λέοντ, ἕναν ἀξιωματικὸ γύρω στὰ σαράντα, πλούσιο, πνευματώδη καὶ προπαντὸς μ' ἕνα σκοτεινὸ παρελθὸν ποὺ φλόγιζε τὴν φαντασία της, ἡ Μαργαρίτα δὲν σκέφτηκε καθόλου νὰ ἐκμεταλλευθῆ τούτη τὴν γνωριμία. Τῆς ἄρεσε ἁπλῶς ἡ ἕ-

ξυπνη κουβέντα του, τὰ ἀστεῖα του καὶ ἄρχισε ἕναν δεσμὸ ὁλότελα πλατωνικὸ μαζί του μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ διασκεδάση τὴν ἀφόρητη πλῆξι της, Σιγὰ - σιγὰ ὅμως, μὲ τοῦτες τῆς ἀθῶες συναντήσεις ξεπήδησε τὸ πάθος κι' ὁ δυστυχισμένος λοχαγὸς βρέθηκε ξετρελλαμένος μαζί της δίχως σχεδὸν νὰ τὸ καταλάβη. Καὶ τότε ἡ Μαργαρίτα ἀποφάσισε νὰ τὸν παντρευτῆ. Τὸν ἐρωτεύτηκε κι' αὐτή; Ἦταν ἕνα καινούργιο της καπρίτσιο; Οὔτε ἡ ἴδια ἤξερε. Πάντως μὲ τὸν γάμο θὰ ἐλευθερωνόταν ἀπὸ τὴν αὐστηρὴ κηδεμονία τῆς θείας της ποὺ δὲν τὴν ἄντεχε πιὰ καὶ θὰ γλύτωνε ἀπὸ τὴν ἀνία.

Μέσα στὸ σαλόνι τοῦ πατρικοῦ της σπιτιοῦ, στὴν Οὐτρέχτη, ἡ Μαργαρίτα περίμενε τὸν πατέρα της ξεφυλλίζοντας νευρικὰ μιὰ ἐφημερίδα. Γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ ἀναγκαζόταν νὰ στραφῆ σ' αὐτὸν γιατὶ δίχως τὴν ἄδειά του δὲν μποροῦσε νὰ παντρευτῆ. Ὅμως ἤξερε πολὺ καλὰ πῶς ἔπρεπε νὰ τοῦ φερθῆ γιὰ νὰ νικήση κάθε ἀντίρρησί του. Πρῶτα - πρῶτα λοιπόν, δὲν πῆρε μαζί της τὸν Ροδόλφο, ἀλλὰ τὸν ἄφησε νὰ τὴν περιμένη σ' ἕνα ξενοδοχεῖο, γιὰ ν' ἀποφύγη τὴν συνάντησι τῶν δύο ἀντρῶν πρὶν τακτοποιηθοῦν ὅλα. Βλέπεις, γνώριζε τὸν πατέρα της σὰν τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό της, ἔμοιαζαν οἱ δυό τους τόσο στὸν χαρακτῆρα, ποὺ ἦταν βέβαιη πὼς ὁ Ζέλλε θὰ ἔκανε τὸ πᾶν γιὰ νὰ κερδίση λεπτὰ ἀπὸ τούτη τὴν ὑπόθεσι. Μήπως ἡ ἀπληστία του δὲν στάθηκε ἡ πρώτη αἰτία τῆς ἀπελπισίας τοῦ Σμίτ; Ἀλλὰ τώρα ἡ Μαργαρίτα εἶχε λάβει τὰ μέτρα της.

—Ὡστόσο ἀργεῖ πολύ, μουρμούρισε.

Ὅμως τὴν ἴδια στιγμὴ ἄκουσε στὸ χὼλ τὰ βήματά του καὶ παρατώντας τὴν ἐφημερίδα ἑτοιμάστηκε νὰ τὸν ἀντιμετωπίση.

Ὁ ἄντρας ποὺ πρόβαλε στὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας, εἶχε μιὰν ἐμφάνισι τόσο κομψὴ καὶ νεανική, ποὺ ἀσφαλῶς δὲν ταίριαζε σ' ἕναν πατέρα. Ἡ κοπέ-

λα συγκρίνοντάς τον μὲ τὸν ἀρραβωνιαστικό της ποὺ ἦταν μόλις λίγα χρόνια μικρότερος, ἔπρεπε νὰ παραδεχτῆ πῶς ἀπὸ τούτη τὴ σύγκρισι ἔβγαινε χαμένος ὁ Ροδόλφος. Μὰ φυσικὰ αὐτὸ δὲν εἶχε σημασία.

— Μαργαρίτα, χρυσό μου κορίτσι!, φώναξε ὁ Ἀδὰμ Ζέλλε μὲ ὕφος θεατρικό. Ἐπιτέλους ὕστερα ἀπὸ τόσο καιρὸ θυμήθηκες τὸν μπαμπᾶ σου!

Καὶ πηγαίνοντας κοντά της τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴν ἔσφιξε στὸ στῆθος του.

Ὅμως ἐκείνη ξέφυγε ἀπὸ τὸ ἀγκάλιασμά του καὶ εἶπε ψυχρά:

— Ξέρεις πολὺ καλὰ γιατὶ ἦρθα ἐδῶ.

— Ναί, ἀποκρίθηκε αὐτός. Ἔλαβα τὸ γράμμα σου... Μοῦ ἔγραψε ἄλλωστε καὶ ἡ θεία σου. Φαίνεται μᾶλλον ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τὴν ἀπόφασί σου...

Ὕστερα κυττάζοντας ὁλόγυρα, πρόσθεσε:

— Μὰ ποῦ κρύβεται λοιπὸν ὁ γαμπρός; Γιατί δὲν τὸν ἔφερες μαζί σου;

Ἡ Μαργαρίτα σήκωσε τοὺς ὤμους της καὶ χαμογέλασε εἰρωνικά:

— Δὲν νομίζω πῶς εἶναι ἀπαραίτητο νὰ τὸν γνωρίσης πρὶν συμφωνήσουμε οἱ δυό μας. Ἔχω ἐδῶ τὰ χαρτιὰ ποὺ πρέπει νὰ ὑπογράψης...

— Μπᾶ, ἔτσι βιαστικά; ρώτησε ὁ Ἀδὰμ Ζέλλε μὲ παιχνιδιάρικη διάθεσι.

— Ναί, ἔτσι βιαστικά, ἔκανε κοφτὰ ἡ κοπέλα.

Τότε ὁ ἄντρας ζάρωσε τὰ φρύδια κι' ἄρχισε νὰ περπατᾶ πάνω - κάτω στὴν κάμαρα συλλογισμένος. Στὸ τέλος στράφηκε στὴν κόρη του ἀναστενάζοντας ὑποκριτικά:

— Ἐλπίζω νὰ μοῦ ἐξηγήσης τὸ παράξενο φέρσιμό σας. Εἶμαι πατέρας σου καί...

— Ἁπλούστατα, δὲν σοῦ ἔχω ἐμπιστοσύνη, τὸν ἔκοψε ἡ Μαργαρίτα. Μήπως ἐσὺ δὲν ἔσπρωξες

σιὴν αὐτοκτονία τὸν Σμὶτ ἐκβιάζοντάς τον, καὶ ἔγινες αἰτία νὰ ρεζιλευτῶ ὅταν μαθεύτηκαν ὅλα μὲ τὶς ἀνακρίσεις; Ἔννοια σου, σὲ ξέρω πολὺ καλὰ καὶ εἶμαι σίγουρη πὼς δὲν νοιάζεσαι καθόλου γιὰ τὸν γάμο μου. Τὸ μόνο ποὺ σ' ἐνδιαφέρει εἶναι νὰ κερδίσης μερικὰ λεφτὰ ἀπὸ τούτη τὴν ἱστορία. Πόσα λοιπὸν θέλεις γιὰ νὰ ὑπογράψης τὶς ἄδειες; Ἐγὼ σοῦ προσφέρω ἑκατὸ φιορίνια.

—Ἑκατὸ φιορίνια; μουρμούρισε ὁ Ζέλλε. Μὰ εἶναι σὰν νὰ μοῦ δίνης ἐλεημοσύνη!

Ἐκείνη χαμογέλασε σαρκαστικὰ σηκώνοντας τοὺς ὤμους.

—Ἂν τὰ βρίσκης λίγα μὴν τὰ παίρνης. Ἔτσι ὅμως θὰ μ' ἀναγκάσης νὰ διηγηθῶ στὴν ἀστυνομία μερικὰ κατορθώματά του ποὺ δὲν ταιριάζουν καὶ πολὺ σ' ἕναν τίμιο ἄνθρωπο... Καὶ λένε πὼς οἱ ὀλλανδέζικες φυλακὲς ἔχουν τόση ὑγρασία ποὺ ὅσοι βγαίνουν ἀπὸ κεῖ μέσα εἶναι σακατεμένοι ἀπὸ τὰ ἀθριτικά. Καὶ τότε, μπαμπᾶ, ἀντίο γλέντια καὶ τρελλὰ ξενύχτια... Λοιπὸν τί ἀποφασίζεις;

Ὁ ἄντρας γιὰ μιὰ στιγμὴ εἶχε ἀπομείνει σὰν χαμένος. Ὕστερα, καρφώνοντας τὰ μάτια στὸ ὄμορφο πρόσωπο τῆς κόρης του, εἶπε ἀργὰ μὲ φωνὴ πνιγμένη:

—Σ' ἀγάπησα πολὺ Μαργαρίτα καὶ ἴσως δὲν ἀξίζω τόση σκληρότητα. Μὰ δὲν πειράζει... Θὰ κάνω ὅ,τι θέλεις καὶ μετὰ θὰ φύγω ἀμέσως. Σοῦ εὔχομαι ὅλη τὴν εὐτυχία ποὺ περιμένεις ἀπὸ αὐτὸν τὸν γάμο καὶ παρακαλῶ τὸν Θεό, ὁ Μὰκ Λέοντ νὰ εἶναι ὁ σύζυγος ποὺ σοῦ ταιριάζει.

Ἡ σκιὰ τοῦ καλοῦ πατέρα εἶχε ἐξαφανίσει γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο τὸν ἀνεύθυνο τυχοδιώκτη. Μὰ ἡ κοπέλα οὔτε κἂν συγκινήθηκε ἀπὸ τὰ λόγια του. Τοῦ ἔδωσε νὰ ὑπογράψη τὶς ἄδειες κι' ἔπειτα γρήγορα - γρήγορα πῆγε στὸ ξενοδοχεῖο ὅπου τὴν περίμενε ὁ Ροδόλφος μὲ μιὰ μπουκάλα σαμπάνια στὸν πάγο. Τώρα πιὰ ἦταν ἐλεύθερη νὰ κάνη τὴν ζωὴ

πού λαχταρούσε, νά γνωρίση όλες τις χαρές πού όνειρευόταν. Όσο γιά τόν Μάκ Λέοντ δέν τόν λογάριαζε καθόλου. Ήξερε αύτή τόν τρόπο νά τόν ύποτάξη καί νά τόν άναγκάση νά ύποχωρή σέ κάθε της καπρίτσιο. Καί έκεινο τό ίδιο βράδυ, μετά τό δείπνο, έδωσε τήν πρώτη μάχη καί τήν κέρδισε, κατανικώντας τούς ήθικούς δισταγμούς τού αύστηρά τυπικού άρραβωνιαστικού της.

Αργά τήν νύχτα έστειλε έναν καμαριέρη νά τόν φωνάξη. Κι' όταν έκεινος έτρεξε άνήσυχος στήν κάμαρά της, τήν βρήκε ξαπλωμένη στό κρεβάτι, μέ τό σεντόνι τραβηγμένο ώς τό λαιμό, τά μακρυά μαλλιά χυμένα στό μαξιλάρι καί μέ μιά τέτοια έκφρασι στά μάτια, πού μεγάλωσε τήν ταραχή του.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε τρομαγμένος. Είσαι άρρωστη;

— Όχι, άποκρίθηκε ή Μαργαρίτα μέ φωνή πού μόλις άκουγόταν. Σέ άγαπώ...

Ύστερα μέ μιά νωχελική κίνησι έσπρωξε πέρα τά σκεπάσματα καί τό πανέμορφο κορμί της πρόβαλε άσύγκριτο μέσα στήν άστραφτερή του γύμνια, γοητευτικό κι' άκαταμάχητο.

— Σ' άγαπώ, ξανάπε.

Κι' όπως ό λοχαγός σαστισμένος, ζαλισμένος άπό τόν πόθο, στεκόταν άκόμα άσάλευτος, άπλωσε τά χέρια καί ρίχτηκε στήν άγκαλιά του.

Εκείνη τή νύχτα, στό ξενοδοχείο τής Ούτρέχτης, ό Ροδόλφος Μάκ Λέοντ πίστεψε πώς βρήκε τήν εύτυχία, όμως πολύ γρήγορα κατάλαβε πώς τούτη ή εύτυχία κόστιζε άκριβά. Ή μικρή γοητευτική του γυναικούλα τρελλαινόταν γιά τίς διασκεδάσεις, τά πανάκριβα κοσμήματα καί τίς γούνες, σκορπούσε τά λεφτά άλόγιστα κι' ό λοχαγός άνα-

ρωτιόταν μὲ τρόμο τί θὰ γινόταν ὅταν πιὰ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ πληρώνῃ γιὰ τὰ καπρίτσια της.

Κι' ἡ στιγμὴ αὐτὴ ἔφτασε. Ἡ περιουσία τους εἶχε σχεδὸν ἐξαντληθῆ μὰ ἡ Μαργαρίτα ἐξακολουθοῦσε πάντα τὴν ἴδια ζωή, ἀδιαφορώντας γιὰ τὶς συμβουλὲς τοῦ ἄντρα της καὶ παίρνοντας δάνεια ποὺ δὲν νοιαζόταν νὰ ἐξωφλήσῃ. Καὶ τότε ὁ Ροδόλφος Μὰκ Λέοντ βρέθηκε ἀναγκασμένος νὰ διαλέξῃ ἀνάμεσα σὲ δύο λύσεις: ἢ νὰ χωρίσῃ τὴν γυναίκα του καὶ νὰ σώσῃ ἔτσι τὴν τιμὴ καὶ τὴν ἀξιοπρέπειά του, ἢ νὰ τὴν πάρῃ καὶ νὰ φύγουν μακρυὰ ἀπὸ αὐτὸν τὸν τόπο ὅπου εἶχαν πιὰ ρεζιλευτῆ.

Ὁ λοχαγὸς ἦταν ἔξυπνος καὶ λογικὸς ἄνθρωπος, μὰ πάνω ἀπ' ὅλα ἐρωτευμένος. Διάλεξε τὴν δεύτερη λύσι. Καὶ ζήτησε νὰ τὸν στείλουν στὶς ἀποικίες ἐλπίζοντας πὼς ἐκεῖ μακρυὰ ἀπὸ τοὺς πειρασμοὺς τῆς Εὐρώπης, μὲ τὴν ἀναγκαστικὰ περιορισμένη ζωή, θὰ μποροῦσε νὰ περισώσῃ τὰ λίγα χρήματα ποὺ τοῦ ἀπόμειναν καὶ νὰ ζήσῃ μὲ τὴν Μαργαρίτα ἥσυχα κι' εὐτυχισμένα.

Ἔτσι τὸ καλοκαίρι τοῦ 1897, τὸ ζεῦγος Μὰκ Λέοντ πῆγε μὲ τὸ πλοῖο «Πριγκίπισσα 'Αμαλία» στὴν Βαταβία καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὸ Μάλανγκ ὅπου ὁ λοχαγὸς εἶχε διοριστῆ διοικητὴς τῆς φρουρᾶς.

Διοικητὴς τῆς φρουρᾶς, αὐστηρὸς καὶ τυπικὸς μὲ μιὰ νέα καὶ ἐπιπόλαιη γυναίκα ποὺ ἡ ἐκρηκτικὴ ὀμορφιά της ἀναστάτωνε τοὺς στρατιῶτες καὶ οἱ τολμηρὲς ματιές της ἔκαναν τοὺς ἀξιωματικοὺς νὰ σαστίζουν. Πραγματικὰ τὸ τροπικὸ κλῖμα εἶχε ἐπηρεάσῃ τὴν Μαργαρίτα, εἶχε ἐρεθίσει τὰ ἔνστικτά της καὶ μόνο ἡ ἀδιάκοπη παρουσία τοῦ ἄντρα της τὴν ἐμπόδιζε νὰ χαρῆ τὰ νειᾶτα της ὅπως ἐκείνη ἤθελε. Τὰ φλογισμένα δειλινὰ ξυπνοῦσαν στὴν ψυχή της ἀκόρεστους πόθους, ὁ μυρωμένος ἀέρας ποὺ ἐρχόταν ἀπ' τὰ δάση τὴν μεθοῦσε καὶ παράξενες ἀνατριχίλες τάραζαν τὸ κορμί της καὶ δονοῦσαν τὰ νεῦρα της. Καὶ τῆς ἐρχόταν τότε νὰ ξε-

φωνίση ἀπὸ ἀπελπισία γιατὶ αἰσθανόταν σὰν φυλακισμένη.

Φυλακισμένη; Ὄχι δά!... Τῆς ἔφτανε μιὰ ὁποιαδήποτε δικαιολογία γιὰ νὰ ξεγελάση ἕναν σύζυγο ποὺ πάνω ἀπ' ὅλα τὴν λάτρευε σὰν θεά. Καὶ ἡ δικαιολογία βρέθηκε. Ἡ Μαργαρίτα ἄρχισε νὰ παραπονιέται πὼς ὑποφέρει, ἔκανε τὴν ἄρρωστη καὶ ζήτησε νὰ πάη στὸ Σαμάρανγκ γιὰ νὰ τὴν ἐξετάση ἕνας γυναικολόγος. Καὶ φυσικὰ ὁ δυστυχισμένος λοχαγὸς δὲν εἶχε ἀντίρρησι.

Ὅταν ἡ Μαργαρίτα κατέβηκε ἀπὸ τὸ μικρὸ πλοῖο ποὺ ἔκανε τὴν συγκοινωνία ἀνάμεσα Μάλανγκ καὶ Σαμάρανγκ, ἀπόμεινε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀσάλευτη στὴν ἀποβάθρα, κυττάζοντας ὁλόγυρα μὲ μάτια ἄπληστα. Ἡ κίνησι τοῦ λιμανιοῦ, οἱ φωνὲς καὶ προπαντὸς οἱ ἄντρες ποὺ τὴν κάρφωναν μὲ λαίμαργα βλέμματα, τῆς ἔδιναν μιὰ περίεργη αἴσθησι εὐδαιμονίας καὶ τὴν βεβαιότητα πὼς ἐπιτέλους ἐδῶ μποροῦσε νὰ ζήση.

— Τί θὰ γίνη μὲ τὶς βαλίτσες; ρώτησε ἡ ἰθαγενὴς ὑπηρέτρια ποὺ τὴν συνόδευε κουβαλώντας μιὰ μεγάλη δερμάτινη τσάντα μὲ τὰ κοσμήματα καὶ τὰ καλλυντικὰ τῆς κυρᾶς της.

Ἡ νέα γυναίκα σήκωσε τοὺς ὤμους της.

— Στεῖλτες στὸ ξενοδοχεῖο. Ἐμεῖς θὰ κάνουμε πρῶτα μιὰ βόλτα.

Ὕστερα σκέφτηκε πὼς θὰ ἦταν καλύτερα νὰ ξεκουραστῆ γιὰ νὰ εἶναι φρέσκια τὸ βράδυ καὶ ἄλλαξε γνώμη. Στὸ κάτω - κάτω εἶχε καιρὸ μπροστά της γιὰ νὰ γνωρίση τὴν πόλι.

Καιρό... Μισόκλεισε τὰ ὄμορφα μάτια της καὶ χαμογέλασε εἰρωνικά. Ὁ Ροδόλφος τὴν εἶχε ἀφήσει νὰ κάνη τοῦτο τὸ ταξίδι, μὲ τὴν ὑπόσχεσι νὰ

μείνη στὸ Σαμάρανγκ δυό, τὸ πολὺ τρεῖς μέρες, ὅσες δηλαδὴ χρειάζονταν γιὰ μιὰ γυναικολογικὴ ἐπίσκεψι στὸ Βασιλικὸ Νοσοκομεῖο τῆς περιοχῆς. Ἀλλὰ ἐκείνη θὰ ἔβρισκε πάλι κάποια δικαιολογία γιὰ νὰ τὸν ξεγελάση καὶ νὰ κερδίση τουλάχιστον μιὰ βδομάδα. Αὐτὴ τὴν φορὰ ἦταν ἀποφασισμένη νὰ χαρῆ τὴν ἐλευθερία της.

Τὸ ξενοδοχεῖο ὅπου ἡ κυρία Μὰκ Λέοντ εἶχε πιάσει ἕνα κομψὸ διαμέρισμα, ἦταν πολυτελέστατο καὶ εἶχε πελάτες ἰδιοκτῆτες φυτειῶν, ἐφοπλιστές, ἐμπόρους καουτσούκ, δηλαδὴ τοὺς πιὸ πλούσιους ἀνθρώπους τῆς χώρας. Καὶ ἡ Μαργαρίτα βρῆκε τὸν πιὸ εὔκολο καὶ εὐχάριστο τρόπο γιὰ νὰ γνωριστῆ μαζί τους.

Ἀργὰ τὸ βράδυ, ὅταν πιὰ τὸ διπλανὸ Καζίνο ἦταν γεμᾶτο κόσμο, ἔκανε τὴν ἐμφάνισί της φορώντας ἕνα ἐξαίσιο ἄσπρο φόρεμα ποὺ μὲ τὴν κομψότητά του θύμιζε τὴν μακρινὴ Εὐρώπη, κι' ἕνα πανάκριβο κολιὲ ἀπὸ σμαράγδια. Μὲ κινήσεις νωχελικὲς προχώρησε ἀνάμεσα στὰ πράσινα τραπέζια, κοντοστάθηκε στὴν ρουλέτα καὶ σὰν βεβαιώθηκε πὼς ὅλα τὰ βλέμματα ἦταν καρφωμένα πάνω της, κάθησε κι' ἄρχισε νὰ παίζη πόκερ. Τὰ μαῦρα της μάτια ἄστραφταν, τὰ χείλια της χαμογελοῦσαν καὶ ἡ συναίσθησι τῆς γοητείας της τῆς ἔδινε μία ὀμορφιὰ μοναδική.

Μιὰ ὀμορφιὰ μοναδική, μιὰ λάμψι ποὺ ἐκμηδένιζε ὅλες τὶς ἄλλες γυναῖκες καὶ ἔκανε τὸν Βὰν Ρέεκ, τὸν πλούσιο ἰδιοκτήτη φυτειῶν νὰ σαστίση.

Ἔτσι, τὸ δεύτερο βράδυ, ὅταν ἡ Μαργαρίτα πῆγε στὸ Καζίνο, δὲν ἦταν πιὰ μόνη. Τὴν συνόδευε ὁ Βὰν Ρέεκ καὶ μιὰ καινούργια καρφίτσα μὲ μπριγιὰν στόλιζε τὸ στῆθος της. Ἔπαιξε πάλι πόκερ κι' ἔχασε δυὸ χιλιάδες φιορίνια δίχως νὰ δείξη τὴν παραμικρὴ ταραχὴ καὶ χωρὶς νὰ πάψη νὰ χαμογελάη. Ὕστερα σηκώθηκε καὶ βγῆκε ἀπὸ τὴ σάλα ἀδιαφορώντας γιὰ τοὺς ἄλλους παῖκτες ποὺ τὴν

κύτταζαν ξαφνιασμένοι, κι' άφήνοντας τον καβαλλιέρο της νά πληρώση τό χρέος της.

Έξω ή ζεστή τροπική νύχτα τήν τύλιξε σάν χάδι. Ἡ νέα γυναίκα μισόκλεισε τά βλέφαρα, ἅπλωσε τά χέρια κι' ανάσανε βαθειά τόν έντονα μυρωμένο άέρα πού ερχόταν άπό τό κοντινό δάσος. Αίσθανόταν ξέννοιαστη, εύτυχισμένη καί σίγουρη γιά τόν έαυτό της. Καί μέ μιά λάμψι θριάμβου στά μαῦρα της μάτια, συλλογιζόταν πῶς έφτανε μόνο νά τό θελήση γιά νά κάνη έναν άνδρα σκλάβο της.

Σκλάβο της... Ὁ Βάν Ρέεκ πρόλαβε στήν πόρτα τοῦ Καζίνου καί έτρεξε κοντά της σάν νά φοβόταν μήπως τήν χάση. Φώναξε ένα άμάξι, τήν βοήθησε ν' ανέβη καί έπειτα κάθησε πλάϊ της προστάζοντας τόν άμαξα:

— Στό Μπάνιου - Μπίρου.

Ψηλά ὁ οὐρανός έμοιαζε σάν τεράστιος κρυστάλλινος θόλος καί ὁ δρόμος πού φιδολύγιζε ανάμεσα στά καουτσουκόδεντρα, φάνταζε σπαρμένος μέ άσήμι κάτω άπό τό αυγουστιάτικο φεγγάρι. Δέν μιλοῦσαν. Εκείνη γερμένη στά μαξιλάρια, άφησε τό κορμί της νά λικνίζεται στά τραντάγματα τῆς καρρότσας κι' ένα άδιόρατο χαμόγελο έπαιζε στά χείλια της. Αυτός μέ τόν λαιμό σφιγμένο, ξετρελλαμένος άπό τόν πόθο, δέν ήξερε ἂν ονειρευόταν ἢ πραγματικά τοῦτο τό έξαίσιο πλάσμα βρισκόταν δίπλα του. Στό τέλος γιά νά σπάση τήν σιωπή πού τόν τρόμαζε, άρχισε νά μιλάη:

— Θά δῆτε μιά ώραία καί υποβλητική γιορτή, άγαπητή μου. Κάθε χρόνο, τέτοια εποχή, οἱ πιστοί τοῦ Σίβα, θεοῦ τοῦ κακοῦ καί τοῦ έρωτα, τῆς καταστροφῆς καί τῆς γονιμότητος, λατρεύουν τό είδωλό τους μέσα στήν καρδιά τοῦ δάσους, κοντά σ' έναν άρχαῖο ναό πού εἶναι τό ιερό τους. Εἶμαι βέβαιος πῶς θά σᾶς αρέση. Γι' αυτό σᾶς πρότεινα νά έρθετε μαζί μου.

— Γι' αυτό; ρώτησε ή νέα γυναίκα τάχα αθῶα.

Κι' ὅπως στράφηκε, τὰ μακρυὰ μαῦρα μαλλιά της ἄγγιξαν τὸ πρόσωπο τοῦ ἄντρα καὶ τὸν ζάλισαν μὲ τὸ ἄρωμά τους. Καὶ τότε ὁ Βὰν Ρέεκ μὴν ἀντέχοντας ἄλλο, ἔσκυψε καὶ τῆς ἔπιασε τὰ χέρια ἀναρριγώντας ἀπὸ τὸ πάθος.

— Μαργαρίτα, ψιθύρισε. Εἴσαστε τόσο ὄμορφη, τόσο γοητευτικὴ ποὺ σαστίζω μπροστά σας. Σᾶς παρακαλῶ... φανῆτε καλὴ μαζί μου καὶ δὲν θὰ τὸ μετανοιώσετε. Μπορῶ νὰ κάνω τὰ πάντα γιὰ σᾶς... τὰ πάντα...

Σώπασε διστάζοντας γιὰ μιὰ στιγμή κι' ὕστερα πρόσθεσε:

— Γιὰ σᾶς καὶ γιὰ τὸν ἄντρα σας, ἂν θέλετε. Ἔχω φίλους ἰσχυροὺς ποὺ θὰ τὸν βοηθήσουν στὴν καρριέρα του... φίλους πού...

— Μὰ δὲν ἀμφιβάλλω!, τὸν ἔκοψε ἐκείνη χαμογελώντας. Μόνο ἀναρωτιέμαι μήπως σᾶς παρασύρει ὁ ἐνθουσιασμός σας.

—Ἀλλά, ὄχι!, διαμαρτυρήθηκε ὁ ἄντρας. Θὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω τώρα ἀμέσως... Ζητῆστε μου κάτι, καί...

Ἡ φωνή του πνιγόταν. Τὰ χέρια του χάιδευαν τὰ δικά της, ἔτρεμαν, παρακαλοῦσαν...

— Ζητῆστε μου κάτι, καί...

Τώρα ἡ ἅμαξα κόντευε νὰ φτάση στὴν καρδιὰ τοῦ δάσους. Ἀκούγονταν κι' ὅλας οἱ νότες μιᾶς μονότονης καὶ μελαγχολικῆς μουσικῆς ποὺ γέμιζε τὴν νύχτα ἀπελπισία. Ἀνάμεσα στοὺς σκοτεινοὺς κορμοὺς τῶν δέντρων ἔπαιζαν οἱ ἀναλαμπὲς μιᾶς μεγάλης φωτιᾶς.

— Μπορῶ λοιπὸν νὰ ἐμπιστευτῶ στὴ φιλία σας; ρώτησε ἡ Μαργαρίτα.

—Ἀσφαλῶς. Θεέ μου τί ἐρώτησι!

— Εἴσαστε βέβαιος;

— Μά ναί... Πέστε μου τί θὲλετε νὰ κάνω γιὰ σᾶς καὶ θὰ δῆτε.

Ἐκείνη ἔγειρε πίσω τὸ κεφάλι της καὶ ἀναστέναξε. Τὰ λαμπερά της μάτια φάνηκαν ἕτοιμα νὰ δακρύσουν. Κι' ὅταν μίλησε ἡ φωνή της ἔμοιαζε σπασμένη ἀπὸ κρυφοὺς λυγμούς:

— Βρίσκομαι σὲ τρομερὴ θέσι, φίλε μου. Δανείστηκα μερικὰ χρήματα ἀπὸ ἕναν τοκοφλύφο, δίχως νὰ τὸ ξέρη ὁ ἄντρας μου. Φυσικὰ ἤλπιζα νὰ ξεπληρώσω τὸ χρέος μου μὲ μιὰ ἐπιταγὴ ποὺ περίμενα ἀπ' τὴν Ὁλλανδία, ἀπὸ τοὺς δικούς μου. Ἀλλὰ ἡ ἐπιταγὴ δὲν ἦρθε. Καὶ τώρα ὁ δανειστής μου ἀπειλεῖ νὰ τὰ φανερώση ὅλα στὸν ἄντρα μου καὶ στοὺς ἀνωτέρους του. Καταλαβαίνετε, αὐτὸ θὰ ἦταν ἡ καταστροφή μας. Καὶ μόνο ποὺ τὸ σκέπτομαι νομίζω... νομίζω πὼς θὰ τρελλαθῶ.

— Μὰ δὲν πρέπει νὰ στεναχωριέστε, ἀγαπητή μου, εἶπε ὁ Βὰν Ρέεκ ἀγκαλιάζοντάς την γιὰ νὰ τὴν παρηγορήση. Ὅλα θὰ πᾶνε καλά, ἔννοια σας... Ἐλᾶτε, πέστε μου πόσο εἶναι τὸ χρέος σας.

— Δέκα χιλιάδες φιορίνια, ἀποκρίθηκε ἡ νέα γυναίκα ποὺ εἶχε ὑπολογίσει καλὰ πόσα θὰ ζητοῦσε. Μονάχα δέκα χιλιάδες φιορίνια...

— Δέκα χιλιάδες φιορίνια; μουρμούρισε ὁ ἄντρας ξαφνιασμένος καὶ ἴσως μετανοιωμένος γιὰ τὶς προηγούμενες ὑποσχέσεις του.

Μὰ τὸ γεμᾶτο εὐγνωμοσύνη βλέμμα τῆς Μαργαρίτας, τὸ κορμί της ποὺ ἄγγιζε τὸ δικό του, τὰ ἁπαλά της χέρια ποὺ σφίγγονταν στὸ μπράτσο του, νίκησαν τοὺς δισταγμούς του. Καὶ πρὶν ἀκόμα τὸ ἁμάξι φτάση στὸ μέρος τῆς γιορτῆς, ἕνα τσὲκ μὲ τὴν ὑπογραφή του βρισκόταν στὴν τσάντα τῆς κυρίας Μὰκ Λέοντ, ποὺ χαμογελοῦσε πάλι εὐτυχισμένη.

Μιὰ μεγάλη φωτιὰ ἦταν ἀναμμένη στὸ κέντρο τοῦ πλατώματος, μπροστὰ στὰ σκαλοπάτια τοῦ ἀρ-

χαίου ναοῦ, ποὺ φάνταζε παράξενα ἐρημικὸς μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ δάσους. Οἱ φλόγες ἔμοιαζαν νὰ σκαρφαλώνουν στὶς μισογκρεμισμένες κολῶνες, νὰ φτάνουν ὡς τὴ στέγη, δίνοντας στὸ χάλασμα μιὰ καινούργια ζωντάνια καὶ μιὰ ἐπιβλητικότητα, ποὺ θὰ ἔσβυνε μὲ τὸ χάραμα τῆς αὐγῆς. Οἱ ἱέρειες τοῦ Σίβα, μιὰ σειρὰ ἀπὸ χορεύτριες πιασμένες χέρι - χέρι, σάλευαν ἀργὰ καὶ ρυθμικὰ τὰ μέλη τους στοὺς ἤχους μιᾶς θλιβερῆς καὶ μονότονης μουσικῆς ποὺ λὲς καὶ ἐρχόταν μέσα ἀπὸ τὸ σκοτάδι.

— Δέστε λοιπόν, δὲν εἶναι ὡραῖα; ρώτησε ὁ Βὰν Ρέεκ βοηθώντας την νὰ καθήση ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους περίεργους ποὺ εἶχαν ἔρθει νὰ παρακολουθήσουν τὴν γιορτή.

Ἡ Μαργαρίτα χαμογέλασε καὶ ἔνευσε καταφατικά. Πραγματικὰ τὸ θέαμα ἄξιζε τὸν κόπο. Οἱ χορεύτριες, ὅλες ὅμορφες καὶ πολὺ νέες, σχεδὸν κοριτσάκια, εἶχαν ἀλείψει τὰ γυμνὰ κορμιά τους μὲ ἀρωματικὸ λάδι κι' ἡ φωτιὰ ἀντανακλοῦσε πάνω τους σὲ κάθε τους κίνησι. Μιὰ παράξενη γοητεία ἁπλωνόταν ὁλόγυρα κι' ὁ ἀέρας μύριζε βαρειά, λιβάνι καὶ μόσχο. Ὅμως ξαφνικὰ ἡ κυρία Μὰκ Λέοντ ἔχασε κάθε ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν τελετή. Ἕνας νεαρὸς ἀξιωματικός, ψηλός, ξανθὸς καὶ μαυρισμένος ἀπὸ τὸν ἥλιο, στεκόταν λίγα βήματα πιὸ κεῖ καὶ τῆς ἔρριχνε τόσο φλογερὰ βλέμματα ποὺ δίχως νὰ τὸ θέλη ἔνοιωσε ταραχή. Στὴν ἀρχὴ εἶναι ἀλήθεια πὼς σκέφτηκε νὰ τὸν περιφρονήση. Ἀλλὰ τὸ μετάνοιωσε ἀμέσως. Στὸ κάτω - κάτω ἀρκετὰ εἶχε πλήξει ἀπόψε μὲ τὴν συντροφιὰ τοῦ γέρου καβαλλιέρου της. Εἶχε λοιπὸν τὸ δικαίωμα νὰ διασκεδάση λίγο. Καὶ γέρνοντας πίσω τὸ κεφάλι τοῦ χαμογέλασε ὅσο πιὸ γλυκὰ μποροῦσε.

Φυσικά, ὁ Βὰν Ρέεκ σίγουρος πὼς ἡ Μαργαρίτα ἦταν πιὰ δική του κι' ἀπορροφημένος ἀπὸ τὶς γυμνὲς χορεύτριες, δὲν κατάλαβε τίποτα. Ἔτσι, ὅταν ἡ νεαρὰ γυναίκα σηκώθηκε καὶ μὲ μιὰ δικαιολογία ξεμάκρινε πρὸς τὸ δάσος, τὴν ἄφησε νὰ φύγη δί-

κως νὰ προσέξη πὼς ἀκριβῶς τὴν ἴδια στιγμή, ἐξαφανιζόταν ἀπὸ τὸν φωτεινὸ κύκλο τοῦ πλατώματος καὶ ὁ ξανθὸς ἀξιωματικός.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὸ Καζίνο ἦταν γεμᾶτο κόσμο καὶ ὁ Βὰν Ρέεκ μὲ μεγάλο κόπο κατάφερε νὰ φτάση ὡς τὰ τραπέζια τοῦ πόκερ.. Εἶχε ὄρεξι νὰ παίξη ἀπόψε, αἰσθανόταν ξέννοιαστος καὶ χαρούμενος καὶ ὁ ἔρωτας τῆς ὄμορφης κυρίας Μὰκ Λέοντ τὸν ἔκανε νὰ νοιώθη ξανανιωμένος. Ὅμως ὅταν ζύγωσε τὸν κρουπιέρη, τὸ κέφι του χάθηκε καὶ μιὰ θανάσιμη χλωμάδα ἁπλώθηκε στὸ πρόσωπό του. Ἡ Μαργαρίτα βρισκόταν ἐκεῖ, φορῶντας ἕνα ἀπὸ τὰ ἀκριβὰ φουστάνια ποὺ τῆς δώρισε, καὶ ἄλλαζε μὲ μάρκες τὸ τσὲκ ποὺ τῆς εἶχε δώσει σὲ μιὰ στιγμὴ ἀδυναμίας. Ὡστόσο δὲν ἦταν αὐτὸ ποὺ τὸν τάραξε καὶ τὸν ἀναστάτωσε τόσο. Ὁ Βὰν Ρέεκ δὲν νοιαζόταν γιὰ τὰ χρήματα. Νοιαζόταν μόνο γιὰ τὴν ἀπιστία τῆς ἐρωμένης του ποὺ ξαφνικὰ πρόβαλε μπροστά του ὁλοφάνερη. Ἡ νέα γυναίκα δὲν ἦταν μονάχη. Πλάι της στεκόταν ἕνας νεαρὸς ξανθὸς ἀξιωματικὸς ποὺ ἀδιαφορῶντας γιὰ τὰ προσχήματα, τὴν κρατοῦσε ἀγκαλιασμένη ἀπὸ τὴν μέση σὰν νὰ ἤθελε νὰ δείξη σ' ὅλους τὸ στενὸ δεσμὸ ποὺ τοὺς ἕνωνε.

Κατάχλωμος, μὲ γόνατα λυμένα ἀπὸ τὸ χτύπημα ποὺ δέχτηκε, ὁ Βὰν Ρέεκ ἀποτραβήχτηκε σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ σωριάστηκε σ' ἕνα κάθισμα. Ὅμως τὰ μάτια του παρκολουθοῦσαν ἄγρυπνα τὴν ὄμορφη Ὀλλανδέζα κι' ὁ θυμὸς ὅλο ἕνα φούντωνε μέσα του καὶ τὸν ἔπνιγε.

Ἐκείνη ἔπαιζε ὅπως πάντα ἀτάραχη, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὰ χρήματα ποὺ ἔχανε καὶ χαμογελῶντας πότε - πότε στὸν νεαρὸ σύντροφό της. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἀνασηκώνοντας τὸ βλέμμα, εἶδε τὸν προ-

δομένο της έραστή, μὰ δὲν ἔδειξε καμμιὰ συγκίνησι. Καὶ ἐξακολούθησε νὰ παίζη ὥσπου τὰ ἔχασε ὅλα. Τότε, πιάνοντας ἀπὸ τὸ μπράτσο τὸν ξανθὸ ἀξιωματικό, προχώρησε πρὸς τὴν ἔξοδο τοῦ Καζίνου, μὲ τὸ ἀνάλαφρο κι' ἐλαστικό της βῆμα ποὺ θύμιζε περπάτημα ἀγριμιοῦ καὶ τὸ κεφάλι περήφανα ὑψωμένο.

Ὁ Βὰν Ρέεκ σηκώθηκε κι' αὐτός. Δὲν ἤξερε τί θὰ ἔκανε. Ἴσως τῆς ζητοῦσε νὰ τοῦ ἐξηγήση τὸ περίεργο φέρσιμό της, ἴσως τῆς παραπονιόταν γιὰ τὴν ἀδιαφορία της. Ἀλλὰ δὲν πρόλαβε. Τὴν στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ζύγωνε τὴν Μαργαρίτα, τὴν ἄκουσε νὰ λέη γελώντας σαρκαστικά, στὸν καινούργιο ἐραστή της:

—Νομίζω πὼς πρέπει νὰ μαδήσουμε ἕνα ἄλλο γέρικο κουτορνίθι γιὰ νὰ φτιάξουμε πάλι τὰ οἰκονομικά μας...

Γιὰ ἕνα κλάσμα τοῦ δευτερολέπτου ἀπόμεινε σὰν κεραυνοβολημένος. Δὲν εἶχε καμμιὰ ἀμφιβολία πὼς τοῦτα τὰ λόγια ἦταν γι' αὐτόν, πὼς τὸ πρῶτο «γέρικο κουτορνίθι» ἦταν ἐκεῖνος. Ὕστερα ἡ ὀργὴ τὸν συνεπῆρε καὶ τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὸ κεφάλι του καὶ τοῦ θόλωσε τὸ μυαλό. Αἰσθανόταν προδωμένος, πληγωμένος, μὰ πάνω ἀπ' ὅλα γελοιοποιημένος μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ κόσμου ποὺ παρακολουθοῦσε τὴν σκηνή, μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ ξανθὸ παλιόπαιδο ποὺ φαινόταν νὰ διασκεδάζη μὲ τὰ καμώματα τῆς φιλενάδας του. Καὶ πιὰ δὲν βάσταξε. Ἅπλωσε τὸ χέρι καὶ χαστούκισε μ' ὅλη τὴν δύναμί του τὸν ξανθὸ ἀξιωματικό, κι' ἔπειτα ἔφτυσε κατάμουτρα τὴν ὄμορφη κυρία Μὰκ Λέοντ.

Ἡ μονομαχία τοῦ Βὰν Ρέεκ μὲ τὸν ὑπολοχαγὸ Χόντορστ θὰ γινόταν σ' ἕνα ξέφωτο στὴν καρδιὰ τοῦ δάσους, στὰ βόρεια τοῦ Σαμάρανγκ. Γιὰ ὅπλο διάλεξαν τὸ σπαθί.

Ὡστόσο ὅταν πιὰ κανονίστηκαν ὅλα γιὰ τὴν συνάντησι τῶν δύο ἀντρῶν, ἡ Μαργαρίτα βρισκόταν πιὰ μακρυά. Γιατί, ἀμέσως μετὰ τὸ ἐπεισόδιο σκέφτηκε πῶς τὴν συνέφερε καλύτερα νὰ γυρίση γρήγορα κοντὰ στὸν ἄντρα της, γιὰ νὰ τὸν καλοπιάση, νὰ τοῦ διηγηθῆ τὰ πράγματα ὅπως ἐκείνη ἤθελε καὶ νὰ τὸν προετοιμάση γιὰ τὸ σκάνδαλο ποὺ ὁπωσδήποτε θὰ ξεσποῦσε. Ἔτσι, τὴν ἡμέρα τῆς μονομαχίας, ἡ γυναίκα ποὺ στάθηκε ἡ αἰτία της γελοῦσε ξέννοιαστη στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ροδόλφου Μὰκ Λέοντ.

Ἦταν ἕνα πρωινὸ παράξενα πνιγηρό, ὁ οὐρανὸς φάνταζε θολός, σκεπασμένος μὲ ἀνάρια σύννεφα καὶ ἡ ἀνυπόφορη ζέστη ἐμπόδιζε ὡς καὶ τὴν ἀναπνοὴ τῶν ἀνθρώπων. Οἱ δυὸ ἄντρες στάθηκαν ὁ ἕνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλον καὶ κυττάχτηκαν σιωπηλοί. Ὁ ἀξιωματικὸς μόλις εἶχε κλείσει τὰ εἰκοσιπέντε του χρόνια, ἦταν γεμᾶτος ζωντάνια καὶ αὐτοπεποίθησι. Ὁ Βὰν Ρέεκ κόντευε τὰ ἑξήντα κι' ὅπως ἦταν ἀρκετὰ χοντρός, δὲν μποροῦσε φυσικὰ νὰ συγκριθῆ σὲ εὐλυγισία μὲ τὸν ἀντίπαλό του. Ἔτσι ἡ μονομαχία δὲν κράτησε πολύ.

Στὴν ἀρχὴ ὁ ὑπολοχαγὸς φαινόταν νὰ διασκεδάζη στριφογυρίζοντας ἀστραπιαῖα τὸ σπαθί του καὶ ἀναγκάζοντας τὸν ἡλικιωμένο ἄντρα ν' ἀναπηδᾶ καὶ νὰ γονατίζη γιὰ νὰ ἀποφεύγη τὰ ἐπικίνδυνα χτυπήματα. Σὲ λίγα λεπτὰ ὁ Βὰν Ρέεκ εἶχε γίνει ράκος. Ὁ ἱδρώτας ἔβρεχε τὸ κορμί του, τὰ χέρια του τρέμανε καὶ τὸ πρόσωπό του φάνταζε μελιτζανί. Ὅμως τὸ πεῖσμα καὶ ἡ πληγωμένη περηφάνεια του δὲν τὸν ἄφηναν νὰ λυγίση. Σφίγγοντας τὰ δόντια ἀγωνιζόταν σκληρὰ ἀποφασισμένος νὰ νικήση ἢ νὰ πεθάνη. Καὶ τὸ στερνὸ χτύπημα ἦρθε. Ὁ ξανθὸς ἀξιωματικὸς τίναξε ξαφνικὰ τὸ σπαθί του καὶ τοῦ τὸ κάρφωσε στὸ στομάχι.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ δὲν ἔνοιωσε τὸν πόνο. Εἶδε μόνο τὸ φῶς τῆς ἡμέρας νὰ θαμπώνη καὶ τὸν οὐρανὸ νὰ χαμηλώνη, νὰ χαμηλώνη, ὥσπου ἔπεσε πάνω

του καὶ τὸν πλάκωσε. Τοῦ φάνηκε τότε πὼς κάπου μακρυὰ κάποιος γελοῦσε... Μιὰ γυναίκα γελοῦσε, μὲ ὄμορφα μαῦρα μάτια καὶ κορμὶ σβέλτο σὰν ἀγριμιοῦ. Τέντωσε ὀλάνοιχτα τὰ βλέφαρα προσπαθώντας νὰ ξεχωρίση τὴν μορφή της, νὰ τὴν ἀντικρύση ἀκόμα μιὰ φορά, μὰ δὲν ἔβλεπε πιὰ τίποτα. Καὶ σωριάστηκε ἀνάσκελα στὴ χλόη, βάφοντάς την μὲ τὸ ζεστό του αἷμα.

Ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες ὁ λοχαγὸς Μὰκ Λέοντ, ἔπαιρνε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸν ἀνώτερό του ποὺ τὸν διέταζε νὰ παραιτηθῆ ἀμέσως ἀπὸ τὴν στρατιωτική του καρριέρα.

Καὶ ἡ Μαργαρίτα; Τί ἔκανε ἡ Μαργαρίτα; Ζάρωσε μόνο τὰ φρύδια ἐνωχλημένη, πρόσθεσε τὸ ὄνομα τοῦ Βὰν Ρέεκ στὸν κατάλογο τῶν θυμάτων της, καὶ ὕστερα μὲ καινούργιο κέφι βάλθηκε νὰ ἑτοιμάζη τὶς βαλίτσες της γιὰ νὰ ξαναγυρίση στὴν Εὐρώπη. Μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶχε πιὰ βαρεθῆ τὶς ἀποικίες καὶ τῆς χρειαζόταν μιὰ ἀλλαγή.

3

Μέσα στὴν αἴθουσα τοῦ Δευτέρου Γραφείου ὅπου συνεδρίαζαν οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς ἀντικατασκοπείας τῶν συμμάχων χωρῶν, ἁπλώθηκε σιωπή. Ὁ Μπαρατὼ δίπλωσε τὸ ἔγγραφο ποὺ κρατοῦσε, ἤπιε μιὰ γουλιὰ κονιὰκ ἀπὸ τὸ κρυστάλλινο ποτήρι του, καὶ εἶπε μὲ ὕφος βαριεστημένο:

—Ὅπως βλέπετε κύριοι, ὅλα αὐτὰ δὲν προσθέτουν τίποτα στὴν ὑπόθεσί μας. Φυσικὰ δείχνουν τὸν χαρακτῆρα τῆς Μαργαρίτας Ζέλλε, ἀλλὰ βρισκόμαστε ἀκόμα πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὴν οὐσία. Τέλος πάντων, ἂς συνεχίσουμε καὶ θὰ δοῦμε...

Σώπασε, ἄναψε ἕνα τσιγάρο καὶ ξανάπε μὲ φωνὴ ἄχρωμη:

—Ὅταν ἡ Μαργαρίτα γύρισε στὴν Ὁλλανδία, πῆρε διαζύγιο ἀπὸ τὸν Μὰκ Λέοντ καὶ ἄνοιξε ἕναν οἶκο ἀνοχῆς. Ὅμως ὁ τόπος δὲν τὴν χωροῦσε. Λαχταροῦσε περιπέτειες, τρελλὰ γλέντια, ὀνειρευόταν τὴν μεγάλη ζωή. Γι' αὐτὸ τὸν πούλησε καὶ ἦρθε στὸ Παρίσι...

Κύτταξε γύρω του, χαμογελώντας μόλις μὲ τὶς ἄκρες τῶν χειλιῶν καὶ ξανακάθησε στὴν πολυθρόνα του.

— Νομίζω, ἔκανε, πὼς τώρα πρέπει νὰ μιλήση ὁ κύριος Πριολέ.

Κάποιος ξερόβηξε. Ὕστερα ὁ μικρόσωμος ἀστυνόμος σηκώθηκε, στερέωσε τὰ γυαλιὰ στὴν σουβλερή του μύτη καὶ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ ἔγγραφο ποὺ βρισκόταν μπροστά του.

— Γιὰ τὸν πρῶτο καιρὸ ποὺ ἡ Μαργαρίτα ἔζησε στὸ Παρίσι, δὲν ἔχουμε πολλὲς πληροφορίες, δήλωσε. Τὸ γεγονὸς εἶναι πὼς οἱ δεκατρεῖς χιλιάδες φιορίνια ποὺ ἔφερε ἀπὸ τὴν Ὁλλανδία, φαγώθηκαν γρήγορα στὸ πόκερ καὶ ἔπειτα...

Ἦταν μιὰ παγερὴ χειμωνιάτικη νύχτα καὶ οἱ δρόμοι τοῦ Παρισιοῦ φάνταζαν παράξενα ἐρημικοὶ κάτω ἀπὸ ἕναν ὁλοκάθαρο οὐρανὸ γεμᾶτο ἀστέρια. Μιὰ λεπτὴ κρούστα πάγου σκέπαζε τὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ καὶ τὸ σφύριγμα τοῦ ἀνέμου ἀντηχοῦσε στὸ σκοτάδι σὰν ἀπελπισμένο κλάμα. Τὰ γυμνὰ κλαδιὰ τῶν δέντρων ὑψώνονταν στὸ ξεροβόρι σὰν χέρια ποὺ ἱκέτευαν. Κάτω ἀπὸ τὴν βασιλικὴ γέφυρα μερικοὶ ἀλῆτες προσπαθοῦσαν νὰ ζεσταθοῦν στὴν φλόγα μιᾶς φωτιᾶς ποὺ τρεμόπαιζε ἕτοιμη νὰ σβήση.

— Πιὲς μιὰ γουλιὰ ἀπὸ αὐτό, εἶπε ἕνας γέρος στὸν διπλανό του ποὺ κοιτόταν κουλουριασμένος πάνω στὸ τσιμέντο. Θὰ σὲ συνεφέρη ἀμέσως. Εἶναι καλὸ κρασί. Τὸ ἔκλεψα τὸ πρωὶ ἀπὸ κάποιο μπάρ.

Ὁ ἄλλος πῆρε τὸ μπουκάλι τὸ ἔφερε στὸ στόμα του καὶ ἔπειτα τὸ ξανάδωσε πίσω σκουπίζοντας τὰ χείλια του μὲ τὴν ἀνάστροφη τοῦ χεριοῦ του.

— Εὐχαριστῶ, ψιθύρισε καὶ ἡ φωνή του ἀντήχησε παράξενα ἁπαλὴ καὶ γλυκειὰ μέσα στὸ σκοτάδι. Κάνει τόσο κρύο ἀπόψε ποὺ νομίζω πὼς θὰ πεθάνω.

Ὁ γέρος γέλασε καλόκαρδα καὶ μισοκλείνοντας τὰ μάτια κύτταξε γεμᾶτος περιέργεια τούτη τὴν νέα γυναίκα ποὺ φαινόταν ὁλότελα ἀταίριαστη σ' αὐτὸ τὸ περιβάλλον.

— Μὴ φοβᾶσαι κορίτσι μου, ἔκανε. Μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὅταν πιὰ θὰ ἔχη περάσει ἡ ἀστυνομικὴ περίπολος, θὰ χωθοῦμε σὲ καμμιὰ βάρκα καὶ θὰ κοιμηθοῦμε μιὰ χαρὰ ὡς τὸ πρωί. Ἀλλὰ καὶ ἐδῶ νὰ μείνουμε, δὲν θὰ ξεπαγιάσουμε. Θὰ μαζευτοῦμε ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον καὶ θὰ ζεσταθοῦμε... Ἔννοια σου, πᾶνε σαράντα χρόνια ποὺ ζῶ ἔτσι, ἔχω δῆ πολλὲς παγερὲς νύχτες... Μωρέ, ὅλα μπορεῖ νὰ τὰ βαστάξη κανείς, φτάνει νὰ μὴν τὸ βάζη κάτω...

Σώπασε, ἤπιε λίγο ἀκόμα ἀπὸ τὸ μπουκάλι καὶ ὕστερα ἔτριψε τὰ χέρια του εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτό του. Τὸ οἰνόπνευμα ζέσταινε τὸ κορμί του, τοῦ ἔδινε κέφι καὶ τούτη ἡ ἀναπάντεχη συντροφιὰ ἀπόψε, τὸν γέμιζε χαρά.

— Ἔννοια σου, ξανάπε, ὅλα θὰ πᾶνε καλά.

Ὅμως, ξαφνικά, τὸν ἔπιασε ἡ περιέργεια.

— Δὲν μοῦ λές, ρώτησε, ποιά εἶσαι; Εἶμαι σίγουρος πὼς δὲν σ' ἔχω ξαναδῆ στὴν πιάτσα. Ἄλλωστε δὲν συναντᾶ κανεὶς συχνὰ κοπέλες ὅμορφες καὶ νέες σὰν καὶ σένα, κάτω ἀπὸ τὶς γέφυρες τοῦ Σηκουάννα...

— Μὲ λένε Μαργαρίτα, ἀποκρίθηκε ἡ γυναίκα, καὶ εἶμαι Ὁλλανδέζα.

— Ὁλλανδέζα; ἔκανε ἐκεῖνος ξαφνιασμένος. Καὶ πῶς βρέθηκες ἐδῶ; Σκάρωσες καμμιὰ βρωμοδουλειὰ καὶ σὲ κυνηγοῦν; Ἀπ' ὅσο ξέρω, ὅλοι οἱ ἀπατεῶνες τοῦ Παρισιοῦ ποὺ ἔχουν μπλεξίματα μὲ τὴν ἀστυνομία, ἐδῶ ἔρχονται νὰ κρυφτοῦν.

— Δὲν ἔχω μπλεξίματα μὲ τὴν ἀστυνομία, χαμογέλασε αὐτή, οὔτε μὲ κυνηγᾶ κανένας. Ἁπλούστατα ἔμεινα δίχως πεντάρα. Ἕνα λανθασμένο κόλπο στὸ πόκερ, μιὰ ἄτυχη βραδυά καὶ νὰ πῶς

κατάντησα. Πρὶν δυὸ μέρες μ' ἔδιωξαν ἀπὸ τὸ διαμέρισμα ποὺ ἔμενα γιατὶ δὲν εἶχα πιὰ νὰ πληρώσω. Ἀναγκάστηκα νὰ πουλήσω τὰ κοσμήματά μου, τὰ ροῦχα μου, ὅλα... Χθὲς τὴν νύχτα πῆγα μὲ ἕναν ἄντρα ποὺ συνάντησα στὸ δρόμο, μόνο καὶ μόνο γιατὶ δὲν εἶχα ποῦ νὰ κοιμηθῶ. Μὰ ἀπόψε κάνει πολὺ κρύο καὶ ὅλοι κλείστηκαν στὰ σπίτια τους. Ἄδικα ἔφαγα τὰ πόδια μου κάνοντας βόλτες στὸ πεζοδρόμιο. Δὲν ὑπάρχει ἔξω οὔτε ψυχή. Ὕστερα εἶδα τὴν λάμψη τῆς φωτιᾶς καὶ ἦρθα ἐδῶ. Αὐτὸ εἶναι ὅλο.

— Μμ, καταλαβαίνω... μουρμούρισε ὁ γερο - αλήτης. Ἀλλὰ τότε δὲν θὰ ἔχης φάει! Ἄκουσε, πᾶρε λίγο ἀπὸ αὐτὴν τὴν μανέστρα. Μὴν τὴν βλέπης ἔτσι... θὰ σοῦ κάνει καλό. Τὴν μοιράζουν κάθε πρωὶ στοὺς στρατῶνες. Εἶναι τὸ περίσσευμα ἀπὸ τὸ συσσίτιο τῶν στρατιωτῶν. Καὶ οἱ στρατιῶτες τρῶνε καλά, ξέρεις...

Ἡ Μαργαρίτα κούνησε τὸ κεφάλι της σιωπηλή. Ὕστερα πῆρε στὰ γόνατά της τὸ τενεκεδένιο κουτὶ καὶ μὲ τὸ βρώμικο κουτάλι ποὺ τῆς ἔδωσε ὁ σύντροφός της, προσπάθησε νὰ φάη λίγο ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα ποὺ ἔμοιαζε μὲ μπλάστρι. Ὁ λαιμός της σφιγγόταν, τὸ στομάχι της ἀρνιόταν νὰ τὸ δεχτῆ, ἀλλὰ αὐτὴ ἐπέμενε καὶ στὸ τέλος κατάφερε νὰ καταπιῆ μιὰ - δυὸ κουταλιές. Ἤθελε νὰ ζήση καὶ θὰ ζοῦσε. Θὰ ξεπερνοῦσε τὶς δύσκολες ὧρες, θὰ ξανάπαιρνε τὴν θέσι ποὺ τῆς ταίριαζε στὸν κόσμο καὶ ἀργότερα θὰ θυμόταν τὴν νύχτα αὐτὴ σὰν ἕνα κακὸ ὄνειρο. Ἀργότερα... πρὸς τὸν παρὸν ἔπρεπε ν' ἀγωνιστῆ γιὰ νὰ μὴν πεθάνη.

— Κάνει πολὺ κρύο ὡστόσο, ψιθύρισε.

Καὶ σταύρωσε σφιχτὰ τὰ χέρια στὸ στῆθος γιὰ νὰ ζεσταθῆ.

Ὅμως ὁ γέρος οὔτε κἂν τὴν ἄκουσε. Μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὴ φωτιά, ποὺ κόντευε πιὰ νὰ σβήση, φαινόταν βυθισμένος σὲ λογισμούς. Ξαφνι-

κὰ ἀνατινάχτηκε καὶ γέλασε σιγανά, εὐχαριστημένος.

— Λοιπόν, κορίτσι μου, νομίζω πὼς μπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω, εἶπε. Ἂν κατάλαβα καλὰ ἐσὺ δὲν εἶσαι ἀπὸ τὶς γυναῖκες ποὺ προτιμοῦν νὰ ζητιανεύουν παρὰ νὰ ξεστρατίσουν. Μὲ λίγα λόγια κάνεις τὴν ζωή σου. Δὲν τὸ ἔχεις βέβαια ἐπάγγελμα, ἀλλὰ δὲν διστάζεις νὰ πᾶς μ' ἕναν ἄντρα ὅταν τὸ φέρῃ ἡ ἀνάγκη. Ἔτσι δὲν εἶναι;

— Ναί, ἀποκρίθηκε ἥσυχα ἡ νέα γυναίκα.

— Μμ... Γιὰ πές μου τώρα μήπως εἶσαι ἄρρωστη;

— Ἐγώ; Δὲν ἀρρώστησα ποτέ μου.

— Τότε ἐντάξει, δήλωσε ὁ ἀλήτης ἱκανοποιημένος. Ἄκουσε λοιπὸν τί σκέφτηκα. Μπορῶ νὰ σὲ πάω στὴν Ζανέτ. Τὴν λένε «Ὅλον τὸν κόσμο», γιατὶ ποτὲ μέχρι τώρα δὲν εἶπε ὄχι σὲ κανέναν. Εἶναι καλὸ κορίτσι καὶ θὰ σὲ βοηθήσῃ σίγουρα. Ἴσως σὲ συστήσῃ σὲ κάποιον πλούσιο γιὰ νὰ ξελασπώσῃς, ἤ... Τέλος πάντων, ἐκείνη ξέρει... Εἶναι στὴν πιάτσα χρόνια τώρα. Τί λές; Πῶς σοῦ φαίνεται ἡ ἰδέα μου;

— Εὐχαριστῶ παπποῦ, εἶπε ἡ Μαργαρίτα ἀδίστακτα. Πηγαίνω ὁπουδήποτε φτάνει νὰ βρῶ ἕνα ζεστὸ κρεβάτι κι' ἕνα πιᾶτο φαγητό, ποὺ νὰ μὴν μυρίζῃ τόσο ἀπαίσια σὰν τὴν μανέστρα ποὺ ἔφαγα πρὶν λίγο. Θαρρῶ πὼς ἂν μείνω ἐδῶ πέρα θὰ τρελλαθῶ.

— Ἔχεις δίκιο, μουρμούρισε ἐκεῖνος ἀναστενάζοντας. Ἐσὺ δὲν εἶσαι φτιαγμένη γιὰ τέτοια ζωή. Ξέρεις τί θὰ κάνουμε; Θὰ πᾶμε ἀμέσως τώρα στὴ Ζανέτ. Δὲν εἶναι μακρυὰ καὶ ἂν δὲν ἔχῃ πελάτες ἀσφαλῶς θὰ σὲ κρατήσῃ νὰ κοιμηθῇς ἐκεῖ τὴν νύχτα. Ἐμπρὸς σήκω...

Αὐτὴ δὲν περίμενε νὰ τῆς τὸ ξαναπῇ. Πετάχτηκε ὁλόρθη, τέντωσε τὸ κορμί της γιὰ νὰ ξεμουδιάσῃ καὶ ἀκολούθησε τὸν γέρο ποὺ προχωροῦσε κιό-

λας μπροστά, σφυρίζοντας ξέννοιαστα ένα τραγουδάκι τῆς μόδας. Τὰ μικρὰ κομψά της ποδαράκια γλυστροῦσαν στὸ ὑγρὸ χῶμα, τὸ σῶμα της ἔτρεμε ἀπὸ τὸ κρύο, ἀλλὰ ξαφνικὰ εἶχε ξαναβρῆ τὸ κουράγιο της. Οἱ στενοί, σκοτεινοὶ δρόμοι μὲ τὰ σπασμένα φανάρια ποὺ περνοῦσαν, τὰ βρωμόνερα ποὺ πάγωναν 'στὶς ἄκρες τοῦ λιθόστρωτου, τὰ σαραβαλιασμένα σπίτια, δὲν τῆς προκαλοῦσαν πιὰ ἀπέχθεια καὶ τρόμο. Αὐτὸ ἦταν τὸ Παρίσι, τὸ Παρίσι ποὺ πάντα ὀνειρευόταν καὶ ποὺ μιὰ μέρα θὰ τὸ κατακτοῦσε. Τώρα ἐκείνη ἡ γυναίκα, ἡ Ζανέτ, φυσικὰ θὰ τὴν ἐκμεταλλευόταν. Τὸ ἤξερε πιὰ καλὰ πὼς ἔπρεπε νὰ περιμένη τὰ πάντα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Μὰ δὲν τὴν ἔννοιαζε. Σημασία εἶχε νὰ ξεκουραστῆ γιὰ λίγες μέρες, νὰ φάη, νὰ συνέλθη... Κι' ὕστερα θὰ τὴν ἐκμεταλλευόταν κι' αὐτὴ μὲ τὴν σειρά της. Αὐτὴ θὰ ἔβγαινε στὸ τέλος κερδισμένη, ἦταν σίγουρη...

Ἐπιτέλους ὁ γέρος σταμάτησε μπροστὰ σ' ἕνα παλιὸ βρώμικο σπίτι, καὶ χτύπησε τὴν πόρτα δυὸ φορές. Κι' ὅταν πιὰ ἡ Μαργαρίτα εἶχε ἀπελπιστῆ πὼς δὲν θὰ τοὺς ἀνοίξουν, τὸ θυρόφυλλο ἔτριξε καὶ πρόβαλε στὸ κατώφλι μιὰ γυναίκα μισόγυμνη, τυλιγμένη σ' ἕνα σάλι καὶ τόσο πολὺ μακιγιαρισμένη ποὺ ἔμοιαζε σὰν κλόουν. Ἀσφαλῶς ἦταν ἡ Ζανέτ, τὸ «καλὸ κορίτσι» ποὺ τῆς εἶχε πῆ ὁ σύντροφός της.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ζαρώνοντας τὰ βαμμένα φρύδια.

Ὁ ἄντρας κάτι τῆς ψιθύρισε καὶ ἄρχισαν νὰ κουβεντιάζουν σιγανὰ οἱ δυό τους, ρίχνοντας πότε - πότε ματιὲς στὴν νέα γυναίκα ποὺ περίμενε παράμερα. Ὕστερα ἡ Ζανὲτ μὲ μιὰ κίνησι τοῦ χεριοῦ ἔδιωξε τὸν γέρο καὶ παραμερίζοντας ἔκανε νόημα στὴν Μαργαρίτα νὰ μπῆ μέσα.

Ὅταν ἡ πόρτα ἔκλεισε πίσω της, κοντοστάθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀναποφάσιστη καὶ ἀνάσανε

βαθειά. Τόσο ἄσχημο δωμάτιο δὲν εἶχε ξαναδῆ ποτέ της. Ὅμως ἡ ζεστασιὰ ποὺ ἁπλωνόταν παντοῦ, ἡ γνώριμη μυρωδιὰ τῆς ἀνθρώπινης παρουσίας, τὰ ψεύτικα λουλούδια στὸ βάζο, τῆς ἔφεραν δάκρυα στὰ μάτια. Καὶ ἔνοιωσε σχεδὸν εὐτυχισμένη γιὰ τούτη τὴ στέγη ποὺ τῆς προσφερόταν.

— Λοιπόν, πῶς σὲ λένε; ρώτησε ἡ Ζανέτ.

— Μαργαρίτα...

Ἡ ἄλλη κούνησε τὸ κεφάλι κι' ἀπόμεινε γιὰ λίγο σιωπηλή. Μὲ βλέμμα ἔμπειρο κύτταζε τὸ ὄμορφο λυγερὸ κορμί, τὴν λεπτὴ μέση, τὶς μακριὲς γάμπες. Στὸ τέλος χαμογέλασε ἱκανοποιημένη καὶ εἶπε:

—Ἐκεῖνος ὁ γερο - μασκαρᾶς λέει πὼς δὲν εἶσαι ἄρρωστη. Γιὰ ἀπόψε σὲ πιστεύω. Αὔριο ὅμως, ἂν συμφωνήσουμε σὲ ὁρισμένες λεπτομέρειες, θὰ σὲ στείλω νὰ σ' ἐξετάση ἕνας γιατρός. Κι' ὕστερα θὰ σοῦ συστήσω μερικοὺς κυρίους ποὺ σίγουρα θὰ ξετρελλαθοῦν μαζί σου...

Ἀλλὰ ἡ Μαργαρίτα δὲν τὴν ἄκουγε πιά. Ἡ ἀπότομη ζέστη, ἔπειτα ἀπὸ τὴν παγωνιὰ τῆς χειμωνιάτικης νύχτας, τῆς ἔφερνε νύστα. Τὰ βλέφαρά της βάραιναν καὶ τῆς ἐρχόταν νὰ λυποθυμήση ἀπὸ τὴν κούραση. Ἡ Ζανὲτ τὸ κατάλαβε καὶ σήκωσε τοὺς ὤμους της.

— Τέλος πάντων, αὔριο τὰ ξαναλέμε... Ἀπόψε θὰ κοιμηθῆς στὴν κουζίνα. Ὑπάρχει ἐκεῖ ἕνα ντιβάνι καὶ νομίζω πὼς κάτι θὰ βρῆς νὰ φᾶς... Βολέψου ὅπως μπορεῖς καλύτερα. Ἐγὼ τώρα σὲ ἀφήνω γιατὶ μὲ περιμένει πάνω ἕνας πελάτης...

Ἡ κοπέλα χαμογέλασε κι' ὕστερα σέρνοντας σχεδὸν πῆγε ὡς τὴν μικρὴ πόρτα ποὺ τῆς ἔδειξαν καὶ τὴν ἄνοιξε. Ἡ κουζινίτσα μύριζε ἄσχημα, μὰ ἦταν ζεστή. Πλάι στὴ σόμπα ποὺ εἶχε πιὰ σβύσει, ὑπῆρχε πραγματικὰ ἕνα ράντσο καὶ πάνω στὸ τραπέζι μιὰ τσίγκινη τσαγιέρα καὶ λίγο μαῦρο ψωμί. Ἔκοψε μιὰ φέτα, ὅμως ἡ νύστα στάθηκε πιὸ δυ-

νατὴ ἀπὸ τὴν πεῖνα της. Καὶ ξάπλωσε νὰ κοιμηθῆ ἔτσι ὅπως ἦταν ντυμένη δίχως κἂν νὰ βγάλη τὸ σάλι της.

Ὡστόσο πολὺ γρήγορα οἱ ἀτυχίες τῆς Μαργαρίτας Ζέλλε σταμάτησαν.

Σὲ λίγο παράτησε τὴν κουζίνα τῆς Ζανὲτ καὶ κατάφερε νὰ γίνη ἡ πιὸ περιζήτητη ἀνάμεσα στὶς γυναῖκες ἐλαφρῶν ἠθῶν τοῦ Παρισιοῦ. Ἡ Ζανὲτ ποὺ τὴν ἔβλεπε πιὰ σὰν φιλενάδα, τὴν ἔστειλε στὸ καζίνο τῆς Μαντὰμ Λα Πέν, ὅπου σύχναζαν πλούσιοι τραπεζίτες, ἔμποροι, διπλωματικοὶ ὑπάλληλοι, μὲ λίγα λόγια, ἡ ἀφρόκρεμα τῆς πόλεως. Καὶ ἐκεῖ ἡ Μαργαρίτα τοὺς ζάλισε ὅλους μὲ τὴν γοητεία της καὶ ἔγινε ἡ βασίλισσα τῶν πιὸ τρελλῶν γλεντιῶν.

Δὲν ἦταν μόνο ἡ ὀμορφιά της ποὺ ξετρέλλαινε τοὺς ἄντρες, ἀλλὰ καὶ ἡ μόρφωσίς της ποὺ τοὺς ἔκανε νὰ σαστίζουν καὶ οἱ τρόποι της ποὺ θύμιζαν «μεγάλη κυρία». Σιγὰ - σιγὰ δὲν ἔμεινε κανένας ἀπὸ τοὺς πελάτες τῆς Μαντὰμ Λα Πὲν ποὺ νὰ μὴν ζητιανεύη τὴν συντροφιά της καὶ νὰ μὴν πληρώνη ὅσα - ὅσα γιὰ νὰ τὴν κρατήση στὴν ἀγκαλιά του. Ἔφτασε νὰ βγάζη κάπου τριάντα χιλιάδες λίρες τὴν ὥρα, σὲ λίρες ἰταλικές, δίχως νὰ λογαριάζη τὰ κοσμήματα, τὰ πανάκριβα ἀρώματα καὶ τὶς γοῦνες ποὺ τῆς χάριζαν οἱ θαυμαστές της.

Κι' ὅμως ἡ Μαργαρίτα ἄρχισε πάλι νὰ πλήττη. Τὸ νὰ περνᾶ ἀπ' τὴν μιὰ κρεβατοκάμαρα στὴν ἄλλη, ἀπὸ τὴν μιὰ ἀγκαλιὰ στὴν ἄλλη καὶ νὰ προσφέρη τὸν ἔρωτά της σ' ὅποιον τὸν ζητοῦσε, ταπείνωνε τὸν ἐγωϊσμό της καὶ μείωνε τὴν ὀντότητά της. Καὶ ἀποφάσισε νὰ ἀλλάξη ζωή, νὰ ζήση ὄχι βέβαια πιὸ ἠθικά, ἀλλὰ μ' ἕναν τρόπο ποὺ θὰ ἀναδείκνυε τὴν προσωπικότητά της.

Τὸ πρᾶγμα δὲν ἦταν καὶ τόσο δύσκολο. Ἔφτα-

νε μόνον νὰ ἐκμεταλλευτῆ τὸ θρῦλο ποὺ εἶχε καλλιεργήσει ἡ Μαντὰμ Λα Πέν, λέγοντας στοὺς πελάτες της πὼς ἡ νέα γυναίκα ἦταν ἀπὸ βασιλικὴ γενιὰ καὶ ἐρχόταν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς μακρινῆς Ἀνατολῆς. Ἡ μελαχροινὴ σάρκα της, τὰ κατάμαυρα φλογερὰ μάτια της τὴν βοηθοῦσαν. Καὶ ἔτσι ἡ Μαργαρίτα μεταμορφώθηκε σὲ Μάτα Χάρι καὶ δίχως νὰ πῆ τίποτε σὲ κανένα ἔπιασε ἐραστὴ ἕναν δάσκαλο χοροῦ κι᾽ ἄρχισε νὰ μαθαίνη κρυφὰ τοὺς ἐξωτικοὺς χοροὺς τῆς Σουμάτρας.

Τὰ μαθήματα κράτησαν πολὺ καὶ ἡ Μαργαρίτα δούλεψε σκληρὰ ὥσπου νὰ πετύχη τὸν σκοπό της. Καὶ ὅταν πιὰ βεβαιώθηκε πὼς εἶχε γίνει μιὰ τέλεια χορεύτρια, προσκάλεσε στὸ πολυτελέστατο διαμέρισμά της τοὺς πιὸ στενούς της φίλους, τὴν Μαντὰμ Λε Πέν, τὸν πλούσιο τραπεζίτη Ζολτὰς καὶ μερικοὺς ἄλλους, γιὰ νὰ τοὺς ξαφνιάση καὶ νὰ τοὺς ἐντυπωσιάση.

Ἡ μεγάλη σάλα εἶχε ἔτσι διακοσμηθῆ ποὺ θύμιζε ἕνα κομμάτι τῆς Ἀνατολῆς. Πλούσια χαλιὰ σκέπαζαν τὸ πάτωμα, πολύχρωμα μαξιλάρια ἦταν σπαρμένα παντοῦ καὶ μισόγυμνες ὀδαλίσκες, σκεπασμένες μόνο μὲ ἀραχνοΰφαντα πέπλα καὶ ἀστραφτερὰ πετράδια, λικνίζονταν στοὺς ἤχους μιᾶς παράξενης μουσικῆς ποὺ ἐρχόταν πίσω ἀπὸ μιὰ συστάδα τροπικῶν φυτῶν. Χαμηλὰ φῶτα, εὐωδιαστοὶ καπνοὶ μ᾽ ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἴριδος ποὺ γέμιζαν τὸν ἀέρα μ᾽ ἕνα ἄρωμα ζαλιστικό, νέγροι ὑπηρέτες ποὺ εἶχαν ἀλείψει τὰ ἐβένινα κορμιά τους μὲ λάδι καὶ πρόσφεραν στοὺς καλεσμένους ἀλλόκοτα ποτὰ μέσα σὲ βαρειὰ ἀσημένια ποτήρια.

Καὶ ξαφνικά, παρουσιάστηκε ἐκείνη, ἡ Μάτα Χάρι, μὲ τὸ πανέμορφο κορμί της γυμνό, φορώντας μόνο μιὰ χρυσὴ καδένα στὸ λαιμό καὶ ἀστραφτερὰ βραχιόλια στὰ χέρια καὶ στοὺς ἀστραγάλους. Τὰ μαῦρα της μάτια ἔβγαζαν φλόγες. Τὰ μακρυὰ μαλλιά της λυμένα, γλυστροῦσαν στὶς πλάτες της κι᾽ ἔφταναν ὡς τὴν λεπτή της μέση ποὺ φιδολύγιζε

μὲ χάρι ἀνέκφραστη. Τὰ μικρὰ της πόδια μόλις ἄγγιζαν τὸ χαλὶ κι' ἔμοιαζαν νὰ φτερουγίζουν σὰν περιστέρια. Καὶ τὰ χείλια της, αὐτὰ τὰ σαρκωμένα ποθητὰ χείλια, χαμογελοῦσαν μόλις ἀδιόρατα, σχεδὸν περιφρονητικά.

Οἱ καλεσμένοι τὰ ἔχασαν. Ὁ Ζολτὰς ἔβγαλε τὸ μαντήλι του κι' ἄρχισε νὰ σκουπίζη καὶ νὰ ξανασκουπίζη μὲ χέρια ποὺ ἔτρεμαν τὸν ἱδρώτα ἀπὸ τὸ μέτωπό του. Ἡ Μαντὰμ Λα πέν, ὁλότελα σαστισμένη, εἶχε ἀπομείνει μὲ στόμα ἀνοιχτὸ μὴν τολμώντας νὰ πιστέψη στὰ μάτια της. Καὶ οἱ ἄλλοι... Ὤ!, οἱ ἄλλοι!... Στέκονταν ὅλοι μαζεμένοι, βουβοὶ καὶ ἀσάλευτοι, σὰν βυθισμένοι σὲ ἔκστασι. Καὶ ἀνάμεσά τους ἕνας γνωστὸς δημοσιογράφος, ποὺ ἡ Μαργαρίτα εἶχε προσκαλέσει, ὑπολογίζοντας στὴ ρεκλάμα ποὺ θὰ τῆς ἔκανε. Καὶ πραγματικὰ τὴν ἄλλη μέρα ὁ Λουὶ Ντυμόρ, ἔγραψε στὴν ἐφημερίδα του: «...Ἦταν ἕνα θαῦμα. Αὐτὸ τὸ ἐξαίσιο γυμνὸ κορμί, ἐκείνη ἡ μαγεία ποὺ ξεχυνόταν σέ κάθε του κίνησι, ἐκείνη ἡ φλόγα ποὺ ἔμοιαζε νὰ κατακαίη τὰ πάντα. Ποτὲ ὁ κόσμος δὲν ξανᾶδε τέτοια χορεύτρια, ποτὲ δὲν ἀντίκρυσε μιὰ τέτοια ὀμορφιά. Τὰ φιδίσια χέρια της ὑψωμένα...».

Καὶ τὸ Παρίσι ξετρελλάθηκε. Ἡ φήμη τῆς Μάτα Χάρι, τῆς «ἐξωτικῆς χορεύτριας» ἁπλώθηκε παντοῦ κι' ἀναστάτωσε τοὺς ἀνθρώπους σὰν τὴν ἔκρηξι μιᾶς βόμβας. Τὰ ἀκριβώτερα καμπαρὲ τὴν γύρευαν. Ὕστερα τὰ μεγαλύτερα γαλλικὰ θέατρα. Κι' αὐτή, πάντα μαζὶ μὲ τὸν ἐραστή της, τὸν δάσκαλο τοῦ χοροῦ, ἄρχισε νὰ παρουσιάζη τὸ νούμερό της στὰ κομψότερα κέντρα, πρῶτα στὸ Παρίσι, ἔπειτα στὸ Μόντε Κάρλο, στὴ Βιέννη, στὸ Βερολῖνο... Ἐπιτέλους ἡ Μαργαρίτα Ζὲλλε εἶχε κατακτήσει τὸν κόσμο.

Τὸν κόσμο;... Ἀλλὰ τότε τί ἄλλο ἤθελε γιὰ νὰ εἶναι εὐτυχισμένη;

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἡ Μάτα Χάρι εἶχε χάσει στὸ Καζίνο τοῦ Μόντε Κάρλο σχεδὸν δέκα χιλιάδες φράγκα, δηλαδὴ μιὰ περιουσία. Ὡστόσο δὲν ἔφταιγε αὐτὸ γιὰ τὸν τρομερὸ πονοκέφαλο ποὺ τὴν βασάνιζε, γιὰ τὴν παράξενη κούρασι ποὺ τῆς βάραινε τὰ μέλη, καὶ τὴν θλῖψι ποὺ πλάκωνε τὴν καρδιά της. Λίγο μετὰ τὰ μεσάνυχτα, μὴν ἀντέχοντας ἄλλο, ἔφυγε, γύρισε στὸ ξενοδοχεῖο της καὶ ἀνέβηκε στὸ δωμάτιό της νὰ ξεκουραστῆ. Ὅμως ἐκεῖ τὴν περίμενε ὁ παλιός ἐραστής της, ὁ Ζολτὰς ἢ μᾶλλον τὸ φάντασμα ἐκείνου ποὺ ἦταν κάποτε ὁ πλούσιος, γλεντζὲς καὶ ἀκόλαστος τραπεζίτης.

Στεκόταν ἀσάλευτος στὴ μέση τῆς κάμαρας, χλωμός, γερασμένος, μὲ μαύρους κύκλους γύρω ἀπὸ τὰ μάτια κι' ἕνα σβησμένο τσιγάρο στὰ πικρά του χείλια. Τὸ βλέμμα του, ὅπως στράφηκε καὶ τὴν κύτταξε, ἦταν ὁλότελα ἀνέκφραστο καὶ ἄδειο. Βλέμμα ἀνθρώπου ἐξωφλημένου.

Ἐκείνη δίχως νὰ τοῦ δώση καμμιὰ σημασία, πῆγε καὶ ξάπλωσε στὸ κρεβάτι ἔτσι ὅπως ἦταν ντυμένη, χωρὶς κἂν νὰ βγάλη τὰ κοσμήματά της. Ξαφνικά, ἡ ἀναίτια θλῖψι ποὺ τὴν παίδευε τὶς τελευταῖες ἡμέρες πλήθυνε μέσα της, ἔγινε ἀγωνία, ἄγχος καὶ ἀπελπισία. Ἀλλὰ τί ἤθελε λοιπόν; Εἶχε ἀνέβει στὸ ψηλότερο σκαλοπάτι τῆς ἐπιτυχίας, εἶχε χορτάσει χρυσαφικὰ καὶ χρήματα καὶ εἶχε δῆ πανίσχυρους ἄντρες νὰ γέρνουν στὰ πόδια της, ἐκμηδενισμένοι σὰν ἀνόητα μαθητούδια.

«Θὰ ἔπρεπε νὰ εἶμαι εὐχαριστημένη» συλλογίστηκε.

Εὐχαριστημένη;... Μισόκλεισε τὰ μάτια καὶ χαμογέλασε πικρά. Διαμαντικά, πανάκριβες γοῦνες, ἐραστὲς νέοι καὶ γέροι, ἔρωτες ποὺ ἔρχονταν καὶ περνοῦσαν δίχως νὰ τὴν ἀγγίξουν ἀφήνοντας μόνο στὴν ψυχή της μιὰν ἀβάσταχτη πλῆξι καὶ μιὰ ἀπέραντη ἀηδία... Ἀηδία γιὰ ὅλους, γιὰ ὅλα, ἀκόμα καὶ γιὰ τὸ ἴδιο της τὸ κορμί, τὴν ἴδια της τὴν ὀμορφιά.

— Εἶμαι κατεστραμμένος, εἶπε ξαφνικὰ μιὰ φωνὴ πλάι της. Ὁλότελα κατεστραμμένος...

Ἀνατινάχτηκε ξαφνιασμένη καὶ τὰ μαῦρα μάτια της πέταξαν ἀστραπὲς ὀργῆς καθὼς ἀντίκρυσαν τὸν Ζολτάς. Τί γύρευε λοιπὸν ἀκόμα ἀπὸ αὐτὴν τοῦτος ὁ γέρος; Συμπόνοια; Χρήματα; Ἔρωτα; Γιατί δὲν τὴν ἄφηνε ἐπιτέλους ἥσυχη;

— Καὶ σεῖς μὲ καταστρέψατε Μαργαρίτα, συνέχισε ἐκεῖνος. Σίγουρα ἤμουν τρελλὸς γιὰ νὰ σᾶς κάνω ὅλα σας τὰ καπρίτσια γιὰ νὰ σκορπίσω τὰ χρήματά μου στὰ πόδια σας καὶ νὰ περιμένω σὰν σκυλὶ ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς κρεβατοκάμαράς σας.

— Φύγετε σᾶς παρακαλῶ Ζολτάς, τὸν ἔκοψε αὐτὴ μὲ ὕφος βαριεστημένο. Ἔχω φοβερὸ πονοκέφαλο καὶ θέλω νὰ ξεκουραστῶ.

— Ἀλλά, Θεέ μου, δὲν καταλαβαίνετε!, ξανάπε ὁ τραπεζίτης ἀπελπισμένα. Προσπαθῶ νὰ σᾶς ἐξηγήσω πὼς θὰ σκοτωθῶ. Προσπαθῶ νά...

Ὅμως ἡ γυναίκα δὲν τὸν πρόσεχε πιά. Πόσες φορὲς εἶχε ἀκούσει τοῦτα τὰ ἴδια λόγια; Πόσες φορὲς δὲν εἶχε δῆ ἄντρες νὰ κλαῖνε στὰ πόδια της ἀπὸ ἔρωτα ἤ, ἀκόμα χειρότερα, γιὰ τὰ χρήματα ποὺ ἔχασαν μιὰ νύχτα τρελλοῦ γλεντιοῦ; Οἱ ἄντρες... Σήκωσε τοὺς ὤμους καὶ χαμογέλασε μόλις μὲ τὶς ἄκρες τῶν χειλιῶν καθὼς θυμήθηκε ἕνα πρωινὸ στὸ Παρίσι, ἕνα ὄμορφο γαλάζιο πρωινὸ γεμᾶτο φῶς. Εἶχε βγῆ περίπατο μὲ τὸ ἁμάξι της ὅταν ξαφνικὰ ἕνας νεαρὸς δημοσιογράφος, ξανθός, ὡραῖος, μὲ μάτια ποὺ πετοῦσαν φλόγες, ρίχτηκε μπροστὰ στὶς ρόδες καὶ τῆς φώναξε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὸ πάθος:

«Γιὰ ἕνα φιλί σας μπορῶ νὰ πεθάνω Θεά μου...»

Αὐτὴ εἶχε γελάσει τότε... εἶχε γελάσει ὅπως γελοῦν ὅλοι μὲ τὰ σκέρτσα ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ. Ἀλλὰ τώρα δὲν γελοῦσε πιά. Τώρα ἤξερε πὼς οἱ ἄντρες παρακαλοῦν πρῶτα, ἱκετεύουν καὶ ὕστερα ἀπαιτοῦν τὰ πάντα μὲ ἐκπληκτικὸ θράσος. Ὅπως ὁ Ζολτάς... Ὅπως ὁ δάσκαλος τοῦ χοροῦ ποὺ τὴν

εἶχε ἐγκαταλείψει πρὶν λίγες μέρες, ἐπειδὴ τὴν βρῆκε στὴν ἀγκαλιὰ ἑνὸς ἀξιωματικοῦ. Μὰ τί περίμεναν; Τὴν ἤθελαν ἁγνὴ καὶ ἀθώα καὶ τὴν εἶχαν γνωρίσει σ' ἕναν οἶκο ἀνοχῆς! Σίγουρα ἦταν ὅλοι τους τρελλοί...

— Μαργαρίτα, ξανάπε ὁ τραπεζίτης, δὲν μπορῶ νὰ ζήσω δίχως ἐσᾶς, θὰ σκοτωθῶ... Σᾶς ἀγαπῶ... Πέστε μου μόνο μιὰ λέξι: «Μείνετε!».

Τὸν κύτταξε μὲ περιφρόνησι καὶ εἰρωνία. Ἦταν ἕνας ἀξιολύπητος ἀνθρωπᾶκος καὶ τὸν συχαινόταν ἀφάνταστα.

— Τί θέλετε; τὸν ρώτησε σὰ νὰ μὴν εἶχε ἀκούσει τίποτε ἀπ' ὅσα τῆς εἶχε πῆ ὡς τώρα.

— Νὰ μείνω ἢ νὰ φύγω, Μαργαρίτα; κλαψούρισε ὁ τραπεζίτης.

— Πηγαίνετε στὸν διάβολο!, ἔκανε ἥσυχα ἐκείνη.

Ὁ γέρος ἀπόμεινε γιὰ μιὰ στιγμὴ σὰν κεραυνοβολημένος, μὲ τὸν λαιμὸ σφιγμένο, τὰ μάτια γεμᾶτα ἀπελπισία. Ἔπειτα μουρμούρισε μὲ φωνὴ πνιγμένη:

— Εἶσαστε ἡ χειρότερη πόρνη ποὺ ὑπάρχει στὸν κόσμο...

Καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο κλείνοντας πίσω του τὴν πόρτα.

Ἡ Μαργαρίτα οὔτε κἂν σάλεψε ἀπ' τὴν θέσι της. Χαμογέλασε μόνο ἀδύναμα, κουρασμένα. Ἕνας ἀκόμα κουτὸς ἀποχαιρετισμός... Ὄχι πιὰ θάνατος, ὄχι αὐτοκτονίες, οὔτε μονομαχίες. Μονάχα λόγια... Καὶ ξαφνικά, κυριευμένη ἀπὸ κρίσι ὑστερίας, ρίχτηκε στὰ μαξιλάρια κι' ἔκλαψε πικρὰ γιὰ τὸν πληγωμένο ἐγωϊσμό της.

Ὁ πυροβολισμὸς ποὺ ἀντήχησε στὸν διάδρομο τὴν ἔκανε νὰ ἀνατιναχτῆ ξαφνιασμένη. Κάποιος χτυποῦσε τὴν πόρτα της καὶ φώναζε τὸ ὄνομά της. Μιὰ γυναίκα στρίγγλιζε... Καὶ μονομιᾶς ἡ Μάτα Χάρι, ξαναβρῆκε τὴν ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό της

καὶ τὴν χαρὰ τῆς ζωῆς. Σηκώθηκε, σκούπισε τὰ δάκρυά της καὶ πῆγε ν' ἀνοίξη.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε τὸν καμαριέρη ποὺ πρόβαλε κατάχλωμος μπροστά της. Τί θέλετε;

Ἐκεῖνος ἀμίλητος τῆς ἔδειξε τὸ νεκρὸ κορμὶ ποὺ κοιτόταν κατάχαμα, τὸν Ζολτὰς ποὺ τὴν κάρφωνε μὲ τὰ σβησμένα του μάτια. Μὰ ἐκείνη εἶπε σκληρά:

— Πᾶρτε τον ἀπὸ δῶ... Περιμένω ἐπισκέψεις...

Καὶ ὑψώνοντας ἀγέρωχα τὸ κεφάλι, ξαναγύρισε στὴν κάμαρά της.

4

Μέσα στὴν αἴθουσα τοῦ Δευτέρου Γραφείου, ὅλοι παρακολουθοῦσαν μὲ ἐνδιαφέρον τὴν διήγησι τοῦ ἀστυνόμου Πριολέ. Κι' ὅταν τελείωσε, ὁ Μπαρατὼ εἶπε, σκύβοντας πάλι στὰ χαρτιὰ ποὺ ἦταν ἁπλωμένα μπροστά του:

— Τώρα μπαίνει στὴν ὑπόθεσι ὁ Γκαστὸν τοῦ Μοντεστάκ.

— Ποιός εἶναι αὐτός; ρώτησε κάποιος.

—Ἕνας γνήσιος ἀριστοκράτης. Τὸν ὑποπτευόμαστε ἀπὸ κάμποσο καιρό. Φαίνεται μπλεγμένος στὴν κατασκοπεία, ἀλλὰ ἔχουμε μερικὲς ἀμφιβολίες πού...

—Ἀμφιβολίες, ἀμφιβολίες!... ξέσπασε ὁ Λαντού. Ἐδῶ χρειάζονται ἀποδείξεις ποὺ νὰ μποροῦν νὰ στείλουν ἕναν ἄνθρωπο στὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα. Γιὰ ποιὲς ἀμφιβολίες μᾶς μιλᾶτε λοιπόν;

Ὁ Μπαρατὼ ἑτοιμάστηκε ν' ἀπαντήση, μὰ δὲν πρόλαβε. Ὁ Λάιστερ, ὁ Ἐγγλέζος ποὺ μέχρι ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἄκουγε τὰ πάντα σιωπηλός, μπῆκε ξαφνικὰ στὴ μέση:

— Μὴν ἀνησυχῆτε κύριοι, δήλωσε μὲ τὴν ψυχρὴ καὶ ἄχρωμη φωνή του. Μπορῶ νὰ σᾶς βεβαιώ-

σω πὼς ὁ Γκαστὸν τοῦ Μοντεστὰκ ἔπαιξε σπουδαῖο ῥόλο σ' αὐτὴν τὴν ἱστορία. Ἡ κυβέρνησίς μου παρακολουθεῖ τὶς κινήσεις του ἀπὸ πολλὰ χρόνια καὶ τώρα πιὰ δὲν νομίζω πὼς μπορεῖ νὰ ξεφύγη...

—Ἕνας Γάλλος, μουρμούρισε ὁ Πριολέ. Ἀκόμα ἕνας προδότης. Μὰ τὴν ἀλήθεια τὸ πρᾶγμα καταντᾶ τραγικό. Μὰ τέλος πάντων ποιός εἶναι αὐτὸς ὁ μαρκήσιος τοῦ Μοντεσάκ;

Τὰ χαμηλὰ φῶτα, ἡ φωτιὰ στὸ τζάκι, ἔδιναν μιὰ γλυκειὰ θαλπωρὴ στὸ δωμάτιο καὶ τὰ λουλούδια στὸ κρυστάλλινο βάζο μύρωναν τὸν ἀέρα μὲ τὸ ἁπαλό τους ἄρωμα. Οἱ δυὸ ἄντρες ποὺ κάθονταν στὶς βαθειὲς πολυθρόνες καὶ ἔπιναν παγωμένη σαμπάνια, ἔμοιαζαν σὰν δυὸ φίλοι ποὺ εἶχαν καιρὸ νὰ ἰδωθοῦν καὶ τώρα γιόρταζαν τὴν συνάντησί τους. Ὡστόσο τὸ εὐγενικὸ χαμόγελο τοῦ χοντροῦ Γερμανοῦ ἐρχόταν σὲ τέλεια ἀντίθεσι μὲ τὸ ψυχρὸ βλέμμα τῶν ματιῶν του. Μὲ κινήσεις ἀργές, μελετημένες, πῆρε ἕνα ποῦρο, τὸ στερέωσε στὸ στόμα του καὶ δίχως νὰ τὸ ἀνάψη, εἶπε:

—Δὲν θέλω νὰ σᾶς στενοχωρήσω ἀγαπητέ μου, ἀλλὰ νομίζω πὼς ἡ θέσι σας δὲν εἶναι καὶ τόσο εὐχάριστη...

Ὁ ἄλλος, ἕνας ὄμορφος ἄντρας, ψηλὸς καὶ καλοφτιαγμένος, ἔγειρε πίσω τὸ κεφάλι καὶ γέλασε ξέννοιαστα:

—Ἡ δική σας εἶναι ἀκόμα χειρότερη!, ἀποκρίθηκε. Ὁ πόλεμος ἄρχισε καὶ ἂν δὲν καταφέρετε νὰ πάρετε μὲ τὸ μέρος σας τὴν Ἱσπανία καὶ νὰ βγῆτε ἔτσι στὴν Μεσόγειο, σίγουρα θὰ πάθετε μεγάλες ζημιές...

Ὁ Γερμανὸς ἔσφιξε τὰ χείλια κι' ἀπόμεινε γιὰ

λίγο σιωπηλός. Ύστερα ρώτησε μὲ τὴν ἴδια πάντα ἀταραξία:

—Ἐλπίζω τοὐλάχιστον νὰ ξεφορτωθήκατε τὴν μικρή σας μπαλλαρίνα. Ἔτσι δὲν εἶναι μαρκήσιε;

— Μὰ ἀσφαλῶς!, ἔκανε ὁ μαρκήσιος στριφογυρίζοντας στὰ κομψά του δάχτυλα τὸ κρυστάλλινο ποτήρι τῆς σαμπάνιας. Αὐτὴ δὲν ἦταν ἡ διαταγή σας; Καὶ τώρα ἡ καρδιά μου εἶναι ἐντελῶς ἐλεύθερη νὰ ἀφοσιωθῆ σὲ σᾶς...

Μιλοῦσε ἥσυχα, μὲ ὕφος κοσμικό καὶ ἀστειευόταν σὰν νὰ κουβέντιαζε γιὰ ἐντελῶς ἀσήμαντα πράγματα. Κι' ὡστόσο τούτη ἡ ἱστορία ὅπου βρισκόταν μπλεγμένος δὲν ἦταν καθόλου ἀσήμαντη...

Ὁ Γκαστὸν τοῦ Μοντεσάκ... Γνήσιος ἀριστοκράτης καὶ κληρονόμος μιᾶς τεράστιας περιουσίας ποὺ τὴν ξόδεψε ἀλόγιστα στὰ χαρτιά, τὴν ρουλέτα καὶ στὰ ἀκόλαστα γλέντια. Ἴσως ἂν δὲν ἦταν τόσο ὄμορφος ὥστε νὰ ξετρελλαίνη τὶς γυναῖκες, ἂν δὲν ἦταν τόσο ἔξυπνος ποὺ νὰ γοητεύη τοὺς ἄντρες μὲ τὸ πνεῦμα του, θὰ μποροῦσε ν' ἀποτραβηχτῆ κάπου καὶ νὰ ζήση ἥσυχα μ' ὅσα λεφτὰ τοῦ ἀπόμεναν. Ὅμως στοὺς κοσμικοὺς κύκλους τὸν ἀποζητοῦσαν, στὰ σαλόνια τὸν ὑποδέχονταν σὰν Θεό, καὶ οἱ ἀρτίστες τῶν καμπαρὲ ρίχνονταν στὴν ἀγκαλιά του μόλις τὸν ἀντίκρυζαν. Κι' ἐκεῖνος γεννημένος ἄσωτος, μὲ ἀδύνατο χαρακτῆρα καὶ ἐλαφρὰ συνείδηση, δὲν γινόταν ν' ἀντισταθῆ σὲ αὐτοὺς τοὺς πειρασμούς. Ἀλλὰ γιὰ νὰ συνεχίση τούτη τὴν τρελλὴ ζωὴ χρειαζόταν χρήματα. Ἔτσι ὁ μαρκήσιος ἄρχισε νὰ πουλᾶ στοὺς Γερμανοὺς σημαντικὲς πληροφορίες καὶ στρατιωτικὰ μυστικὰ ποὺ μάθαινε ἀπὸ τὶς γυναῖκες τῶν ἀξιωματικῶν ποὺ ξεμυάλιζε, ἢ ἀπὸ τοὺς φίλους του ποὺ φυσικὰ δὲν τὸν ὑποπτευόντουσαν. Καὶ τὰ ἀκόλαστα γλέντια ἐξακολουθοῦσαν, τὸ πόκερ, ἡ ρουλέτα... Κι' ὁ Μορλόφ, ὁ χοντρὸς Γερμανὸς ποὺ τὸν παρακολουθοῦσε ἄγρυπνα, ἤξερε πῶς μποροῦσε νὰ τὸν χρησιμοποιήση σὲ ὁποιαδήποτε βρωμοδουλειά.

—Ἔχω νὰ σᾶς προτείνω κάτι, εἶπε ξαφνικὰ ὁ Μορλόφ, καρφώνοντας τὰ μικρὰ γυαλιστερά του μάτια, στὰ γαλάζια μάτια τοῦ νεαροῦ ἀριστοκράτη. Πρόκειται γιὰ τὸ κτῆμα σας στὴ Νίκαια...

—Τὸ κτῆμα μου στὴ Νίκαια; ψιθύρισε ὁ μαρκήσιος χλωμιάζοντας ἀπότομα καὶ κάτι σὰν γκριμάτσα ὀδύνης παραμόρφωσε τὸ ὄμορφο στόμα του.

Τὸ κτῆμα στὴν Νίκαια ἦταν ὁ κρυφὸς καϋμός του. Τὸ σπίτι τῶν προγόνων του, τὸ σπίτι «του» ποὺ τὄχε χάσει μιὰ βραδυὰ στὰ χαρτιὰ ὅταν μεθυσμένος ἀπὸ τὴν σαμπάνια δὲν ἤξερε πιὰ τί ἔκανε.

—Τὸ κτῆμα μου στὴν Νίκαια; ξανᾶπε.

Καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ τοῦ φάνηκε πὼς ξανάβλεπε τὰ ἀπέραντα λιβάδια, τὸ δάσος πλάι στὴν θάλασσα καὶ τὸν παλιὸ ἄσπρο πύργο μὲ τοὺς ἀναρίθμητους ὑπηρέτες...

—Ἀκριβῶς, χαμογέλασε ὁ ἄλλος. Λογαριάζουμε νὰ τὸ ἀγοράσουμε καὶ νὰ σᾶς τὸ δώσουμε σὰν πληρωμὴ γιὰ μιὰ ὑπηρεσία ποὺ θὰ μᾶς προσφέρετε.

—Τί θέλετε νὰ κάνω; ρώτησε ἀδίστακτα ὁ Γκαστόν.

—Νὰ κατακτήσετε μία γυναίκα... Μὴν γελᾶτε... Εἶναι μιὰ δουλειὰ δύσκολη καὶ ἀρκετὰ ἐπικίνδυνη...

—Τὸ νὰ κατακτήσω μιὰ γυναίκα; χαμογέλασε εἰρωνικὰ ὁ νέος ἄντρας. Ἀπ' ὅσο ξέρω...

—Περιμένετε νὰ τελειώσω, τὸν ἔκοψε ὁ Γερμανός. Ἀσφαλῶς θὰ τὴν ἔχετε δῆ... Πρόκειται γιὰ τὴν Μάτα Χάρι...

Ὁ μαρκήσιος τοῦ Μοντεσὰκ ζάρωσε τὰ φρύδια σκεπτικός. Καὶ βέβαια εἶχε δῆ τὴν ὄμορφη ἐξωτικὴ χορεύτρια ποὺ χόρευε μισόγυμνη στὸ θέατρο τοῦ Καζίνου τοῦ Μόντε Κάρλο. Θεέ μου, πῶς γινόταν νὰ τὴν ξεχάση;

—Τί ἀκριβῶς ζητᾶτε ἀπὸ μένα; εἶπε σοβαρεύοντας ἀπότομα.

Ὁ χοντρὸς Γερμανὸς σήκωσε τοὺς ὤμους του:

—Νὰ τὴν κάνετε νὰ σᾶς ἐρωτευθῆ καὶ ὕστερα νὰ τὴν πείσετε νὰ δουλέψη γιὰ μᾶς. Φαίνεται γυναίκα ἄπληστη καὶ ἀδίστακτη, ὥστε ποτὲ δὲν μπορεῖ νἆναι σίγουρος κανείς... Γι' αὐτὸ μᾶς χρειάζεται ὁ ἔρωτας, τὸ ἐρωτικὸ πάθος ποὺ νικᾶ τὰ πάντα. Θὰ τὴν καλοπιάσετε, θὰ τὴν παρασύρετε μὲ τὴν φλογερή σας ἀγάπη, θά... 'Αλλὰ νομίζω μαρκήσιε πὼς τουλάχιστον σ' αὐτὸ τὸ θέμα δὲν ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ τὶς συμβουλές μου...

Ὁ ἄλλος ἀπόμενε σιωπηλός. Συλλογιζόταν πὼς πρώτη φορὰ τὸν πλήρωναν τόσο ἀκριβὰ γιὰ μιὰ δουλειὰ τόσο εὔκολη. Γιὰ ποιό λόγο; Μὰ τὴν ἀλήθεια δὲν χρειαζόταν φιλοσοφία γιὰ νὰ τὸ καταλάβη. Ἡ Μάτα Χάρι ἦταν ἡ θεὰ τῆς ἐποχῆς. Ὅλα τὰ σαλόνια ἦταν ἀνοιχτὰ γι' αὐτήν. Οἱ γυναῖκες τὴν θαύμαζαν. Καὶ οἱ ἄντρες, μόνο μὲ τὴν προσδοκία νὰ γίνουν ἐραστές της, δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ τῆς κρύψουν κανένα μυστικό.

—Κι' ἂν δὲν τὰ καταφέρω; ρώτησε τέλος.

Μιὰ παγερὴ ἀτσάλινη λάμψι ἄστραψε στὰ μάτια τοῦ Μορλὸφ καὶ ξαφνικὰ φάνηκε ὅπως ἦταν πραγματικά: σκληρός, παγερός, ἀπάνθρωπος.

—Στὴν δουλειά μας δὲν ὑπάρχουν «ἄν», ἀποκρίθηκε. Πρέπει νὰ τὰ καταφέρετε. Εἶναι ἀπαραίτητο. Σκεφθῆτε μόνον πὼς θὰ ξαναπάρετε πίσω τὸ κτῆμα τῆς Νίκαιας.

Ναί, τὸ κτῆμα τῆς Νίκαιας...

Ὁ μαρκήσιος ἔκλεισε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ βλέφαρα καὶ ἡ νοσταλγία τὸν συνεπῆρε. Ἔπειτα χαμογέλασε. Σκέφτηκε πὼς στὸ κάτω - κάτω ἡ Μάτα Χάρι ἦταν γυναίκα καὶ μέχρι τώρα καμμιὰ ἀπ' ὅσες θέλησε δὲν μπόρεσε νὰ τοῦ ἀντισταθῆ...

—Λοιπόν, σύμφωνοι, δήλωσε.

—Παρ' ὅλο τὸ σκάνδαλο ποὺ ξέσπασε μετὰ τὴν αὐτοκτονία τοῦ Ζολτάς, ἡ Μάτα Χάρι δὲν ἔφυγε ἀπὸ τὴν Κυανῆ 'Ακτή, εἶπε ὁ Γερμανὸς ἀνά-

βοντας ἐπιτέλους τὸ ποῦρο του. Φυσικὰ δὲν ξέρω ποῦ ἀκριβῶς βρίσκεται. Ἀλλὰ εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ τὸ μάθετε εὔκολα...

Τὸ μικρὸ ταβερνάκι ἦταν βυθισμένο στὸ μισόφωτο καὶ οἱ ἦχοι τοῦ βὰλς ποὺ κυμάτιζαν στὸν ἀέρα, ἔμοιαζαν σὰν ἐρωτικοὶ ἀναστεναγμοί. Ἐκείνη φορώντας ἕνα πανάκριβο φόρεμα κεντημένο μὲ ἀσημένιες πούλιες, αὐτὸς ἕνα κομψὸ σμόκιν ἀπὸ σκοῦρο μετάξι, ξεχώριζαν ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους πελάτες σὰν πλάσματα ἑνὸς ἄλλου πλανήτη. Κυττάζονταν στὰ μάτια σὰν ἐρωτευμένοι. Κι' ὁ τσιγγάνος βιολιστὴς γερμένος πλάι τους, ἔπαιζε ὁλοένα μὲ περισσότερο πάθος τὸν «Γαλάζιο Δούναβι».

— Εἶσαστε ὁλότελα τρελλὸς Γκαστόν, εἶπε χαμογελώντας ἡ Μάτα Χάρι. Τρελλὸς ὅπως μόνον οἱ Γάλλοι μποροῦν νὰ εἶναι. Τί σᾶς ἦρθε ἀλήθεια νὰ μὲ πάρετε ἀπὸ τὸν χορὸ καὶ νὰ μὲ φέρετε ἐδῶ, ξαφνιάζοντας ὅλους αὐτοὺς τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους ποὺ μᾶς κυττάζουν σὰν φαινόμενα;

— Ἤθελα νὰ μείνω μόνος μαζί σας, ἀποκρίθηκε ὁ μαρκήσιος. Ὑπῆρχαν πάρα πολλοὶ ἄντρες γύρω κυρία... πάρα πολλοὶ ἄντρες, κι' ἐγώ...

— Ἀλλὰ Θεέ μου, οὔτε κἂν σᾶς γνωρίζω!, διαμαρτυρήθηκε ἡ γυναίκα.

— Δὲν ἔχει σημασία. Δὲν σᾶς ἀρέσουν οἱ περιπέτειες; Δὲν σκεφτήκατε ποτὲ νὰ περάσετε μιὰ νύχτα μ' ἕναν ἄγνωστο;

— Ὄχι, ὅμως μ' ἕναν τρελλό...

Ἐκεῖνος σήκωσε τοὺς ὤμους καὶ φώναξε τὸ γκαρσόνι. Ἴσως γιὰ νὰ κερδίση καιρό.

— Φέρε μας μιὰ παγωμένη σαμπάνια, διέταξε.

Τὸ παιδὶ ποὺ παρίστανε τὸ γκαρσόνι γούρλωσε τὰ μάτια ξαφνιασμένος. Σίγουρα δὲν θὰ τὰ ἔχανε πιὸ πολὺ ἂν τοῦ ζητοῦσαν νὰ τοὺς φέρη τὸ φεγγάρι.

— Σαμπάνια; μουρμούρισε καὶ κύτταξε τὸ ἀφεντικό του σὰν νὰ γύρευε βοήθεια.

Ὁ χοντρὸς ταβερνιάρης βγῆκε πίσω ἀπὸ τὸν πάγκο κι' ἔτρεξε κοντά τους ἀναστατωμένος. Βέβαια δὲν ἤθελε νὰ χάση τόσο πλούσιους πελάτες, μὰ δὲν ἤξερε κι' ὅλας πῶς νὰ τοὺς περιποιηθῆ.

— Δὲν ἔχουμε σαμπάνια, ἐξήγησε μὲ ὕφος ταπεινό. Καταλαβαίνετε... ἐδῶ οἱ πελάτες πίνουν μόνο κρασί, καί...

Ὁ Γκαστὸν ζάρωσε τὰ φρύδια δυσαρεστημένος. Ὅμως ἡ Μάτα Χάρι χαμογελοῦσε. Εἶχε ξεχάσει σχεδὸν πὼς ὑπῆρχαν τέτοια μαγαζιά, εἶχε ξεχάσει τὴν γεῦσι τοῦ κρασιοῦ ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὸ βαρέλι καὶ τώρα ξαφνικά, δίχως νὰ τὸ θέλη, ἔνοιωσε κάτι σὰν νοσταλγία νὰ τὴν πλημμυρίζη. Γέρνοντας ἐλαφρὰ τὸ κεφάλι μὲ τὰ καλοχτενισμένα μαλλιά, μισόκλεισε τὰ βλέφαρα καὶ κάρφωσε τὸ βλέμμα της στὸ πρόσωπο τοῦ καβαλλιέρου της. Μὰ τὴν ἀλήθεια, ἦταν χαριτωμένος. Ὄχι, ἔπρεπε νὰ τὸ παραδεχτῆ, ἦταν γοητευτικός. Ψηλὸς καὶ καλοφτιαγμένος, μὲ σβέλτο κορμί, μὲ ἐκεῖνα τὰ μάτια ποὺ θυμίζουν τρικυμισμένη θάλασσα καὶ προπάντων μὲ τὸν ἀέρα τοῦ γεννημένου ἀριστοκράτη... Στὴν ἀρχὴ βέβαια εἶχε θυμώσει ὅταν τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὴν τράβηξε ἔξω ἀπὸ τὴν αἴθουσα τοῦ χοροῦ, τὴν στιγμὴ μάλιστα ποὺ κουβέντιαζε μ' ἕναν βαρῶνο. Ὕστερα ὅπως ἔτρεχαν μὲ τὸ ἁμάξι στοὺς δρόμους τῆς Ριβιέρας, εἶχε γελάσει. Καὶ τώρα, σὲ τοῦτο τὸ ταβερνάκι ἄρχισε νὰ διασκεδάζη μὲ τὴν ψυχή της.

— Δὲν ὑπάρχει τουλάχιστον λίγο κονιάκ; ἔκανε ὁ νέος ἄντρας πασχίζοντας νὰ βρῆ μιὰ λύσι.

Ὁ ταβερνιάρης δὲν ἀποκρίθηκε. Ἔπλεκε καὶ

ξέπλεκε τὰ χέρια του μὲ ἀμηχανία καὶ φαινόταν ὁλότελα ἀπελπισμένος.

Καὶ τότε μιὰ ὀρεκτικὴ μυρωδιὰ ἁπλώθηκε στὴν ταβέρνα κι' ὁ μαρκήσιος μυρίζοντας τὸν ἀέρα, ρώτησε:

— Κι' αὐτὸ τί εἶναι;

— Ἡ γυναίκα μου μαγειρεύει μπουγιαμπέσα γιὰ τὸ βράδυ, δικαιολογήθηκε ταπεινὰ ὁ ἄλλος. Πρέπει νὰ φᾶμε καί...

Ὅμως ὁ Γκαστὸν δὲν τὸν ἄφησε νὰ συνεχίση.

— Θαυμάσια, δήλωσε ἐνθουσιασμένος. Ἐλπίζω πὼς θὰ περισσέψουν καὶ γιὰ μᾶς δυὸ πιᾶτα. Στὸ διάβολο γι' ἀπόψε ἡ σαμπάνια καὶ τὸ χαβιάρι!... Πεινάω σὰν λύκος...

— Βέβαια, βέβαια... γέλασε ὁ ταβερνιάρης ποὺ εἶχε ξαναβρῆ τὸ κουράγιο του. Καὶ θὰ δοκιμάσετε καὶ τὸ κρασάκι μου. Σᾶς ὁρκίζομαι πὼς ἀνασταίνει καὶ νεκρούς...

Ὁ μαρκήσιος στράφηκε καὶ κύτταξε τὴν Μάτα Χάρι ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ χαμογελᾶ κι' ἀνάσανε κρυφὰ ἀνακουφισμένος. Ἡ ὑπόθεσι πήγαινε μιὰ χαρά.

Ἦταν ὁ ἔρωτας ὁ ἀληθινὸς παράφορος ἔρωτας ποὺ διάβαζε καμμιὰ φορὰ στὰ μυθιστορήματα καὶ χαμογελοῦσε εἰρωνικά. Τώρα δὲν χαμογελοῦσε εἰρωνικά. Τώρα δὲν χαμογελοῦσε πιά... τώρα ἔκλαιγε ἀπὸ εὐτυχία. Τὸ πρωὶ ὅταν ἄνοιγε τὰ βλέφαρα νόμιζε πὼς ἀντίκρυζε τὴν μορφή του παντοῦ, στὸν φωτεινὸ οὐρανό, στὴν γαλάζια θάλασσα, στὰ ἀνθισμένα λιβάδια. Τὶς νύχτες καθόταν μονάχη μέσα στὸ σκοτάδι καὶ ψιθύριζε τ' ὄνομά του, σιγά, τρυφερά, ὥσπου ἡ καρδιά της ἔλυωνε ἀπὸ λαχτάρα καὶ τὰ μάτια της γέμιζαν δάκρυα εὐδαιμονίας. Τὸν ἀγαποῦσε... Δὲν ἤξερε κἂν πῶς γεννήθηκε τοῦτος ὁ ἔρωτας ποὺ τὴν κυρίευε σὰν ἀρρώστεια

καὶ τὴν μεθοῦσε σὰν δυνατὸ κρασί. Ἴσως ἀπὸ κάποιο βλέμμα, ἀπὸ ἕνα τυχαῖο σφίξιμο τῶν χεριῶν, ἀπὸ τὸ ἄγγιγμα τῶν κορμιῶν στοὺς ἤχους τοῦ βάλς. Τὸν ἀγαποῦσε κι' αὐτὸ τῆς ἔφτανε καὶ δὲν ἀναρωτιόταν τὸ γιατί. Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή της, αὐτὴ ἡ Μαργαρίτα Ζέλλε, ἡ ἀδίστακτη καὶ ἄπληστη, ἔνοιωθε ἐρωτευμένη σὰν ἀθῶο κοριτσάκι.

Ἐρωτευμένη... ἐρωτευμένη... Τῆς ἐρχόταν νὰ τὸ φωνάξη σ' ὅλον τὸν κόσμο, νὰ συρθῆ στὰ γόνατα καὶ νὰ κλάψη ἀπὸ εὐγνωμοσύνη στὴν καλή της μοῖρα. Τῆς ἐρχόταν νὰ κραυγάση στοὺς τέσσερις ἀνέμους τούτη τὴν εὐτυχία ποὺ πύρωνε τὸ αἷμα της, φλόγιζε τὸ κορμί της καὶ ἔμοιαζε σὰν ἀτέλειωτο ὄμορφο ὄνειρο. Ὑπῆρχαν στιγμὲς ποὺ ξεχνοῦσε ποιὰ ἦταν πραγματικά, ποὺ ξεχνοῦσε τοὺς ἀναρίθμητους ἐραστὲς ποὺ χάρηκαν τὸ σῶμα της δίχως ν' ἀγγίξουν τὴν ψυχή της καὶ αἰσθανόταν σὰν νὰ γεννήθηκε μόλις τώρα, μόνο καὶ μόνο γιὰ χάρι τοῦ ἀγαπημένου ἄντρα.

Τὰ πρωϊνὰ ἔκαναν μακρυνοὺς περιπάτους στὸ δάσος, πιασμένοι χέρι - χέρι σὰν παιδιὰ καὶ τὰ βράδια χαίρονταν τὴν ἀγάπη τους σ' ἕνα μικρὸ σπιτάκι πλάι στὴν θάλασσα. Ὁ Γκαστὸν στὰ πόδια της, αὐτὴ στὰ πόδια τοῦ Γκαστόν, τώρα πιὰ ἔμοιαζε νὰ μὴν ἔχη καμμιὰ σημασία. Σημασία εἶχε μονάχα ὁ ἔρωτάς τους κι' ὅλα τὰ ἄλλα, δόξα, πλούτη, ἔσβηναν στὴν σκέψι της σὰν νὰ μὴν ὑπῆρξαν ποτέ... Ἕνας μῆνας, δυὸ μῆνες, ἔξη μῆνες τρελλῆς εὐδαιμονίας... Κι' ἔπειτα ξαφνικὰ μιὰ μέρα, μιὰ ὄμορφη μέρα γεμάτη ἥλιο, ὁ καμαριέρης τῆς ἔφερε ἕνα μπουκέτο λουλούδια... Ἀγριολούλουδα μαζεμένα στὸ δάσος κι' ἕνα μπιλιέτο... Ὁ Γκαστὸν εἶχε ἐξαφανιστῆ.

Τὸ δωμάτιο ἦταν τὸ ἴδιο, ἡ φωτιὰ ἄναβε πάλι στὸ τζάκι, μερικὰ τριαντάφυλλα ξεψυχοῦσαν στὸ

βάζο καὶ ὑπῆρχαν πάνω στὸ τραπέζι δυὸ κρυστάλλινα ποτήρια γεμᾶτα σαμπάνια. Ὁ Μορλὸφ μὲ τὸ ποῦρο σβηστὸ ἀνάμεσα στὰ σφιγμένα του χείλια, τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στῆθος, περπατοῦσε πάνω - κάτω φανερὰ νευριασμένος:

—Ἀγαπητέ μου νομίζω πὼς τρελλαθήκατε, εἶπε ἐπιτέλους. Σᾶς στείλαμε νὰ κατακτήσετε μιὰ γυναίκα κι' ἐσεῖς τὴν ἐρωτευτήκατε σὰν ἄβγαλτο μαθητούδι! Μὰ τί φανταστήκατε λοιπόν; Ἐγὼ φυσικὰ θὰ πάψω νὰ σᾶς πληρώνω... καὶ τότε τί θὰ κάνη ἡ Μάτα Χάρι σας; Πιστεύετε πὼς θὰ ἐρχόταν νὰ ζήση μαζί σας σὲ μιὰ φτωχικὴ καμαρούλα καὶ νὰ τρώη ἕνα πιᾶτο σούπα κάθε μέρα; Φοβᾶμαι μαρκήσιε πὼς εἶσαστε ἠλίθιος...

Ὁ Γκαστὸν σήκωσε τὸ κεφάλι πεισμωμένος Τὰ γαλάζια του μάτια ἄστραφταν ἀπὸ ὀργή.

— Ναί, ἠλίθιος, ξανᾶπε ὁ ἄλλος, δίχως νὰ δώση καμμιὰ σημασία στὸν θυμό του. Αὐτὴ ἡ γυναίκα εἶναι μιὰ πόρνη τοῦ χειρότερου εἴδους. Μόλις περνοῦσε ἡ πρώτη φλόγα θὰ σᾶς παρατοῦσε ἀμέσως γιὰ τὸν ὁποιοδήποτε πλούσιο ποὺ θὰ βρισκόταν στὸ δρόμο της. Ἀλλὰ ἐσεῖς παρασυρθήκατε ἀπὸ τοὺς ὅρκους της, συγκινηθήκατε καὶ ἐξαφανιστήκατε ἀπὸ τὴν ζωή της, γιὰ νὰ μὴν τὴν μπλέξετε σὲ μιὰ ἐπικίνδυνη δουλειὰ σὰν τὴν δική μας!... Μὰ τὴν ἀλήθεια μαρκήσιε, μὲ ἀπογοητεύετε. Σᾶς νόμιζα ἄνθρωπο τοῦ κόσμου κι' ἐσεῖς φερθήκατε σὰν ρομαντικὸς νεαρούλης!

Σώπασε, χαμογέλασε ψυχρά, καὶ ἤπιε μιὰ γουλιὰ σαμπάνια ἀπὸ τὸ ποτήρι του. Τὰ μικρά του μάτια κάρφωναν τὸν νέο ἄντρα, σκληρά, ἀνελέητα...

Ἐκεῖνος ταραγμένος, ἄνοιξε τὴν χρυσὴ ταμπακέρα καὶ πῆρε ἕνα τσιγάρο, προσπαθώντας νὰ κρύψη τὸν ἐκνευρισμό του. Ξαφνικά, ἄρχισε νὰ μὴν αἰσθάνεται καλά. Τοῦ φαινόταν πὼς βρισκόταν παγιδευμένος, ἄβουλος καὶ ἀνίσχυρος, στὴν ἐξουσία τοῦ χοντροῦ Γερμανοῦ ποὺ ἔμοιαζε φτιαγμένος ἀ-

πὸ ἀτσάλι. Μουρμούρισε λοιπόν, πασχίζοντας νὰ δικαιολογηθῆ:

—Ἀσφαλῶς ἔχετε δίκηο. Ὡστόσο...

Ὅμως ὁ Μορλὸφ δὲν τὸν ἄφησε νὰ συνεχίση.

—Ἀκοῦστε μαρκήσιε, ἔκανε παγερά, δὲν εἶναι τόσο ἁπλᾶ ὅσο τὰ φαντάζεστε. Εἴσαστε κατάσκοπός μας, ξέρετε πολλὰ μυστικά μας καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ μᾶς ἀγνοήσετε ἐπειδὴ ἔτσι σᾶς ἦρθε τὸ κέφι! Ἡ ὀργάνωσίς μας δὲν θὰ σᾶς ἔχη πιὰ ἐμπιστοσύνη καί... ἐλπίζω νὰ καταλαβαίνετε τί ἐννοῶ...

Ὁ Γκαστὸν κούνησε τὸ κεφάλι καταφατικά. Καὶ βέβαια καταλάβαινε καὶ μάλιστα πολὺ καλά. Ἤξερε τὸ τέλος ποὺ εἶχαν οἱ κατάσκοποι ὅταν ἡ Ὀργάνωσις τοὺς ἔκρινε ἐπικίνδυνους, τὰ «τυχαῖα», δυστυχήματα, τὶς σκηνοθετημένες αὐτοκτονίες... Καὶ μονομιᾶς τὸν κυρίευσε πανικός. Δὲν ἀναρωτήθηκε κἂν ἂν ἄξιζε νὰ θυσιάση τὴ ζωή του γιὰ τὴν Μάτα Χάρι, δὲν ἀναλογίστηκε οὔτε γιὰ ἕνα κλάσμα τοῦ δευτερολέπτου τὸν ἔρωτά τους. Τὸ μόνο ποὺ τὸν ἐνδιέφερε πιά, ἦταν νὰ σωθῆ. Καὶ εἶπε γρήγορα - γρήγορα, θέλοντας νὰ καλοπιάση τὸν Μορλόφ:

—Θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ διορθώσω τὸ λάθος μου. Ἀλλὰ πῶς νὰ ξαναγυρίσω κοντά της; Τὴν ἐγκατέλειψα καὶ εἶναι γυναίκα ὑπερήφανη.

Φαινόταν πραγματικὰ ἀπελπισμένος. Ὅμως τούτη τὴ φορὰ τὸ χαμόγελο ποὺ χάραξε τὰ χείλη τοῦ χοντροῦ Γερμανοῦ, ἦταν σχεδὸν τρυφερό.

—Ἀγαπητέ μου εἶναι ἀληθινὰ συγκινητικὸ τὸ πόσο παραβλέπετε τὴν ἀξία σας. Μέχρι τώρα κάνατε θαυμάσια δουλειά, μαρκήσιε. Οἱ ἄνθρωποί μου ποὺ παρακολουθοῦν τὴν Μάτα Χάρι, λένε πὼς ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ τὴν παρατήσατε φέρνεται σὰν ἀνόητη ἐρωτευμένη παρθένα. Ψάχνει νὰ σᾶς βρῆ παντοῦ καὶ τρομάζει τοὺς φίλους της μὲ τὴν θλῖψι της, τὰ δάκρυά της καὶ τὶς ὑστερικές της κρίσεις.

Πολὺ φοβᾶμαι πὼς στὸ τέλος θὰ δοκιμάση καὶ νὰ αὐτοκτονήση, ἂν δὲν τρέξετε νὰ τὴν παρηγορήσετε... Βρῆτε λοιπὸν μιὰ δικαιολογία, μιὰ ὁποιαδήποτε δικαιολογία, φτάνει νὰ εἶναι ῥομαντική. Καὶ μὴν τὴν ἀφήσετε νὰ σᾶς ξανατυλίξη μὲ τὰ σκέρτσα της. Νὰ θυμᾶστε πάντα πὼς θὰ ἔχετε γιὰ πληρωμὴ τὸ κτῆμα τῆς Νίκαιας καὶ πὼς ὅλες οἱ πόρνες εἶναι ἴδιες...

Χαμογέλασε πάλι, ἄναψε τὸ ποῦρο του καὶ πρόσθεσε μὲ φωνὴ ἄχρωμη:

— Φυσικὰ ὥσπου νὰ τελειώση αὐτὴ ἡ δουλειά, δὲν πρόκειται νὰ σᾶς ξαναδώσω οὔτε πεντάρα...

Ὁ Γκαστὸν εἶχε γυρίσει. Ἡ Μάτα Χάρι ἔπεφτε στὴν ἀγκαλιά του γεμάτη λαχτάρα, ξεχνοῦσε τὰ δάκρυα ποὺ εἶχε χύσει, ξεχνοῦσε τὴν ἀπελπισία της καὶ τῆς φαινόταν πὼς τίποτα δὲν ἄλλαξε ἀπὸ τὴν παλιὰ εὐτυχισμένη ἐποχή. Κι᾿ ὡστόσο κάτι εἶχε ἀλλάξει μὰ κάτι τόσο ἀσήμαντο ποὺ ἡ ἐρωτευμένη γυναίκα δὲν τοῦ ἔδινε καμμιὰ προσοχή.

Ὁ Γκαστὸν εἶχε γυρίσει, ἀλλὰ χωρὶς λεφτὰ καὶ μάλιστα μὲ ἀρκετὰ χρέη στὴν πλάτη του. Κι᾿ ἔτσι ἡ Μαργαρίτα ἄρχισε νὰ πουλᾶ ἕνα - ἕνα τὰ κοσμήματά της γιὰ νὰ ξοδέψουν ἀμέσως τὰ χρήματα ποὺ ἔπαιρναν, στὰ χαρτιά, στὰ γλέντια καὶ στὰ κοσμικὰ κέντρα τῆς μόδας. Ὥς καὶ τὸ πανάκριβο κολλιέ της πουλήθηκε μὲ μιὰ ἀπάθεια ἐκπληκτική.

— Δὲν σὲ πειράζει; τὴν ρώτησε ὁ νέος ἄντρας.

Μὰ ἐκείνη σήκωσε τοὺς ὤμους καὶ γέλασε ξένοιαστα. Νὰ τὴν πειράξη;... Μιὰ ἀκόμα ἀνάμνησι, ἑνὸς ἐραστῆ, ποὺ ἔσβησε δίχως ν᾿ ἀφήση ἴχνη... Ἕνα ἀκόμα δῶρο τῶν παλιῶν ἀκόλαστων ἡμερῶν ποὺ ἤθελε νὰ ξεχάση...

Ὡστόσο ὁ μαρκήσιος ἐπέμενε:

— Αὐτὴ ἡ κατάστασι δὲν μπορεῖ νὰ συνεχιστῆ. Πρέπει νὰ δουλέψω...

— Νὰ δουλέψης; ἔκανε ξαφνιασμένη ἡ Μαργαρίτα, γιατὶ τούτη ἡ λέξι δὲν εἶχε γιὰ κείνη κανένα νόημα.

Ἦταν γερμένη στὸ ντιβάνι, φορώντας μιὰ τολμηρὴ ρόμπα ποὺ τὴν ἔδειχνε σχεδὸν μισόγυμνη, καὶ μὲ τὰ μακρυὰ μαῦρα μαλλιὰ χυμένα στοὺς ὤμους.

— Νὰ δουλέψης; ξανάπε.

Καὶ ἡ ἀπορία της ἦταν τόση ποὺ ὁ Γκαστὸν χαμογέλασε. Ξαφνικὰ κατάλαβε πὼς εἶχε φτάσει μιὰ ἡ στιγμὴ ν' ἀκολουθήση τὶς συμβουλὲς τοῦ Μορλὸφ καὶ νὰ παίξη τὸ παιχνίδι του, προσεχτικά, ψυχρὰ καὶ ἀδίστακτα, δίχως ἀνόητες εὐαισθησίες.

—Ἄκουσε ἀγάπη μου, εἶπε, πρέπει νὰ σοῦ φανερώσω ἕνα μυστικὸ ποὺ μὲ βαραίνει, κάτι ποὺ μὲ γεμίζει θλῖψι καὶ σκοτώνει τὴν χαρὰ τοῦ ἔρωτά μας. Κάτι ποὺ ἴσως σὲ κάνει νὰ ντρέπεσαι γιὰ μένα.

Ἐκείνη τρόμαξε. Ἕνα μυστικό;... Ἴσως ἕνας δεσμὸς μὲ μιὰ ἄλλη γυναίκα, ἕνας ἄλλος ἔρωτας ποὺ μιὰ μέρα θὰ τῆς τὸν ἔπαιρνε... Ἀλαφιασμένη ἅπλωσε τὰ χέρια καὶ τὸν τράβηξε κοντά της, τὸν ἀνάγκασε νὰ καθήση στὸ χαλὶ μπροστὰ στὰ πόδια της, καὶ μὲ δάχτυλα ποὺ ἔτρεμαν τοῦ χάιδεψε τὰ ξανθὰ μαλλιά.

—Ἕνα μυστικό; ψιθύρισε κι' ἡ φωνή της ἔκλαιγε.

Αὐτὸς στράφηκε καὶ τὴν κύτταξε καὶ τὰ γαλάζια του μάτια ἦταν σκοτεινά, σὰν λίμνες κάτω ἀπὸ τὸν χειμωνιάτικο οὐρανό.

— Πές μου, δὲν ἀναρωτήθηκες ποτέ σου, πῶς ζοῦσα τόσο πλούσια μέχρι τώρα, χωρὶς νὰ ἐργάζομαι;

— Νόμιζα, τοῦ ἀποκρίθηκε, πὼς εἶχες κληρονομίσει μεγάλη περιουσία ἀπὸ τοὺς δικούς σου.

— Καὶ ἔτσι εἶναι, παραδέχτηκε ὁ μαρκήσιος. Ἀλλὰ ἐσὺ ξέρεις πόσο γρήγορα χάνονται τὰ λεφτὰ ὅταν ἔχῃ κανένας τὸ πάθος τοῦ παιχνιδιοῦ. Καὶ ἐγὼ ἔκανα μιὰ ζωὴ τρελλή, γύρισα ὅλα τὰ Καζίνα τῆς Εὐρώπης, ἔπαιξα πόκερ, ρουλέτα, ζάρια, ὥσπου δὲν μοῦ ἀπόμεινε οὔτε πεντάρα.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, εἴμαστε πολὺ ταιριαστὸ ζευγάρι, προσπάθησε νὰ ἀστειευτῆ ἡ Μαργαρίτα.

— Καὶ τότε...

— Τότε; τὸν ρώτησε μὲ ἀγωνία.

Ὁ Γκαστὸν δὲν ἀπάντησε ἀμέσως. Τὸ ὄμορφο πρόσωπό του εἶχε χλωμιάσει. Κι' ὅταν ἐπιτέλους μίλησε, ἡ φωνή του ἀντήχησε πνιχτή, σὰν νὰ ἐρχόταν ἀπὸ πολὺ μακρυά.

— Ἡ ζωὴ εἶναι δύσκολη ἀγάπη μου κι' ἅμα πιαστῆς στὴν παγίδα, πρέπει νὰ κάνης τὰ πάντα γιὰ νὰ γλυτώσης. Τὰ πάντα... ἀκόμα καὶ νὰ θυσιάσης τὴν ψυχή σου. Ἔτσι κι' ἐγὼ ἔγινα κατάσκοπος τῶν Γερμανῶν.

— Κατάσκοπος; ψιθύρισε ἡ γυναίκα σὰν νὰ μὴν καταλάβαινε.

Καὶ ξαφνικὰ ἄρχισε νὰ γελᾶ ξαλαφρωμένη, ἕνα γέλιο τρελλὸ ποὺ δονοῦσε τὸ κορμί της καὶ γέμιζε τὰ μάτια της δάκρυα.

— Κατάσκοπος; Ἀλλὰ Θεέ μου, τί σημασία ἔχει αὐτὸ γιὰ μένα, τί σημασία ἔχει γιὰ τὸν ἔρωτά μας; Ἄχ, Γκαστόν, γιατὶ μὲ τρόμαξες τόσο;

— Ἔχει καὶ παρὰ ἔχει σημασία, εἶπε ὁ μαρκήσιος ἀναστενάζοντας. «Ἐκεῖνοι» ἔμαθαν τὸν δεσμό μας καὶ μὲ ἐκβιάζουν. Ἄκουσε χρυσή μου, χρειάζομαι τὴν βοήθειά σου... Θά... θὰ μποροῦσες νὰ προδώσης τὴν πατρίδα σου;

Ἡ Μαργαρίτα σήκωσε τοὺς ὤμους ἀδιάφορα:

— Εἶμαι μιὰ γυναίκα ἐλεύθερη καὶ δὲν ἔχω

πατρίδα. Ὁλλανδία, Ἰάβα, Γαλλία... λέξεις χωρὶς νόημα... Ὁ μόνος ποὺ μ' ἐνδιαφέρει εἶσαι ἐσύ...

Ὁ Γκαστὸν τοῦ Μοντεσὰκ ἀνάσανε ἀνακουφισμένος. Ὅλα πήγαινα μιὰ χαρά. Ὁ Μορλὸφ εἶχε δίκιο. Ἡ Μάτα Χάρι ἦταν ἀδίστακτη, δίχως ἠθικοὺς φραγμούς, δηλαδὴ ὅ,τι χρειαζόταν γιὰ τὴν «δουλειά» τους. Κι' αὐτὸς θὰ ἔπαιρνε πάλι τὸ κτῆμα τῆς Νίκαιας καὶ θὰ ξανακέρδιζε τὴν ἐμπιστοσύνη τῆς ὀργανώσεως... Ὡστόσο, γιὰ νὰ σιγουρευτῆ, ξαναρώτησε :

— Δέχεσαι, λοιπόν ;

— Ἂν ἐσὺ τὸ θέλης... ἀποκρίθηκε ἐκείνη.

Κι' ὁ ἄντρας ἅπλωσε τὰ χέρια καὶ τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του.

Ἡ εὐκολία μὲ τὴν ὁποία κατάφερε αὐτὴ τὴ δουλειὰ ποὺ τοῦ ἀνέθεσε ὁ Μορλὸφ καὶ ποὺ ἡ ἀγωνία της τὸν κράτησε ξάγρυπνο τόσα καὶ τόσα βράδια, τὸν γέμισε ἐνθουσιασμό, ἀλλὰ καὶ φόβο. Μήπως ἡ Μαργαρίτα δέχτηκε ἐπιπόλαια αὐτὴ τὴν πρόταση, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήση; Μήπως δὲν εἶχε ὑπ' ὄψιν της τὶς συνέπειες αὐτῆς τῆς καταφατικῆς ἀπαντήσεως ποὺ τοῦ ἔδωσε; Μήπως ἀστειευόταν;

— Μαργαρίτα, τῆς εἶπε γιὰ νὰ βεβαιωθῆ ἀπόλυτα, δὲν εἶναι καθόλου ἁπλὸ τὸ νὰ γίνη κανεὶς κατάσκοπος...

— Ἐννοεῖς τὶς τύψεις ποὺ μπορεῖ νὰ νοιώθη στὴν ἀρχή, προδίνοντας τὴν πατρίδα του; ἔκανε ἐκείνη. Μὰ ἐγὼ σοῦ εἶπα πὼς δὲν ἔχω πατρίδα, Γκαστόν, ὥστε νὰ νοιώθω τύψεις. Δὲν ἀγαπῶ καμμιὰ χώρα...

— Κι' ἂν... σὲ συλλάβουν; Εἶναι ἕνα τρομερὰ ριψοκίνδυνο τόλμημα.

Ἡ Μαργαρίτα ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους.

— Νομίζω ὅτι ἂν σὲ συλλάβουν σὲ στέλνουν κατευθεῖαν στὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα, εἶπε ἤρεμα, σὰ νὰ μιλοῦσε γιὰ τὸ πιὸ ἁπλὸ πρᾶγμα.

—Ἀκριβῶς.

—Ἀγαπημένε μου Γκαστὸν ἄφησέ με νὰ δοκιμάσω. Εἶμαι σίγουρη ὅτι θὰ τὰ καταφέρω... Εἶναι τόσο ἑλκυστικὸ αὐτὸ τὸ παιχνίδι, εἶναι τόσο ὄμορφος αὐτὸς ὁ πειρασμός. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμα ἤξερα ὅτι μὲ τὴν πρώτη δοκιμὴ θὰ πήγαινα κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα, δὲν θὰ δίσταζα ἀρκεῖ νὰ εὐχαριστοῦσα ἐσένα...

Ὁ Μορλὸφ εἶχε δίκιο ὅταν τοῦ ἔλεγε ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὑποτιμᾶ τὶς ἱκανότητές του στὶς γυναῖκες...

5

Στὴν αἴθουσα τοῦ Δευτέρου Γραφείου, ὅλοι ἄκουγαν προσεχτικὰ τὸν Ἐγγλέζο ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ μιλάη μὲ φωνὴ ψυχρὴ καὶ ἀδιάφορη :

— Καὶ τότε ἄρχισαν τὰ περίεργα μακρυνὰ ταξίδια καὶ οἱ γεμᾶτες μυστήριο ἐξαφανίσεις ποὺ ἦταν ἀνεξήγητες γιὰ τοὺς θαυμαστές της. Πάντως εἶναι γεγονός πὼς ἔμεινε κάπου ἕνα χρόνο στὴν Λωζάνη, στὴ σχολὴ κατασκοπείας τῶν Γερμανῶν, ὅπου τελειοποιήθηκε στὴν τέχνη τῆς ὑποκρισίας. Τὰ πρακτικὰ τῆς δίκης τὸ λένε ξεκάθαρα.

— Καὶ ἔτσι, μπῆκε στὴ μέση ὁ Μπαρατὼ εὐχαριστημένος γιατὶ ἐπιτέλους εἶχαν φτάσει στὸ σημεῖο ποὺ τὸν ἐνδιέφερε, ἡ πρώην Μαργαρίτα Ζέλλε, ἡ πρώην κυρία Μὰκ Λέοντ, ἡ πρώην Μάτα Χάρι, ἔγινε ἡ πράκτωρ Η 21 τῆς Γερμανικῆς κατασκοπείας... Καὶ τώρα κύριοι, ποιὸς ἀπὸ σᾶς θέλει νὰ συνεχίση ;

Κανεὶς δὲν ἀποκρίθηκε. Οἱ ἄντρες γύρω στὸ τραπέζι χαμήλωσαν τὰ βλέφαρα καὶ μιὰ βαρειὰ σιωπὴ ἁπλώθηκε στὴν κάμαρα. Μιὰ σιωπὴ περίεργη, γεμάτη νοσταλγία, σὰν νὰ πλανιόταν στὸν ἀέρα ἡ σκιὰ μιᾶς γυναίκας ἀκόλαστης κι᾿ ὡστόσο,

παράξενα εὐγενικῆς, τρυφερῆς καὶ ἄσπλαχνης, μὰ πάνω ἀπ' ὅλα τόσο ὄμορφης, ποὺ οὔτε ὁ θάνατος δὲν κατάφερε νὰ ἐκμηδενίσῃ.

—Ἔστω, θὰ συνεχίσω ἐγώ, μουρμούρισε ὁ Μπαρατὼ ξεφυλλίζοντας νευρικὰ τὰ χαρτιὰ ποὺ ἦταν ἁπλωμένα μπροστά του. Ἡ Μάτα Χάρι, λοιπόν, ξαναγύρισε στὸ πρῶτο της ἐπάγγελμα, τὸ πιὸ παλιὸ ἐπάγγελμα τοῦ κόσμου, τούτη τὴ φορά, ὅμως, ὄχι γιὰ νὰ κερδίσῃ λεφτά, ἀλλὰ γιατὶ ἔτσι ἤλπιζε νὰ γνωριστῆ μὲ ἀνθρώπους, ποὺ θὰ τῆς ἦταν χρήσιμοι. Πρῶτα - πρῶτα πῆγε στὸ Νεϊγύ, ὅπου ἀγόρασε τὴν περίφημη βίλλα ποὺ ἀνῆκε κάποτε στὴν Πομπαντούρ...

—Κι' ἔκανε πολὺ καλά, τὸν ἔκοψε ὁ Λάιστερ χαμογελώντας εἰρωνικά. Ἔκανε πολὺ καλά, ἂν σκεφτῆ κανεὶς πὼς ἀνάμεσα στοὺς φίλους της ἦταν κι' ὁ ὑπουργὸς τοῦ Πολέμου!

Κάποιος ξερόβηξε σκανδαλισμένος. Ὁ Λαντοὺ ζάρωσε τὰ φρύδια, κύτταξε βλοσυρὸς τὸν Ἐγγλέζο καὶ εἶπε ξερά :

—Θὰ κάνατε καλύτερα ἂν μᾶς μιλούσατε γιὰ τὴν πρώτη ἐπαφὴ τῆς Η 21 μὲ τὴν Ἰντέλλιτζενς Σέρβις...

Ὁ οἶκος ἀνοχῆς τῆς Βέρας Λίνφορντ, ἦταν ἀσφαλῶς ὁ πιὸ πλούσιος, ὁ πιὸ κομψὸς τοῦ Λονδίνου, ἂν ὄχι ὁλόκληρης τῆς Ἀγγλίας. Τὸ κτίριο εἶχε διακοσμηθῆ μὲ τέτοιο τρόπο, ποὺ θύμιζε παλιὸ ἀρχοντικὸ καὶ οἱ ἄντρες ποὺ σύχναζαν ἐκεῖ εἶχαν τὴν ἐντύπωσι πὼς βρίσκονταν στὸ σπίτι μιᾶς εὐγενικῆς καὶ καλόκαρδης φίλης. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἡ Βέρα ἤξερα καλὰ τὴν δουλειά της, δὲν δεχόταν ὅποιον - ὅποιον καὶ οἱ πελάτες της ἀνῆκαν ὅλοι στὴν καλύτερη λονδρέζικη κοινωνία. Τὰ γλέντια ποὺ ἔδινε ἦταν ὀνομαστὰ καὶ τὰ κορίτσια

της διαλεγμένα ἕνα - ἕνα. Ἔτσι, μόλις ἔμαθε τὶς ἐπιτυχίες τῆς Μάτα Χάρι στὸ Νεϊγύ, βιάστηκε νὰ τὴν φωνάξη κοντά της. Κι' ἐκείνη φυσικὰ δέχτηκε.

Ὡστόσο, πρὶν πάη στὸ Λονδῖνο, ἔπρεπε νὰ περάση ἀπὸ τὸ Βέλγιο, ὅπου θὰ συναντιόταν γιὰ πρώτη φορὰ μὲ τὸν Μορλόφ, τὸν ἀντιπρόσωπο τῆς Ὀργανώσεως. Ἄφησε, λοιπόν, τὸν Γκαστόν, ποὺ ἐκεῖνο τὸν καιρὸ πάσχιζε νὰ ξεμυαλίση τὴν μεσόκοπη γυναίκα ἑνὸς Γάλλου στρατηγοῦ, καὶ ρίχτηκε μὲ πάθος σὲ τούτη τὴν καινούργια περιπέτεια, ποὺ ὅπως ὡμολόγησε στὸν ἐραστή της, τὴν γοήτευε περισσότερο ἀπὸ κάθε τί ἄλλο.

Ὁ Μορλὸφ τὴν περίμενε σ' ἕνα διαμέρισμα τοῦ ξενοδοχείου Λίντο, στὶς Βρυξέλλες. Τὸ σκηνικὸ ἦταν τὸ ἴδιο: σαμπάνια στὰ κρυστάλλινα ποτήρια, φωτιὰ στὸ τζάκι, λουλούδια στὰ βάζα. Μόνο ποὺ αὐτὴ τὴν φορά, μαζὶ μὲ τὸν χοντρὸ Γερμανό, βρισκόταν κι' ἕνας ἄλλος. Ἕνας ἄντρας ψυχρὸς καὶ ἀνέκφραστος, ποὺ παρακολουθοῦσε τὰ πάντα σιωπηλός, μὲ τὰ παγερά του μάτια.

Ἐκείνη μπῆκε στὸ σαλόνι μὲ βῆμα ἀργό, μὲ τὸ κεφάλι περήφανα ὑψωμένο, σὰν μιὰ βασίλισσα. Εἶχε διατηρήσει τὴν χάρι τῆς σκηνῆς, τὴν ἐλαστικότητα τῶν κινήσεων καὶ τὴν ἐξαίσια λυγεράδα ποὺ θύμιζε νεαρὸ ἀγρίμι. Δὲν ἔμοιαζε τρομαγμένη, οὔτε φαινόταν ἀνήσυχη. Ὅλη τούτη ἡ ἱστορία ἦταν γι' αὐτὴν ἕνα παιχνίδι, μιὰ εὐκαιρία νὰ δείξη τὴν ὑποκριτική της τέχνη καὶ νὰ θαμπώση τοὺς δυὸ ἄντρες ποὺ τὴν κύτταζαν ἀμίλητοι. Τώρα ἔπαιζε... Ἔπαιζε τὴν γοητευτικὴ κατάσκοπο, ποὺ σὲ μιὰ μονάχα ματιά της μποροῦσε νὰ σαγηνεύση τοὺς πάντες. Ἔβγαλε τὸ βαρὺ γούνινο παλτὸ γιὰ νὰ δείξη τὸ ἐξαίσιο κορμί της, ξάπλωσε στὴν πολυθρόνα καὶ σταύρωσε τὶς μακρυές της γάμπες. Ὕστερα στράφηκε στὸν Μορλὸφ κι' ἕνα ἀδιόρατο χαμόγελο τράβηξε τὶς ἄκρες τῶν χειλιῶν της.

— Λοιπόν ; ρώτησε.

Κατὰ βάθος δὲν εἶχε καμμιὰ ἀμφιβολία πὼς σὲ λίγο, τοῦτος ὁ χοντρὸς Γερμανὸς θὰ τὴν ἐρωτευόταν σὰν τρελλός. Κανεὶς μέχρι τώρα δὲν εἶχε κατορθώσει ν' ἀντισταθῆ στὴν γοητεία της καὶ γι' αὐτό, κάθε ἀρσενικὸ ποὺ ἀντίκρυζε τὸν ὑπολόγιζε σὰν ὑποψήφιο ἐραστή, ἢ σὰν θῦμα. Γρήγορα, ὅμως, ἀπ' τὶς πρῶτες κι' ὅλας κουβέντες, κατάλαβε μὲ ἔκπληξι καὶ ὀργή, πὼς ὁ Μορλὸφ ἦταν ἄντρας μόνο στὴν ἐμφάνισι. Καὶ χάνοντας τὴν ἐλπίδα νὰ τὸν ὑποτάξη σὰν γυναίκα, ἑτοιμάστηκε νὰ τὸν ἀντιμετωπίση μὲ τὴν ψυχραιμία καὶ τὴν λογικὴ ἑνὸς ἐμπόρου.

— Θὰ πᾶτε στὸ Λονδῖνο, κυρία, ἔλεγε ἐκεῖνος δαγκώνοντας μηχανικὰ τὴν ἄκρη τοῦ ἀχώριστου πούρου του καὶ πίνοντας μιὰ γουλιὰ σαμπάνια. Μόλις φτάσετε, πρέπει νὰ ρθῆτε σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸν ἐκεῖ πράκτορά μας κάποιον Χένρυ Τόϋς. Τὸ ὄνομα φυσικὰ εἶναι ψεύτικο... Στὴν πραγματικότητα λέγεται Χάιντριχ Μπράντ. Καὶ εἶναι ὄμορφος ἄντρας, θὰ δῆτε . . . θὰ σᾶς ἀρέση . . .

— Βλέπω πὼς φροντίζετε νὰ μὴν πλήξω ; χαμογέλασε ἡ Μάτα Χάρι.

Ὅμως ὁ Μορλὸφ ζάρωσε τὰ φρύδια καὶ εἶπε ξερά :

— Μὴν ἀστειεύεστε κυρία... Μέχρι τώρα εἴχατε πάντα κοντά σας τὸν μαρκήσιο τοῦ Μοντεσάκ, ποὺ σᾶς βοηθοῦσε καὶ σᾶς ἔλεγε τί νὰ κάνετε σὲ κάθε περίπτωσι. Ἀλλὰ ἀπὸ δῶ καὶ μπρός, πρέπει νὰ τὰ βγάλετε πέρα μόνη σας. Καὶ ἡ δουλειὰ ποὺ θὰ σᾶς ἀναθέσω δὲν εἶναι τόσο εὔκολη, γιατὶ ἔχουμε πληροφορίες πὼς ἡ Ἰντέλλιτζενς Σέρβις, ὑποπτεύεται τὸν πράκτορά μας.

— Κι' ἐγώ, ἂν κατάλαβα καλά, θέλετε νὰ τοὺς μπερδέψω...

— Χμ... κατὰ κάποιον τρόπο, ναί. Θὰ προσπαθήσετε νὰ τὸν ἀπαλλάξετε ἀπὸ τὶς ὑποψίες τῶν

Ἐγγλέζων... Ὁ χὲρ Μπρὰντ θὰ σᾶς δώση μερικὰ σχέδια, ποὺ δείχνουν τὶς κινήσεις τῶν ἀγγλικῶν στρατευμάτων στὴν Αἴγυπτο καὶ στὶς Ἰνδίες... Καὶ ἔτσι, ἂν ἡ Ἰντέλλιτζενς Σέρβις κάνη ἔρευνα στὸ σπίτι του δὲν θὰ βρῆ τίποτα ὕποπτο καὶ θὰ νομίσουν πὼς γελάστηκαν.

— Αὐτὸ εἶναι ὅλο ; ρώτησε ἡ γυναίκα σχεδὸν περιφρονητικά, βάζοντας ἕνα τσιγάρο στὴν ἀσημένια της πίπα καὶ τραβῶντας δυὸ ρουφηξιές.

—Ὄχι ἀσφαλῶς, ἀποκρίθηκε ὁ χοντρὸς Γερμανὸς μὲ φωνὴ αὐστηρή. Στὴν περίπτωσι ποὺ ὁ Μπρὰντ ἔχει ἀνακαλυφθῆ πρὶν φτάσετε στὸ Λονδῖνο, θὰ πρέπει ἐσεῖς ἡ ἴδια, μὲ ὁποιοδήποτε τρόπο, νὰ συγκεντρώσετε τὶς πληροφορίες ποὺ ἐκεῖνος δὲν πρόλαβε νὰ μᾶς στείλη. Ἐλπίζω νὰ ἐξηγήθηκα καλά.

—Ἐξηγηθήκατε θαυμάσια ! χαμογέλασε ἡ Μάτα Χάρι.

Ὕστερα ἔσβησε τὸ τσιγάρο της καὶ πρόσθεσε μὲ ὕφος ἀδιάφορο, σὰν νὰ κουβέντιαζε γιὰ κάτι ἐντελῶς ἀσήμαντο :

— Καὶ ποιά θὰ εἶναι ἡ πληρωμή μου ;

Ὁ Μορλὸφ δὲν ἀπάντησε ἀμέσως. Στράφηκε, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸν σύντροφό του, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ μένη σιωπηλὸς κι᾿ ἔπειτα εἶπε :

— Θὰ καταθέσουμε γιὰ λογιαριασμό σας στὴν Τράπεζα τῆς Λωζάνης δυὸ χιλιάδες μάρκα, ἂν καταφέρετε νὰ γλυτώσετε τὸν πράκτορά μας ἀπ᾿ τὶς ὑποψίες τῆς Ἰντέλλιτζενς Σέρβις, καὶ δέκα χιλιάδες ἂν ἀναγκαστῆτε νὰ κάνετε ὅλη τὴν δουλειὰ ἀπ᾿ τὴν ἀρχή.

— Σύμφωνοι, δήλωσε ἐκείνη. Καὶ τώρα πόσα θὰ μοῦ δώσετε γιὰ προκαταβολή ;

Τὸ πρόσωπο τοῦ Μορλὸφ σκοτείνιασε. Ὁ ἄλλος ποὺ καθόταν πλάϊ του ἀνατινάχτηκε ξαφνιασμένος, μὰ ἡ Μάτα Χάρι δίχως νὰ τοῦ δώση καμ-

μιὰ σημασία, κύτταζε κατάματα τὸν χοντρὸ Γερμανὸ μὲ βλέμμα ποὺ ἄστραφτε ἀπὸ ἀπληστία.

— Λοιπόν, πόσα ; ξαναρώτησε.

Αὐτὸς κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ τέλος εἶπε μὲ φωνὴ ἄχρωμη :

— Ἀκοῦστε κυρία, παρακολούθησα τὶς κινήσεις σας στὸ Νεϊγὺ καί... φυσικὰ ἡ ἰδιωτική σας ζωὴ δὲν μ' ἐνδιαφέρει καθόλου, ἀλλὰ ὁμολογῶ πὼς σάστισα μὲ τὶς τρελλές σας σπατάλες. Τὸν τελευταῖο μῆνα χάσατε, μόνον στὸ πόκερ, εἴκοσι χιλιάδες φράγκα !.. Δηλαδὴ πολὺ περισσότερα ἀπὸ ὅσα κερδίσατε ἀπ' τὶς ὑπηρεσίες ποὺ μᾶς προσφέρατε. Νομίζω, λοιπόν, πώς...

Ὅμως ἡ γυναίκα δὲν τὸν ἄφησε νὰ συνεχίση. Σήκωσε τοὺς ὤμους καὶ γέλασε εἰρωνικά, μισοκλείνοντας τὰ ὄμορφα μάτια της.

— Ἀλλὰ φαντάζεστε πὼς μπορῶ νὰ δουλέψω ὅπως ἐγὼ θέλω, κάνοντας οἰκονομίες ; Ὄχι, ἀγαπητέ μου. Ἂν τὸ καλοσκεφθῆτε, θὰ δῆτε πὼς ἔχω δίκιο. Καὶ θὰ μοῦ δώσετε ἕνα μικρὸ ποσόν, ὥστε νὰ φύγω γιὰ τὸ Λονδῖνο ἥσυχη. Ἕνα μικρὸ ποσόν... ἂς ποῦμε χίλιες στερλίνες.

Σώπασε, ἔγειρε λίγο πίσω τὸ κεφάλι καὶ χαμογέλασε ἀθῶα. Ὁ σύντροφος τοῦ Μορλὸφ κιτρίνισε καὶ μουρμούρισε κάτι σὰν βλαστήμια. Μὰ ὁ χοντρὸς Γερμανὸς ἄνοιξε τὴν τσάντα του καὶ δίχως ἄλλη κουβέντα, τῆς μέτρησε τὰ λεφτὰ ποὺ τοῦ ζήτησε.

Τὸ γλέντι εἶχε φουντώσει γιὰ τὰ καλά, στὸ «σπίτι» τῆς Βέρας Λίνφορντ. Ἀστραφτερὰ φῶτα, μισόγυμνες γυναῖκες μὲ λαμπερὰ μεθυσμένα μάτια, κρυστάλλινα ποτήρια, ξέχειλα σαμπάνια καὶ

προπάντων γέλια... τρελλὰ γέλια, ποὺ ἀντηχοῦσαν πίσω ἀπὸ τὰ διακριτικὰ παραβάν, καὶ ἐρωτικοὶ ψίθυροι. Ἡ Μάτα Χάρι γερμένη στὸν καναπέ, χαμογελοῦσε στὸν τραπεζίτη Τζ. Σ., ἔπαιζε στὰ δάχτυλά της ἕνα γεμᾶτο ποτήρι, μὰ δὲν ἔπινε οὔτε σταγόνα. Ἔπρεπε νἆναι τὸ μυαλό της ξεκάθαρο, ἡ σκέψι της ἀνεπηρέαστη ἀπ' τὸ οἰνόπνευμα, γιὰ νὰ πετύχη τὸ σχέδιό της. Αὐτὸ τὸ σχέδιο, ποὺ τὸ στριφογύριζε στὸ νοῦ της μέρες τώρο καὶ τὸ μελετοῦσε ὣς τὴν πιὸ παραμικρὴ λεπτομέρεια. Μὰ τὴν ἀλήθεια, ἡ ἰδέα της νὰ δεχτῆ τὴν πρόσκλησι τῆς Βέρας Λίνφορντ, ἦταν σπουδαία. Κι' ἀκόμα πιὸ σπουδαία ἡ καπατσοσύνη της νὰ ξεμυαλίση τὸν Τζ. Σ., ποὺ τώρα καθισμένος πλάι της, μουρμούριζε ἐρωτόλογα. Στράφηκε καὶ τὸν κύτταξε μισοκλείνοντας τὰ βλέφαρα γιὰ νὰ κρύψη τὴν θριαμβευτικὴ λάμψι τῶν ματιῶν της. Ὁ τραπεζίτης Τζ. Σ. ἔπινε σὰν σφουγγάρι καὶ σὲ λίγο δὲν θὰ ἤξερε πιὰ τί τοῦ γινόταν. Καὶ τότε αὐτή, δίχως ἐκεῖνος νὰ τὸ καταλάβη, θὰ τὸν κατάφερνε νὰ τὴν ὁδηγήση στὴν καρδιὰ τῆς ἐγγλέζικης ἀντικατασκοπείας, στὸ σπίτι τοῦ Τζὼν Ρίτσαρντ, ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τῆς Ἰντέλλιτζενς Σέρβις. Καὶ ἀπὸ κεῖ πιά, τὸ πᾶν ἐξαρτιόταν ἀπὸ τὴν ἱκανότητά της.

Τὴν ἱκανότητά της!... Ἔγειρε πίσω τὸ κεφάλι καὶ γέλασε ξέννοιαστα. Εἶχε ἐμπιστοσύνη στὴν ἐξυπνάδα της, στὸ γερὸ μυαλό της καὶ πάνω ἀπ' ὅλα στὴν γοητεία της, ποὺ μάγευε τοὺς ἄντρες καὶ τοὺς ἔκανε νὰ φέρνωνται σὰν ἀνόητα μαθητούδια. Καὶ αὐτὸς ὁ Ρίτσαρντ, ὅσο σκληρὸς κι' ἂν ἦταν, στὸ τέλος θὰ ἔπεφτε στὰ δίχτυα της...

— Γιατὶ γελᾶς κοριτσάκι; ρώτησε ὁ Τζ. Σ. ἀγκαλιάζοντάς την κι' ἀκουμπώντας τὰ φλογισμένα χείλια του στὸ λαιμό της. Τὸ ξέρεις πὼς εἶσαι ἡ πιὸ ὄμορφη γυναίκα ποὺ γνώρισα ποτέ μου;..

Ὅμως ἡ Μάτα Χάρι τὸν ἔσπρωξε μαλακά,

ξέφυγε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του, καὶ κύτταξε ὁλόγυρα μὲ ὕφος βαριεστημένο :

—Ἐδῶ μέσα πλήττει κανείς ! ἀναστέναξε. Ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος, οἱ φωνές, τὰ γέλια... Κοντεύει νὰ μὲ πιάση πονοκέφαλος...

—Ἀλήθεια μικρή μου ; μουρμούρισε ξαφνιασμένος ὁ τραπεζίτης. Κι' ἐγὼ νόμιζα πὼς διασκέδαζες...

Τὸ πρόσωπό του ἦταν κατακόκκινο ἀπὸ τὸ πιοτό, ἡ φωνὴ του μπερδευόταν, μὰ τὰ κατάφερνε ἀκόμα νὰ στέκεται στὰ πόδια του καὶ νὰ φέρνεται σὰν ἄνθρωπος πολιτισμένος.

— Καὶ ποῦ θὰ ἤθελες νὰ πᾶμε ; ξανᾶπε.

Ἐκείνη δὲν ἀποκρίθηκε ἀμέσως. Τὸν κάρφωσε μὲ τὸ ψυχρό της βλέμμα καὶ ὑπολόγισε πὼς τὸ πολὺ σὲ μισὴ ὥρα, τοῦτος ὁ ἄνθρωπος θὰ εἶχε καταρρεύσει. Καὶ τότε ἔκανε τὴν πρότασί της μὲ φωνὴ ψιθυριστή, ἀπαλή, γεμάτη ὑποσχέσεις:

—Ὁ φίλος σας Τζὼν Ρίτσαρντ ἔχει μιὰ κομψὴ γκαρσονιέρα στὴν Τσέλση. Ἡ γυναίκα του λείπει σὲ ταξίδι καὶ φυσικὰ αὐτὸς θὰ πῆγε νὰ μείνη ἐκεῖ, ὅπως συνηθίζει... Τί λέτε ;... Δὲν θὰ ἦταν πιὸ διασκεδαστικὸ ἂν τοῦ κάναμε παρέα ;

Ὁ Τζ. Σ., ἀπόμεινε στὴν ἀρχὴ σαστισμένος. Ὕστερα, ὅπως τὸ εἶχε προβλέψει ἡ Μάτα Χάρι, δέχτηκε μ' ἐνθουσιασμό. Μέσα στὸ μεθύσι του ἄρχισε νὰ φαντάζεται τρελλὰ ἐρωτικὰ ὄργια καὶ ἀπίθανες ἀπολαύσεις. Ἀποχαιρέτησε, λοιπόν, βιαστικὰ τὴν Βέρα Λίνφορντ καὶ παίρνοντας τὴν νεαρὴ γυναίκα ἀπὸ τὸ μπράτσο, τὴν τράβηξε μαζί του ἔξω στὴν πυκνὴ λονδρέζικη ὁμίχλη.

Τὸ ἀμάξι, μιὰ καρρότσα κατακόκκινη, τῆς φωτιᾶς, ἦταν ἀραγμένο μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ οἴκου ἀνοχῆς. Ὁ τραπεζίτης σέρνοντας σχεδὸν τὴν γοητευτικὴ σύντροφό του, πήδησε πάνω καὶ διέταξε τὸν ἁμαξᾶ νὰ ξεκινήση. Ἔπειτα, νικημένος

ξαφνικὰ ἀπ' τὸ οἰνόπνευμα, ἔγειρε πίσω στὰ μαξιλάρια καὶ βυθίστηκε στὸν ὕπνο. Ἡ Μάτα Χάρι βλέποντάς τον, χαμογέλασε εὐχαριστημένη. Ὅλα γίνονταν ἀκριβῶς ὅπως τὰ εἶχε ὑπολογίσει. Χάρις στὸν Τζ. Σ. θὰ γνώριζε τὸν Ρίτσαρντ καὶ χάρις πάλι στὸ μεθύσι τοῦ ἐραστῆ της, θὰ ἔμενε μιὰ ὁλόκληρη νύχτα μονάχη μὲ τὸν ἀνώτερο ὑπάλληλο τῆς Ἰντέλλιτζενς Σέρβις καὶ θὰ τὸν ξεμυάλιζε μιὰ χαρά...

Ὡστόσο, ὁ Τζὼν Ρίτσαρντ δὲν φάνηκε νὰ θαμπώθηκε στὸ ἀντίκρυσμά της, ὅπως συνέβαινε μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους ἄντρες. Τὴν βοήθησε βέβαια εὐγενικὰ νὰ ξαπλώσουν τὸν κοιμισμένο σὲ ἕνα ντιβάνι, μὰ ὕστερα τὴν κύτταξε ψυχρὰ σὰν νὰ περίμενε μιὰν ἐξήγησι.

Ἐκείνη σήκωσε τοὺς ὤμους της καὶ γέλασε :

—Ἂν σᾶς ἔλεγα, εἶπε, πὼς ἔφερα τὸν φίλο σας σὲ τέτοια κατάστασι μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ σᾶς δῶ, δὲν θὰ τὸ πιστεύατε, ἀφοῦ οὔτε κὰν σᾶς γνωρίζω... Τώρα ὅμως ποὺ σᾶς βλέπω, καταλαβαίνω πὼς τὸ ἔνστικτό μου μ' ἔκανε νὰ φερθῶ ἔτσι...

Τὰ μάτια της λάμπανε. Ἔβγαλε τὴν βελούδινη μπέρτα της καὶ τὴν πέταξε σὲ μιὰ καρέκλα, γιὰ νὰ δείξη τὸ ὄμορφο κορμί της καὶ τίναξε πίσω τὰ κατάμαυρα μαλλιὰ ποὺ ξεχύθηκαν στοὺς γυμνούς της ὤμους. Ἀλλὰ ὁ ἄντρας ὁλότελα ἀσυγκίνητος, τῆς χαμογέλασε μόλις μὲ τὶς ἄκρες τῶν χειλιῶν καὶ ἔσκυψε πάνω ἀπὸ τὸν ἀναίσθητο φίλο του, προσπαθώντας νὰ τὸν συνεφέρη.

Ἡ Μάτα Χάρι στὴν ἀρχὴ σάστισε, ἔπειτα θύμωσε. Καὶ ζαρώνοντας τὰ φρύδια, συλλογίστηκε πὼς ἀσφαλῶς ὁ Ρίτσαρντ θὰ εἶχε κάποια μεγάλη ὑποχρέωσι στὸν τραπεζίτη καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀπατήση μὲ τὴν φιλενάδα του. Καὶ ξαφνικὰ ὅλη τούτη ἡ ἱστορία τῆς φάνηκε τόσο ἀστεία, ποὺ τῆς ἦρθε νὰ βάλη τὰ γέλια. Ἀλλὰ δάγκωσε

τὰ χείλια καὶ συγκρατήθηκε. Μὰ τὴν ἀλήθεια, τὸ πρᾶγμα γινόταν πολὺ πιὸ ἐνδιαφέρον ἀπ' ὅσο εἶχε φανταστῆ!.. Τὸ νὰ κατακτήση αὐτὸν τὸν ψυχρὸ Ἐγγλέζο, δὲν ἦταν πιὰ δουλειά, ἀλλὰ νίκη. Κι' ἄρχισε νὰ περπατᾶ πάνω-κάτω στὸ δωμάτιο, λικνίζοντας τὸ κορμί της, ἁπλώνοντας στὸ τζάκι τὰ γυμνὰ μπράτσα, τάχα γιὰ νὰ ζεσταθῆ καὶ παρακολουθώντας μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ τὸν ἀνώτερο ὑπάλληλο τῆς Ἰντέλλιτζενς Σέρβις, ποὺ παιδευόταν μισὴ ὥρα τώρα νὰ ξυπνήση τὸν Τζ. Σ. ἀπ' τὸν βαθὺ λήθαργο τοῦ μεθυσμένου.

— Λοιπόν; τὸν ρώτησε, δὲν βαρεθήκατε ἀκόμα;

Ἐκεῖνος ἀπελπισμένος, παράτησε τὶς προσπάθειές του καὶ σὰν νὰ θυμήθηκε μόλις αὐτὴ τὴν στιγμὴ πὼς ἦταν ὁ οἰκοδεσπότης, τῆς ἔδειξε μιὰ πολυθρόνα καὶ τῆς πρόσφερε ἕνα ποτήρι κονιάκ. Μετὰ κάθησε κοντά της βλοσυρὸς καὶ ἀμίλητος. Καὶ ξαφνικά, ἡ γυναίκα μισόκλεισε τὰ βαρειὰ βλέφαρα καὶ χαμογέλασε εἰρωνικά.

— Ἀναρωτιέμαι, ἔκανε, τί θὰ πῆτε αὔριο γιὰ νὰ σκεπάσετε τὸ σκάνδαλο ποὺ θὰ ξεσπάση, ὅταν μαθευτῆ πὼς περάσαμε τὴν νύχτα οἱ τρεῖς μας!

Ὁ Ρίτσαρντ, γνήσιος Ἐγγλέζος καὶ φυσικὰ πουριτανός, ἀνησύχησε. Ὡστόσο, εἶπε ξερά:

— Θὰ ἤθελα νὰ ἤξερα ποιὸς θὰ τὸ διαδώση...

— Μὰ ὁ ἁμαξᾶς... καὶ ἡ Βέρα Λίνφορντ... ποιὸς ἄλλος; Ὄχι, ἐγὼ βέβαια... Γιατὶ ὅσο κι' ἂν σᾶς φαίνεται παράξενο, ἔχω τὴν ἀξιοπρέπειά μου!

— Θὰ μπορούσατε τότε νὰ γυρίσετε ἀπόψε στὸ ξενοδοχεῖο σας, πρότεινε ὁ ἄντρας. Θὰ βροῦμε ἕνα ἁμάξι καί...

— Καὶ ν' ἀφήσω τὸν Τζ. Σ. ἐδῶ πέρα, σ' αὐτὴν τὴν κατάστασι; διαμαρτυρήθηκε. Δὲν θὰ τὸ συγχωροῦσα ποτὲ στὸν ἑαυτό μου. Ὁ ἄνθρωπος

—Ἀλλὰ βρίσκεστε στὸ σπίτι μου, κυρία...

—Ναί, μὰ ἡ συμφωνία μας...

—Στὸ διάβολο ἡ συμφωνία σας! ξέσπασε ὁ Ρίτσαρντ ἐπιτέλους, μὴν μπορώντας πιὰ νὰ συγμὲ πλήρωσε γιὰ νὰ μείνω κοντά του ὡς τὸ πρωὶ καὶ δὲν εἶναι σωστὸ νὰ τὸν ἐγκαταλείψω. κρατηθῆ. Τί θέλετε νὰ γίνη λοιπόν;

Ἡ Μάτα Χάρι σήκωσε τοὺς ὤμους της καὶ χαμογέλασε ὅσο γινόταν πιὸ γλυκά.

—Ὤ, μὴν ἀνησυχῆτε γιὰ μένα σέρ, ἀποκρίθηκε. Ἐγὼ θὰ βολευτῶ ἐδῶ στὸ σαλόνι καὶ θὰ κοιμηθῶ τὴν νύχτα μόνη σὰν καλὸ κορίτσι... Καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια θὰ ἔχη ἐνδιαφέρον γιὰ μιὰ φορά...

Σηκώθηκε, ἔβγαλε τὸ καπέλο της καὶ περίμενε ὥσπου νὰ βγῆ ὁ ἄλλος ἀπ' τὸ δωμάτιο. Καὶ τότε ἄρχισε νὰ γδύνεται ἀργά, νωχελικά, στὴν μέση τῆς κάμαρας, κάτω ἀπ' τὸ ρόδινο φῶς ἑνὸς ἀμπαζούρ. Δὲν ἀνυπομονοῦσε, δὲν αἰσθανόταν καμμιὰ ταραχή... Ὑπολόγιζε στὴν ἀνθρώπινη περιέργεια καὶ ἦταν σίγουρη πὼς σὲ τοῦτο τὸ παιχνίδι θὰ νικοῦσε ἐκείνη.

Καὶ πραγματικὰ δὲν ἔπεσε ἔξω. Ὁ Τζὼν Ρίτσαρντ, ἀριστοκράτης, καλοαναθρεμμένος, μὰ πάνω ἀπ' ὅλα ἄντρας, ἀφοῦ πάλεψε γιὰ λίγο μὲ τὸν πειρασμό, πῆρε τὴν ἀπόφασί του. Μὰ γιατὶ λοιπὸν νὰ ἀρνιόταν τούτη τὴν ἐξαίσια, προκλητικὴ γυναίκα, ποὺ ἡ τύχη τοῦ ἔφερε μέσα στὸ σπίτι του; Γιὰ χάρι τοῦ φίλου του; Ἀλλὰ ἦταν ἀνόητο!.. Ὁ Τζ. Σ. κοιμόταν μακάρια στὸ ντιβάνι κι' αὐτὸς θὰ πλήρωνε τὴν Μάτα Χάρι γιὰ νὰ μὴν πῆ ποτὲ σὲ κανέναν τί συνέβη μεταξύ τους... Χαμογέλασε εὐχαριστημένος καὶ ἀνοίγοντας τὴν πόρτα, ὥρμησε στὸ σαλόνι...

Ἐκείνη ἔκανε τάχα πὼς ξαφνιάστηκε ὅταν ἔνοιωσε τὰ χέρια του πάνω στὸ κορμί της κι' ἔγειρε πίσω τὸ κεφάλι γιὰ ν' ἀποφύγη τὰ φιλιά του.

Ὅμως, ὕστερα παρασυρμένη δῆθεν ἀπ' τὸ πάθος του καὶ ξετρελλαμένη ἀπ' τὰ ἐρωτόλογα ποὺ τῆς ψιθύριζε, ἀφέθηκε στὴν ἀγκαλιά του . . .

Ὡστόσο ὁ Τζὼν Ρίτσαρντ δὲν χρειάστηκε νὰ πληρώση τὴν σιωπὴ τῆς Μάτα Χάρι, γιατὶ ὁ τραπεζίτης ξυπνώντας ξαφνικά, εἶδε τοὺς δυὸ νέους νὰ κοιμοῦνται ἀγκαλιασμένοι στὸ πάτωμα καὶ φυσικὰ κατάλαβε ἀμέσως τί εἶχε συμβῆ. Μὰ φέρθηκε σὰν ἀληθινὸς κύριος, δὲν θύμωσε, δὲν ἔκανε σκηνές, καὶ ἔφυγε ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ φίλου του χαμογελαστὸς καὶ ἀτάραχος ὅπως πάντα. Ὅμως, τὴν ἄλλη μέρα, ἔστειλε στὸ ξενοδοχεῖο τῆς ὄμορφης Ὁλλανδέζας ἕνα διάδημα ἀπὸ ρουμπίνια καὶ ζαφείρια, μὲ μιὰ κάρτα ποὺ ἔγραφε τὰ ἑξῆς : «Εὔχομαι νὰ θυμᾶστε τὴν ἀπιστία σας, κάθε φορὰ ποὺ θὰ στολίζετε μὲ τοῦτο τὸ κόσμημα τὰ ἐβένινα μαλλιά σας». Καὶ ἀπὸ τότε φρόντισε νὰ μὴν τὴν ξανασυναντήση.

Ἀντίθετα ὁ Ρίτσαρντ ἦταν ὁλότελα ξετρελλαμένος μαζί της, ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ βρίσκεται διαρκῶς κοντά της καὶ ἀδιαφοροῦσε γιὰ τὰ σχόλια τοῦ κόσμου καὶ τὸν θυμὸ τῆς πλούσιας καὶ ἀριστοκράτισσας γυναίκας του, ποὺ κατηγοροῦσε παντοῦ τὴν «ἀδιάντροπη ξένη». Τὸ διαμέρισμα στὴν Τσέλση εἶχε γίνει ἡ ἐρωτικὴ φωλιά τους, ὁ παράδεισος τῆς εὐτυχίας, ὅπου ὁ ψυχρὸς Ἐγγλέζος μεταμορφωνόταν ξαφνικὰ σὲ φλογερὸ ἐραστή. Κι' ἡ Μάτα Χάρι θριάμβευε. Σαγηνευτική, ἀκαταμάχητη, ἔπαιζε στὰ κομψὰ δάχτυλά της τὸν ἀνώτερο ὑπάλληλο τῆς Ἰντέλλιτζενς Σέρβις καὶ περίμενε τὴν κατάλληλη στιγμὴ γιὰ νὰ δράση. Τὸ παιχνίδι συνεχιζόταν... Τὸ παιχνίδι ποὺ εἶχε παίξει σ' αὐτὴν ὁ Γκαστὸν καὶ αὐτὴ σὲ τόσους ἄλλους... Κατὰ βάθος τίποτα δὲν ἄλλαζε. Τὸ σύστημα ἔμενε τὸ ἴδιο... Τὸ ἀσύγκριτο πάθος.

ἡ ἐρωτικὴ μαγεία, ποὺ ζάλιζαν τὸ θῦμα καὶ τὸ ἀνάγκαζαν νὰ φανερώνη τὰ μυστικά του μέσα στὸ μεθύσι τοῦ ἔρωτος. Καὶ τούτη τὴ φορὰ τὸ «θῦμα» ἦταν ὁ Τζὼν Ρίτσαρντ.

Ὁ Τζὼν Ρίτσαρντ, ὁ ψύχραιμος Ἄγγλος, ὁ δυνατὸς καὶ ἀλύγιστος, ποὺ ὡστόσο ἔφτασαν εἴκοσι μέρες, εἴκοσι νύχτες τρελλῆς εὐδαιμονίας γιὰ νὰ ἀναφέρη στὴν Μάτα Χάρι τὸ ὄνομα τοῦ Χένρυ Τόυς καὶ μάλιστα δίχως νὰ τὸν προκαλέση ἐκείνη.

Ἦταν ἕνα βράδυ μὲ πολὺ κρύο, πολλὴ ὁμίχλη καὶ κάθονταν μπροστὰ στὸ τζάκι καὶ ἔπιναν σαμπάνια κουβεντιάζοντας γιὰ χίλια δυὸ ἀδιάφορα πράγματα. Καὶ ξαφνικὰ ὁ ἄντρας, χωρὶς κι' ὁ ἴδιος νὰ ξέρη γιατί, ἄρχισε νὰ μιλᾶ γιὰ τὴν δουλειά του :

—Ὑπάρχουν πληροφορίες πὼς εἶναι κατάσκοπος μὰ ἐγὼ πολὺ ἀμφιβάλλω. Ἔχει ἕνα καλὸ κοσμηματοπωλεῖο στὴν κομψότερη συνοικία τῆς πόλεως, μοιάζει τίμιος ἄνθρωπος καὶ τὸ μόνο του ἐλάττωμα εἶναι ἴσως πὼς τρέχει πίσω ἀπ' ὅλες τὶς γυναικεῖες φοῦστες τοῦ Λονδίνου. Μὰ γιὰ νὰ λέμε καὶ τὴν ἀλήθεια δὲν τὸν ἀφίνουν ἥσυχο καὶ οἱ γυναῖκες. Νομίζω μάλιστα πὼς τὸ μαγαζί του στηρίζεται στὴν ὑποστήριξί τους. Ὅλες οἱ κοπέλες τῆς ἀνώτερης κοινωνίας ἀγοράζουν τὰ μπιζού τους ἀπ' αὐτόν.

— Καί... τὸν ὑποπτεύεσαι ὡς κατάσκοπο; τὸν ρώτησε τάχα ἀδιάφορα ἡ Μάτα Χάρι. Πῶς σοῦ ἦλθε αὐτὴ ἡ ἰδέα;

— Δὲν μοῦ ἦλθε ἐμένα. Τὸν ὑποπτεύονται οἱ ὑπηρεσίες μας.

— Τὸν ἔχουν παρακολουθήσει;

— Πολλὲς φορές. Μὰ ὡς τώρα δὲν ἔχουν καταφέρει νὰ βροῦν καμμιὰ ἀπόδειξι ἐναντίον του.

— Τότε... πῶς τὸν ὑποπτεύονται;

—Ἔχει σχέσεις μὲ τὶς γυναῖκες τῆς ἀνώτερης

κοινωνίας καὶ ἰδιαίτερα μὲ γυναῖκες ἀξιωματικῶν. Μιὰ λοιπὸν καὶ εἶναι ὅλες ξετρελλαμένες μαζί του, μπορεῖ θαυμάσια νὰ τοὺς κλέβη διάφορα μυστικά. Ὡστόσο ὑπάρχουν καὶ ἄλλα στοιχεῖα ποὺ κινοῦν τὶς ὑποψίες μας ἐναντίον του, ἀλλὰ μόνο ἀποδείξεις δὲν ὑπάρχουν.

Ἡ Μάτα Χάρι χαμογέλασε. Θυμήθηκε τὴ συζήτησι ποὺ εἶχε μὲ τὸν Μορλόφ. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ὀργανώσεως δὲν τῆς εἶχε καὶ τόση ἐμπιστοσύνη, φοβόταν ὅτι δὲν θὰ καταφέρη νὰ φέρη σὲ πέρας τὴν ἀποστολή της γιατὶ ἦταν ἄπειρη. Νά, ὅμως, ποὺ χωρὶς ἰδιαίτερη προσπάθεια εἶχε κατορθώσει νὰ μάθη τόσα πράγματα γιὰ τὸν Μπρὰντ καὶ θὰ μάθαινε κι' ἄλλα ἀκόμα.

Χαϊδεύτηκε τρυφερὰ σὰν γατούλα πάνω στὸν Τζὼν Ρίτσαρντ.

—Ὥστε, σᾶς εἶναι μεγάλος πονοκέφαλος αὐτὸς ὁ Χένρυ Τόυς; τὸν ρώτησε.

—Πολὺ μεγάλος. Καὶ ὁ ἀρχηγός μας ἀνυπομονεῖ νὰ τὸν ξεσκεπάσουμε καί, ὅπως καταλαβαίνεις τὰ ἔχει βάλει μαζί μας. Ἀλλὰ ὁ σατανικὸς καὶ γοητευτικὸς αὐτὸς δὸν ζουὰν καταφέρνει νὰ κάνη τὶς δουλειές του χωρὶς ν' ἀφίνη ἴχνη.

—Εἶναι, λοιπόν, ὅμορφος ἄντρας; ρώτησε ἡ Μάτα Χάρι τάχα ἀδιάφορα.

Ὁ σὲρ Ρίτσαρντ σήκωσε τοὺς ὤμους του:

—Ὅμορφος; Δὲν λὲς καλύτερα γοητευτικός; Τὸν δέχονται σ' ὅλα τὰ σαλόνια, τὸν ἀποζητοῦν στὶς γιορτὲς καὶ νομίζω πώς...

Ἐκείνη τὸν ἄφινε νὰ μιλᾶ καὶ τὸν ἄκουγε συλλογισμένη. Στὴν ἀρχὴ ἀπὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν δουλειὰ ποὺ τῆς εἶχαν ἀναθέσει, θέλοντας νὰ μαζέψη ὅσο γινόταν πιὸ πολλὲς πληροφορίες γιὰ τὸν πράκτορα τῶν Γερμανῶν. Ὅμως ὕστερα...

Ὕστερα, χωρὶς κι' ἡ ἴδια νὰ τὸ καταλάβη, ἀπόμεινε μαγεμένη ἀπ' τὴν περιγραφὴ τοῦ Χένρυ

Τόυς, πού τῆς ἔκανε ὁ ἐραστής της. Ἐκεῖνος ὁ ἄγνωστος ἄντρας, ἔμοιαζε τόσο μὲ τὸν Γκαστὸν τοῦ Μοντεσάκ, ὥστε ἡ καρδιά της πλημμύρισε νοσταλγία γιὰ τὶς ὄμορφες χαμένες μέρες τοῦ μοναδικοῦ ἔρωτά της. Καὶ χαμηλώνοντας τὰ βλέφαρα γιὰ νὰ μὴν προδοθῆ, ὑποσχέθηκε στὸν ἑαυτό της νὰ συναντήση ὁπωσδήποτε τὸν Χένρυ Τόυς ὄχι πιὰ γιατὶ τῆς τὸ ζήτησε ὁ Μορλόφ, ἀλλὰ ἁπλούστατα, γιατὶ τὸ ἤθελε ἐκείνη.

Στὴν ψυχὴ τῆς τυχοδιώκτριας εἶχε ξυπνήση ἡ γυναίκα... Ἡ γυναίκα πού πάνω ἀπ' ὅλα λαχταράει τὸν ἔρωτα καὶ τὸν πόθο...

6

Ἦταν ξαπλωμένη στὸ κρεβάτι μὲ τὰ μακριὰ μαλλιὰ ἁπλωμένα στὸ μαξιλάρι καὶ τὸ ἐξαίσιο κορμὶ μόλις σκεπασμένο ἀπὸ ἕνα διάφανο νυχτικό. Μόλις ἐκεῖνος μπῆκε, ἅπλωσε τὰ γυμνὰ μπράτσα νὰ τὸν τραβήξη κοντά της. Ὅμως ὁ Τζὼν Ρίτσαρντ γιὰ πρώτη φορὰ δὲν τὴν πῆρε ἀμέσως στὴν ἀγκαλιά του, μόνο τῆς φίλησε τὸ χέρι καὶ ἔπειτα κάθησε βαρὺς στὴν ἄκρη τοῦ κρεβατιοῦ μὲ τὸ πρόσωπο συννεφιασμένο.

— Τί συμβαίνει; τὸν ρώτησε ζαρώνοντας ξαφνιασμένη τὰ φρύδια.

Ὁ ἄντρας σήκωσε τοὺς ὤμους κι' ἄναψε ἕνα τσιγάρο, προσπαθώντας νὰ φτιάξη τὸ κακό του κέφι. Πρὶν ἀπὸ λίγο εἶχε σχεδὸν τσακωθῆ μὲ τὸν Ρ. Β., τὸν ἀρχηγὸ τῆς Ἰντέλλιτζενς Σέρβις, ποὺ τὸν κατηγόρησε, πὼς ἀντὶ νὰ φροντίζη τὴ δουλειά του, περνοῦσε τὸν καιρό του διασκεδάζοντας μὲ μιὰ πόρνη. Πραγματικὰ ἡ κατάστασις δὲν ἦταν καθόλου καλή,, τὰ στρατιωτικὰ σχέδια ἐξακολουθοῦσαν νὰ κλέβωνται, τὰ πολιτικὰ μυστικὰ νὰ μαθαίνωνται ἀπὸ τὸν ἐχθρό κι' ὁ καταραμένος καὶ ἄγνωστος ἐκεῖνος πράκτορας τῶν Γερμανῶν,. νὰ τριγυρίζη πάντα ἐλεύθερος στὸ Λονδῖνο.

«Εἶναι, λοιπόν, τόσο δύσκολο ν' ἀνακαλύψετε αὐτὸν τὸν κατάσκοπο ; τὸν εἶχε ρωτήσει ὁ Ρ.Β. Ἢ μήπως θέλετε νὰ πιστέψω πὼς χάσατε ὁλότελα τὶς ἱκανότητές σας;».

Ἐκεῖνος νευριασμένος δὲν ἀπάντησε τίποτα. Τί ν' ἀπαντήση ; Ἤξερε πὼς κατὰ βάθος, ὁ ἀρχηγός του εἶχε δίκιο νὰ θυμώνη. Ὅμως, φυσικά, αὐτὸ δὲν διώρθωνε τὰ πράγματα.

—Ἂν τουλάχιστον ἤμουνα βέβαιος γιὰ τὸν Χένρυ Τόϋς, μουρμούρισε βλοσυρός.

Καὶ τότε ἡ Μάτα Χάρι ἀνασηκώθηκε στὰ μαξιλάρια καὶ τοῦ χαμογέλασε.

—Ἀγάπη μου, εἶπε, θὰ σὲ βοηθήσω ἐγὼ νὰ βγῆς ἀπὸ τούτη τὴ δύσκολη θέσι. Ἔχω ἕνα σχέδιο στὸ μυαλό μου, ἕνα σχέδιο πού...

Μιλοῦσε ἥσυχα, πειστικά, μὲ μιὰ φωνὴ ἁπαλὴ καὶ τόσο γλυκειά, σὰν νὰ ψιθύριζε ἐρωτόλογα. Ὡστόσο ὁ Τζὼν Ρίτσαρντ στὴν ἀρχὴ ξαφνιάστηκε καὶ ἀντέδρασε:

—Ὄχι, χρυσή μου, τοῦτες οἱ δουλειὲς δὲν εἶναι γιὰ γυναῖκες. Νομίζεις λοιπὸν πὼς θὰ σ' ἀφήσω νὰ μπλέξης σὲ μιὰ τέτοια βρώμικη ἱστορία, νὰ κινδυνεύσης καί...

—Μὰ δὲν θὰ κινδυνεύσω!, διαμαρτυρήθηκε ἐκείνη. Ἁπλούστατα θὰ τὸν γοητεύσω, θὰ τοῦ παραστήσω τὴν ἐρωτευμένη καὶ ὕστερα...

—Αὐτὸ δὲν στὸ ἐπιτρέπω!, τὴν ἔκοψε ὁ ἄντρας θυμωμένος.

Ἀλλὰ ἡ Μάτα Χάρι βρισκόταν κιόλας στὴν ἀγκαλιά του, τύλιγε τὰ γυμνά της μπράτσα στὸ λαιμό του καὶ συνέχιζε δίχως νὰ δίνη καμμιὰ σημασία στὴν ὀργή του:

—Ἔλα ἀνόητε, μὴν εἶσαι ζηλιάρης... Τὸ ξέρεις καλὰ πὼς μόνον ἐσένα ἀγαπῶ... Κι' ὅταν ὅλα θὰ τελειώσουν θὰ παρουσιαστῆς στὸν ἀρχηγό σου καὶ θὰ κάνης τὴν ἀναφορά σου μὲ ὑπερηφά-

νια. Γιατὶ φυσικὰ ἡ δόξα θὰ εἶναι μονάχα δική σου, ἀφοῦ τὸ δικό μου ὄνομα δὲν πρέπει ν' ἀκουστῆ μὲ κανένα τρόπο σ' αὐτὴ τὴ δουλειά... Ἔτσι, ἀγάπη μου;

Κι' ὁ Τζὼν Ρίτσαρντ παρασυρμένος ἀπὸ τὰ ἐρωτικά της χάδια, ψιθύρισε νικημένος:

—Ὅπως θέλεις ἄγγελέ μου...

Φαντασίες; Γυναικεῖο καπρίτσιο;... Ἡ Μάτα Χάρι ἐδῶ καὶ πολὺ καιρό, εἶχε ξεχάσει πιὰ τὴν ἀληθινὴ γεῦσι τοῦ ἔρωτα. Κι' ὡστόσο τώρα μόνον μὲ τὴν σκέψι πὼς θὰ γνώριζε τὸν ὄμορφο Γερμανὸ κατάσκοπο, αἰσθανόταν ταραγμένη σὰν κοπελίτσα.

Ὅμως τὸ νὰ συναντήση τὸν Χένρυ Τόυς δὲν ἦταν καὶ τόσο εὔκολο. Καὶ ἀναγκάστηκε νὰ χρησιμοποιήση ὅλες τὶς γνωριμίες της γιὰ νὰ καταφέρη νὰ τὴν προσκαλέσουν στὴ δεξίωσι τοῦ Λ.Σ., ἐπειδή, ὕστερα ἀπὸ τὸ σκάνδαλο τοῦ δεσμοῦ της μὲ τὸ Τζὼν Ρίτσαρντ, ἡ ἀριστοκρατικὴ κοινωνία τοῦ Λονδίνου τὴν κρατοῦσε σὲ ἀπόστασι. Ὥς τὴν τελευταία στιγμὴ ἡ πρόσκλησις δὲν ἦταν καθόλου σίγουρη. Ἀλλὰ ἡ Μάτα Χάρι δὲν ἀνησυχοῦσε. Ἤξερε βέβαια πὼς οἱ Λονδρέζες φοβόντουσαν τὴν ὀμορφιὰ καὶ τὴ γοητεία της, ὅμως εἶχε ἐμπιστοσύνη στὴν ὑποστήριξι τῶν ἀντρῶν. Καὶ πραγματικὰ δὲν γελάστηκε. Ἡ πρόσκλησις ἐπιτέλους ἦρθε. Καὶ ἡ ὄμορφη Ὁλλανδέζα ἑτοιμάστηκε νὰ θαμπώση γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ τὸν κόσμο, μὲ τὴν ἐκρηκτικὴ παρουσία της.

Μπῆκε στὸ σαλόνι ὅπως πάντα σὰν βασίλισσα, σίγουρη πὼς ἦταν ἡ πιὸ γοητευτικὴ καὶ προκλητικὴ γυναίκα ἀπ' ὅσες ὑπῆρχαν ἐκεῖ μέσα. Καὶ χαμογέλασε ἱκανοποιημένη νοιώθοντας ὅλων τὰ

βλέμματα νὰ καρφώνονται πάνω της, στὸ τολμηρὸ ντεκολτέ της, στὸ χρυσαφένιο φόρεμα ποὺ κολλοῦσε στὸ κορμί της, στὰ ὑπέροχα κοσμήματά της. Ὅμως κανεὶς δὲν ἐρχόταν νὰ τὴν χαιρετήση καὶ ἡ ἀπόλυτη σιωπὴ ποὺ ἁπλώθηκε ὁλόγυρα ἄρχισε νὰ τὴν ἐνοχλῆ. Καὶ τότε ὁ τραπεζίτης Τζ. Σ. προχώρησε πρὸς τὸ μέρος της καὶ εἶπε εὐγενικὰ γιὰ νὰ σπάση τὸν πάγο:

— Κυρία μου τὸ διάδημα ποὺ σᾶς χάρισα ταιριάζει θαυμάσια στὰ μαῦρα μαλλιά σας... Ἐλπίζω νὰ συγχωρέσατε πιὰ τὸ ἀνόητο ἀστεῖο μου καὶ νὰ ξαναγίνουμε φίλοι...

Ἐκείνη μὲ μάτια ποὺ ἄστραφταν ἀπὸ τὸν θρίαμβο, στηρίχτηκε στὸ μπράτσο του καὶ τὸν ἄφησε νὰ τὴν ὁδηγήση στὸ κέντρο τῆς σάλας, ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους καλεσμένους ποὺ βιάζονταν ποιὸς νὰ τῆς πρωτομιλήση.

Ἐπιτέλους εἶχε κατακτήσει τὴν Λονδρέζικη ἀριστοκρατία καὶ ἀπὸ δῶ καὶ μπρὸς ὅλα φαίνονταν εὔκολα.

Εὔκολα;... Ἡ Μάτα Χάρι σὲ λίγο ἀναγκάστηκε νὰ παραδεχτῆ πὼς τὰ πράγματα ἦταν πολὺ πιὸ δύσκολα ἀπ' ὅσο τὰ φαντάστηκε καὶ πὼς ὅλες οἱ προσπάθειές της ναρθῆ σὲ τούτη τὴν δεξίωσι πῆγαν χαμένες, ἀφοῦ ὁ Χένρυ Τόυς δὲν φαινόταν πουθενά.

«Σίγουρα θ' ἀρνήθηκε τὴν πρόσκλησι τὴν τελευταία στιγμὴ» συλλογιζόταν νευριασμένη.

Κι' ὅταν πιὰ κατὰ τὸ τέλος τῆς βραδυᾶς εἶχε ὁλότελα ἀπελπιστῆ, ἐκεῖνος πρόβαλε ξαφνικὰ μπροστά της, στὸ μπράτσο μιᾶς νεαρῆς κυρίας ἀπὸ τὸ Λίβερπουλ.

— Μπορῶ νὰ σᾶς παρουσιάσω τὸν κύριο Χένρυ Τόυς, τὸν ἀρτίστα χρυσοχόο μας, κυρία; εἶπε ἡ κοπέλα χαμογελώντας.

Καὶ ἐπιτέλους συναντήθηκαν. Ἡ Μάτα Χάρι ἀπόμεινε γιὰ μιὰ στιγμὴ σὰν μαγεμένη ἀπὸ τὴν

παράξενη ὀμορφιὰ τοῦ Γερμανοῦ κατασκόπου, ἀπὸ τὰ γαλάζια του μάτια ποὺ θύμιζαν ξάστερο οὐρανό. Ὅμως ἐκεῖνος τὴν κύτταξε ἀτάραχος κι' ἕνα ψυχρὸ χαμόγελο μόλις τράβηξε τὶς ἄκρες τῶν χειλιῶν του.

— Δοῦλος σας, μαντάμ, μουρμούρισε.

Καὶ βιάστηκε νὰ ἐξαφανιστῆ στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς αἴθουσας.

Λοιπὸν αὐτὸ ἦταν; Μόνον γι' αὐτὸ ἡ Μάτα Χάρι εἶχε κάνει τόσους κόπους; Μὰ τὴν ἀλήθεια θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἠλίθια γιὰ νὰ ἀφήση νὰ χαθῆ τούτη ἡ εὐκαιρία δίχως νὰ τὸν κατακτήση! Καὶ βάλθηκε νὰ βρῆ κάποιον τρόπο γιὰ νὰ ξαναφέρη τὸν Γερμανὸ πράκτορα κοντά της.

Καὶ ὁ τρόπος δὲν ἄργησε νὰ βρεθῆ. Χτύπησε ξαφνικὰ τὰ χέρια της κι' ὅταν ὁλόγυρα ἁπλώθηκε ἡσυχία, πρότεινε στοὺς καλεσμένους νὰ παίξουν ἕνα παιχνίδι, ἕνα παιχνίδι ποὺ εἶχε πάντα ἐπιτυχία στὴν βίλλα της στὸ Νεϊγύ.

— Γιατί ὄχι; εἶπε ὁ Τζ. Σ. ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ νὰ πλήττη.

Οἱ ἄλλοι συμφώνησαν. Ἔσβησαν λοιπὸν τὰ φῶτα, ἀφήνοντας ἀναμμένα μόνο δυὸ κεριὰ καὶ τὸ σαλόνι βυθίστηκε στὸ μισοσκόταδο.

Ἦταν ἕνα παιχνίδι ἀρκετὰ πονηρὸ ποὺ ἔδινε εὐκαιρίες γιὰ σύντομα ἀγκαλιάσματα, ἀκόμα καὶ γιὰ κρυφὰ φιλιά. Ἔτσι σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ Μάτα Χάρι βρέθηκε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ γοητευτικοῦ κατασκόπου, ποὺ τὴν ἔσφιξε παράφορα στὸ στῆθος του, βυθίζοντας τὸ βλέμμα του στὸ δικό της.

— Εἴσαστε ἀναιδέστατος «χὲρ Μπράντ», εἶπε τότε ἐκείνη ξερά,

Κι' ὁ ἄντρας ξαφνιάστηκε. Τρόμος, περιέργεια, ὀργή, ἄστραψαν καὶ ἔσβησαν στὸ βάθος τῶν γαλάζιων ματιῶν του, μὰ δὲν μίλησε. Ἀποτραβήχτηκε ψυχρὰ καὶ μόνον ὅταν τελείωσε ἡ δεξίωσι, τὴν

πλησίασε καὶ τῆς πρότεινε νὰ τὴν πάη στὸ ξενοδοχεῖο της μὲ τὸ ἀμάξι του.

Ἦταν ἕνα διασκεδαστικὸ παιχνίδι ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τὸ συνεχίση γιὰ πολλὲς μέρες ἀκόμα, ὅμως ἡ Μάτα Χάρι νευριάζοντας ξαφνικὰ ἀπὸ τὴν πεισματάρικη σιωπὴ τοῦ Τόυς, ἀποφάσισε νὰ ξεκαθαρίση τὰ πράγματα ἀμέσως.

—Ἂς πᾶμε καλύτερα στὸ σπίτι σας, εἶπε. Θέλω νὰ σᾶς μιλήσω.

Κι' ἡ φωνή της ἀπαλή, τρυφερή, σχεδὸν ἡδονική, ἀντήχησε στὰ αὐτιὰ τοῦ ἄντρα σὰν χάδι. Ἀλλὰ ὁ Γερμανὸς κατάσκοπος δὲν γελιόταν εὔκολα. Καὶ ἡ ἀγωνία ποὺ τὸν εἶχε κυριεύσει πρὶν ἀπὸ λίγο στὸ χορό, μεγάλωνε μέσα του ὥρα μὲ τὴν ὥρα καὶ γινόταν τρόμος. Τί ἤθελε λοιπὸν ἀπὸ αὐτὸν τούτη ἡ γυναίκα; Πῶς ἤξερε τὸ μυστικό του; Ἂν τὴν εἶχε στείλει ὁ Μορλόφ...

Πράκτορας τοῦ Μορλόφ!... Δάγκωσε σφιχτὰ τὰ χείλια καὶ ἡ ὑποψία του ἔγινε ξαφνικὰ βεβαιότητα. Ἡ Μάτα Χάρι εἶχε ρθῆ στὸ Λονδῖνο μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ παρακολουθῆ τὶς κινήσεις του ἢ γιὰ νὰ τοῦ στήση καμμιὰ παγίδα ἀπ' ὅπου σίγουρα δὲν θὰ γλύτωνε. Ἀλλὰ γιατί; Δὲν τὸν ἐμπιστευόντουσαν πιὰ ἢ μήπως τὸν θεωροῦσαν ἐξωφλημένο στὴν δουλειά... ἐξωφλημένο καὶ ἐπομένως ἐπικίνδυνο;

«Πρέπει νὰ προσέχω» μουρμούρισε κυττάζοντας λοξὰ τὴν κοπέλα ποὺ καθόταν πλάι του γερμένη στὰ μαξιλάρια.

Καὶ τότε, ἐντελῶς ἀναπάντεχα, ἡ αἰσιοδοξία ξαναγύρισε στὴν καρδιά του. Ἦταν ἀσφαλῶς ἀνόητος ν' ἀπελπίζεται... Εἶχε ξετρελλάνει τόσες καὶ τόσες γυναῖκες μὲ τὴν γοητεία του, γιατί λοιπὸν θὰ τοῦ ἀντιστεκόταν ἡ Μάτα Χάρι; Θὰ τὴν ἔκανε

νὰ τὸν ἐρωτευτῆ καὶ νὰ ξεχάσῃ κάθε τι ποὺ σχεδίαζε εἰς βάρος του.

— Φτάσαμε, δήλωσε.

Καὶ κατέβηκε πρῶτος γιὰ ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του.

Μιὰ γλυκειὰ ζεστασιὰ ἁπλωνόταν στὸ σαλόνι, οἱ φλόγες τῆς φωτιᾶς τρεμόπαιζαν στὸ τζάκι, καὶ τὸ μαλακὸ χαλὶ ἔπνιγε τὸν ἦχο τὸν βημάτων τους.

— Μποροῦμε νὰ κουβεντιάσουμε ἐλεύθερα ἐδῶ; ρώτησε ἡ γυναίκα βγάζοντας τὴν μπέρτα της καὶ ρίχνοντάς την ἀνέμελα σὲ μιὰ πολυθρόνα.

— Εἴμαστε μόνοι, κυρία, ἀποκρίθηκε ὁ Τόυς ψυχρά.

— Ὠστόσο καμμιὰ φορὰ ἔχουν καὶ οἱ τοῖχοι αὐτιά, ἔκανε ἐκείνη ζαρώνοντας τὰ φρύδια.

Ὁ ἄντρας γέλασε:

— Σχολὴ κατασκόπων τῆς Λωζάνης!... τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ διδαχτήκατε ἐκεῖ πέρα, ἔτσι;

— Ἔτσι, παραδέχτηκε ἡ Μάτα Χάρι, καὶ εἶναι πάρα πολὺ σωστό. Τὸ ξέρετε ἀλήθεια πὼς σᾶς ὑποπτεύεται ἡ Ἰντέλλιτζενς Σέρβις;

Ὁ Τόυς σήκωσε ἀδιάφορα τοὺς ὤμους:

— Χμ, ἔχουν ἴσως μερικὲς ὑποψίες, ἀλλὰ τίποτα τὸ σοβαρό. Δὲν μποροῦν νὰ βροῦν ἀποδείξεις. Ἐγὼ ἐργάζομαι πολὺ προσεχτικά κυρία. Ἴσως εἴδατε πῶς φέρθηκα ἀπόψε σ' ἐκείνην τὴν νοστιμούλα ἀπὸ τὸ Λίβερπουλ. Τὴν παράτησα γιὰ νὰ σᾶς συνοδεύσω κι' ὅμως εἶμαι βέβαιος πὼς σὲ καμμιὰ δεκαριὰ μέρες θὰ μοῦ δώσῃ πληροφορίες ποὺ θέλω γιὰ τὴν παραγωγὴ ὅπλων τοῦ ἐργοστασίου τοῦ ἄντρα της. Τὸ ἐπάγγελμά μας εἶναι σκληρό, μαντάμ. Δουλειά, πάντα δουλειά, δίχως καμμιὰ διασκέδασι.

— Ἔ, ὄχι δά!... χαμογέλασε ἐκείνη καθὼς θυμήθηκε τὸ ὄμορφο προσωπάκι τῆς κυρίας τοῦ Λίβερπουλ! Μερικὲς στιγμὲς εἶναι ἀρκετὰ εὐχάριστο...

—Τέλος πάντων... ἃς ἀφήσουμε αὐτά... Καὶ τώρα πέστε μου γιατί ἤρθατε στὸ Λονδῖνο;

Ἔγειρε λίγο πίσω τὸ κεφάλι καὶ τοῦ χαμογέλασε γλυκά:

—Δὲν βλέπω καὶ τόσο σίγουρη τὴν θέσι σας Μπράντ... Ὁ Μορλὸφ ἔμαθε γιὰ τὶς «ἀσήμαντες ὑποψίες» τῆς Ἰντέλλιντζενς Σέρβις, καί...

—Ἀπὸ ποιόν; τὴν ἔκοψε ζαρώνοντας τὰ φρύδια.

Σήκωσε τοὺς ὤμους:

—Σᾶς εἶπα... Πολλὲς φορὲς ἔχουν καὶ οἱ τοῖχοι αὐτιά. Ἴσως...

Μὰ ὁ ἄντρας δὲν τὴν ἄφησε νὰ συνεχίση.

—Ὁ Γουίλι!..., φώναξε. Ἐκεῖνος ἀσφαλῶς θὰ μίλησε. Κάποτε τὸν ὑποπτευόμουνα πὼς ἀνῆκε στὴν ὑπηρεσία τοῦ Μορλόφ, ἀλλὰ φαινόταν τόσο γνήσιος Ἐγγλέζος ποὺ ξεγελάστηκα. Κι' ὡστόσο τὸ ἔνστικτό μου μὲ προειδοποιοῦσε νὰ φυλάγομαι... μὲ προειδοποιοῦσε νά...

—Ἀλλὰ δὲν εἶναι τόσο σοβαρό, φίλε μου, εἶπε ἡ Μάτα Χάρι. Ἁπλούστατα θὰ δώσετε σὲ μένα τὰ σχέδια μὲ τὶς κινήσεις τῶν Ἀγγλικῶν στρατευμάτων στὴν Αἴγυπτο καὶ στὶς Ἰνδίες καὶ ἐσεῖς θὰ ἀποτραβηχτῆτε γιὰ λίγο καιρὸ ἀπὸ τὴν δουλειὰ ὥσπου νὰ σᾶς ξεχάσουν...

—Ἂν φυσικὰ μ' ἀφήση ὁ Μορλόφ, μουρμούρισε ὁ Τόυς πικρά. Συνήθως, ξέρετε δὲν τοῦ ἀρέσουν οἱ κατάσκοποι ποὺ πληρώνονται χωρὶς νὰ δουλεύουν καὶ προτιμᾶ νὰ τοὺς βγάζη ἀπὸ τὴν μέση μιὰ καὶ καλή. Ἐγώ, βλέπετε, εἶμαι πιὰ γνωστὸς στὴν Γαλλία, στὴν Ἰταλία, στὴν Ἱσπανία... Ἂν φύγω καὶ ἀπὸ ἐδῶ, χάθηκα. Ἔννοια σας, ξέρω καλὰ τὴν μέθοδό τους. Σὲ ἀφήνουν ἥσυχο γιὰ λίγο καιρὸ καὶ ὅταν πιὰ νομίζης πὼς γλύτωσες καὶ ξεθαρρέψης, σοῦ συμβαίνει ἕνα «τυχαῖο» δυστύχημα καί... Αὐτὸ λοιπὸν θὰ εἶναι τὸ τέλος μου;

—Μὰ ὄχι, ἀγαπητέ μου, χαμογέλασε ἡ γυναί-

κα. Ἐγὼ ἦρθα μόνον νὰ πάρω τὰ σχέδια καὶ νὰ τὰ πάω στὸ Βέλγιο, μιὰ καὶ ἄρχισαν νὰ σᾶς ὑποπτεύονται. Ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι φαντασίες...

— Φαντασίες; ξέσπασε ξαφνικὰ ἐκεῖνος καὶ ἁρπάζοντάς την ἀπὸ τοὺς ὤμους τὴν τράνταξε μὲ ὅλη τὴν δύναμί του. Φαντασίες; Καὶ ποιός μὲ βεβαιώνει πὼς δὲν παίζετε διπλὸ παιχνίδι;

— Τὸ γεγονὸς πὼς τώρα βρίσκομαι ἐδῶ μαζί σας, ἀποκρίθηκε ἀτάραχη ἡ Μάτα Χάρι. Ἂν ἤθελα νὰ σᾶς στήσω παγίδα δὲν θὰ μαθαίνατε κἂν ὅτι ἦρθα στὸ Λονδῖνο...

Ὅμως ὁ Τόυς δὲν ξεγελιόταν εὔκολα. Ἦταν ἕνας κατάσκοπος, ἕνας ἀληθινὸς κατάσκοπος μὲ ἔνστικτα ἄγριου θηρίου ποὺ μυρίζεται τὸν κίνδυνο καὶ πασχίζει μὲ κάθε τρόπο νὰ σωθῆ. Καὶ ἡ σωτηρία του ἦταν ἀκριβῶς τοῦτα τὰ σχέδια, ποὺ αὐτὴ ἡ ὄμορφη γυναίκα ζητοῦσε νὰ τοῦ πάρη...

— Μὲ μένα δὲν θὰ τὰ καταφέρετε κυρία, ἔκανε σαρκαστικά. Προτιμῶ νὰ μὲ πιάσουν οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἰντέλλιτζενς Σέρβις καὶ νὰ μὲ τουφεκίσουν, παρὰ νὰ βρεθῶ δολοφονημένος, μ' ἕνα μαχαίρι στὴν πλάτη σὲ κάποια γωνία τοῦ Σόχο...

Ἐκείνη ἀπόμεινε γιὰ λίγο σιωπηλή. Μὲ βαρειὰ βλέφαρα μισόκλειστα. τὰ μάτια ἀστραφτερά, παρατηροῦσε αὐτὸν τὸν ὄμορφο ἄντρα, τὸν ἀλύγιστο καὶ περήφανο, ποὺ στεκόταν μπροστά της καὶ ἀναρωτιόταν ὣς πότε πιὰ θὰ τῆς ἀντιστεκόταν. Ὕστερα μὲ βῆμα ἀργό, νωχελικό, πῆγε κοντά του, τὸν ἄγγιξε σχεδὸν μὲ τὸ κορμί της καὶ ρώτησε ἁπαλά:

— Γιατί δὲν μοῦ ἔχετε ἐμπιστοσύνη; Τόσο πολὺ λοιπὸν σᾶς τρομάζω;

Ἅπλωσε τὸ χέρι καὶ χάιδεψε τὰ ξανθὰ μαλλιά, τὸ ὄμορφο κεφάλι ποὺ θύμιζε ἀρχαῖο θεό. Ἀνασηκώθηκε στὶς μύτες τῶν ποδιῶν καὶ τὰ χείλια της πλησίασαν τὰ δικά του.

— Τόσο λοιπὸν μὲ φοβᾶσαι; ξανᾶπε.

Ἀλλὰ ὁ Γερμανὸς πράκτορας τραβήχτηκε πέρα νευριασμένος:

— Δὲν φοβᾶμαι ἐσᾶς κυρία... Φοβᾶμαι τὸν Γουίλι, αὐτὸ τὸ κτῆνος. Νόμιζα πὼς ἤμουν ἐλεύθερος, πὼς ἔκανα ὅ,τι ἤθελα κι' ὅμως παρακολουθοῦσαν τὴν κάθε μου κίνησι, τὸ κάθε μου βῆμα.

— Μὰ αὐτὸ θὰ τὸ τακτοποιήσουμε!, τὸν ἔκοψε ἡ Μάτα Χάρι καὶ τὸ βλέμμα της ἔλαμψε ξαφνικὰ σὰν τὴν ἀτσάλινη λεπίδα ἑνὸς μαχαιριοῦ. Ὁ Τάμεσις εἶναι τόσο μεγάλος... καὶ ἕνα δυστύχημα μπορεῖ νὰ συμβῆ πολὺ εὔκολα...

Σώπασε, χαμήλωσε ὑποκριτικὰ τὰ βλέφαρα, ἀλλὰ μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ της παρακολουθοῦσε τὸ πρόσωπο τοῦ Τόυς ποὺ ἄλλαζε ἔκφρασι ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή: Πρῶτα ἡ ἔκπληξις, ὕστερα ὁ τρόμος, καὶ τέλος, ἡ κυνικὴ ἱκανοποίησι ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ δὲν διστάζει μπροστὰ σὲ τίποτα φτάνει νὰ πετύχη ὁ σκοπός του.

— Λοιπόν, σύμφωνοι; τὸν ρώτησε.

Καὶ δίχως νὰ περιμένη ἀπόκρισι, ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του.

Ἦταν ἕνα ντιβάνι κι' ἕνα ρὸζ ἀμπαζούρ... Ἦταν κι' ἕνας ἄντρας ποὺ θύμιζε τὸν Γκαστὸν καὶ ξετρελλάθηκε τόσο μαζί της ὥστε δὲν κράτησε κανένα μυστικὸ γιὰ τὸν ἑαυτό του... Τὴν αὐγή, λίγο πρὶν χωρίσουν, τὴν πῆγε στὸ ἐργαστήριο ὅπου ἔφτιαχνε τὰ κοσμήματα καὶ τῆς ἔδειξε τὰ περίφημα σχέδια. Τὰ εἶχε κρυμμένα σὲ μιὰ καρφίτσα μὲ σμαράγδια ποὺ τὸ ἐσωτερικό της ἦταν κούφιο...

Πραγματικά, ὕστερα ἀπὸ δυὸ μέρες, ὁ Γουίλι «γλύστρησε» ξαφνικά, ἔπεσε στὸν Τάμεσι καὶ ἐξα-

φανίστηκε στὰ παγωμένα νερά. Ἡ Μάτα Χάρι εἶχε ἐπιτέλους τὶς πληροφορίες ποὺ ἤθελε γιὰ τὶς κινήσεις τῶν Ἀγγλικῶν στρατευμάτων, ἀλλὰ τὸ σχέδιό της, τὸ σχέδιο ποὺ ἔπλασε μὲ τὸ σατανικὸ μυαλό της, δὲν ἦταν ἀκόμα ὁλοκληρωμένο. Κάλεσε λοιπὸν ἕνα μεσημέρι τὸν Τζὼν Ρίτσαρντ στὸ ξενοδοχεῖο της, ἀφοῦ πρῶτα εἶπε στὴν καμαριέρα νὰ ἑτοιμάση κρυφὰ τὶς βαλίτσες της.

Ὁ ἀνώτερος ὑπάλληλος τῆς Ἰντέλλιτζενς Σέρβις μπῆκε στὴν κάμαρά της χλωμὸς σὰν ἄρρωστος, γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του ἀξύριστος καὶ μὲ τὰ μάτια κομμένα ἀπὸ τὴν ἀγρύπνια. Ἦταν φανερὸ πὼς ὁ μυστηριώδης κατάσκοπος εἶχε καταντήσει πιὰ ὁ ἐφιάλτης του.

— Λοιπόν; ρώτησε. Ἄσχημα ἢ καλὰ νέα;

Ἡ γυναίκα σήκωσε τοὺς ὤμους της:

— Ὅπως τὸ πάρει κανείς... Ἐγὼ τὰ βρίσκω καλά, ἀλλὰ δὲν ξέρω πῶς σκέπτεσθε ἐσεῖς τῆς Ἰντέλλιτζενς Σέρβις...

Ἦταν γερμένη στὰ μαξιλάρια τοῦ ντιβανιοῦ, ἔπαιζε μηχανικὰ μὲ τὴν ζώνη τῆς ρόμπας της καὶ ἔδειχνε ἀπόλυτη ἀδιαφορία γιὰ τὴν ταραχή του... Ὥσπου στὸ τέλος ἐκεῖνος δὲν βάσταξε:

— Πές μου κατάφερες τίποτα; ἔκανε νευριασμένος.

Κι' ἡ Μάτα Χάρι γέλασε. Γέλασε θριαμβευτικὰ σὰν μικρὸ κοριτσάκι ποὺ εἶχε κερδίσει σ' ἕνα δύσκολο παιχνίδι.

— Ἄχ, οἱ ἄντρες!, ἀναστέναξε, μοιάζουν ὅλοι τους μὲ παιδιά... Φτάνει ἕνα χαμόγελο, ἕνα κομπλιμέντο, γιὰ νὰ πιστέψουν πὼς σοῦ ἀρέσουν καὶ τότε προσπαθοῦν νὰ σὲ ξετρελλάνουν μὲ κάθε τρόπο. Αὐτὸς ὁ Τόυς σου, βάλθηκε νὰ μὲ γοητεύση λέγοντάς μου ἱστορίες κατασκοπείας σὰν νὰ ἦταν κανένας ἀρχάριος. Ἐγὼ φυσικὰ τὸν κορόιδευα... Κι' ἐκεῖνος πεισμωμένος καὶ σίγουρα μεθυσμένος ἀπὸ τὸ πολὺ κονιὰκ ποὺ ἤπιε, μοῦ ὁμολόγησε πὼς εἶ-

'ναι Γερμανὸς κατάσκοπος καὶ μὲ πῆγε στὸ ἐργαστήριό του γιὰ νὰ μοῦ τὸ ἀποδείξη...

Σώπασε, τίναξε πίσω τὸ κεφάλι σὰν νὰ τὴν ἐνοχλοῦσαν τὰ μαλλιά της ποὺ γλυστροῦσαν στοὺς ὤμους της καὶ ρώτησε τὸν ἐραστή της:

— Θέλεις λίγο τσάϊ;

Ὁ Τζὼν Ρίτσαρντ ἔνευσε ἀρνητικά, σκούπισε τὸν ἱδρώτα ἀπὸ τὸ μέτωπό του καὶ εἶπε ἀνυπόμονα:

— Καὶ στὸ ἀπόδειξε;

— Χμ... νομίζω πὼς ναί. Ἐκεῖ ὑπάρχει μιὰ καρφίτσα μὲ σμαράγδια, ἕνα ἐξαίσιο κόσμημα, κάτι ποὺ θὰ ταίριαζε σὲ μιὰ βασίλισσα. Αὐτὴ ἡ καρφίτσα λοιπὸν εἶναι κούφια... Καὶ μέσα της ἔχει κρύψει ὁ Τόυς ἕνα χαρτάκι μὲ ἀριθμούς... Τὸ εἶδα, ἀλλὰ δὲν κατάλαβα τί σημαίνει. Δὲν ἔχω βλέπεις ἰδέα ἀπὸ μαθηματικὰ καί...

Ὅμως ὁ Ρίτσαρντ δὲν τὴν ἄκουγε πιά. Μὲ τὰ φρύδια ζαρωμένα σκεπτόταν.

— Πρέπει νὰ κάνουμε ἔφοδο στὸ σπίτι του, μουρμούρισε, ἐπιτέλους. Φυσικὰ θὰ βγοῦν στὴ φόρα πολλὰ ὀνόματα, θὰ ξεσπάσουν σκάνδαλα... ἀλλὰ δὲν γίνεται ἀλλιῶς...

— Γιατί ὄχι; χαμογέλασε ἡ Μάτα Χάρι σὰν παιδὶ ποὺ διασκεδάζει μὲ ἕνα καινούργιο παιχνίδι. Γιατί δὲν τὸν σκοτώνετε ἀμέσως πρὶν μιλήση; Σίγουρα θὰ δοκιμάση νὰ τὸ σκάση καὶ τότε...

— Μὰ αὐτὸ εἶναι ἀτιμία, διαμαρτυρήθηκε ἀδύναμα ἐκεῖνος. Φυσικὰ δὲν τὸ λέω γιὰ σένα ἀγάπη μου... ἐσὺ δὲν ξέρεις ἀπὸ τέτοια πράγματα... Πάντως ὁ Τόυς ἂν καὶ κατάσκοπος, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ δικαστῆ κανονικά.

— Δὲν ξέρω βέβαια ἀπὸ τέτοια πράγματα, τοῦ εἶπε μὲ μιὰ καταπληκτικὴ ὑποκρισία ποὺ θὰ ἔπειθε καὶ τὸν πιὸ ἔξυπνο ἄνδρα, ὡστόσο σ' αὐτὲς τὶς ὑποθέσεις δὲν χωροῦν δισταγμοὶ ἀγαπητέ μου...

"Οταν κινδυνεύη ἡ πατρίδα σου, ὅταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς της ἔχει ἔλθει στὸ σπίτι σου καὶ σὲ κατασκοπεύη, ὅταν ὁπωσδήποτε θὰ τιμωρηθῆ μὲ θάνατο γι' αὐτή του τὴν πρᾶξι, τί σημασία ἔχουν οἱ τύποι; Τί σημασία ἔχει ἂν δικαστῆ ἢ ὄχι, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁπωσδήποτε θὰ τὸν στήσετε μπροστὰ στὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα;

Προσπαθοῦσε νὰ πείση αὐτὸν τὸν τυπικὸ Ἐγγλέζο γιατὶ ἔπρεπε νὰ κερδίση τὸ παιχνίδι της. Ἔπρεπε ὁ Μπρὰντ νὰ πεθάνη, πρὶν προλάβη νὰ μιλήση κι' ἐκθέση καὶ τὴν ἴδια. Νὰ πεθάνη πρὶν πέση στὰ χέρια τῶν ἀντιπάλων του.

—Ἴσως ἔχεις δίκιο, εἶπε ὕστερα ἀπὸ λίγη σκέψι ὁ Ρίτσαρντ, ἀλλὰ τὸ σωστὸ εἶναι νὰ δικαστῆ κανονικά, ὅπως ὅλοι οἱ κατάσκοποι ποὺ συλλαμβάνονται στὸ ἔδαφός μας.

Αὐτὴ σήκωσε τοὺς ὤμους ἀδιάφορα:

—Κάνε ὅ,τι θέλεις... Ἀλλὰ τὸ Λονδῖνο θ' ἀναστατωθῆ... Γιατὶ βέβαια ὁ Γερμανὸς πράκτορας μάζεψε τὶς πληροφορίες του ἀπὸ τὶς γυναῖκες τῶν διαφόρων ἀξιωματικῶν, τῶν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τοῦ κράτους, καί...

—Θὰ δοῦμε, θὰ δοῦμε... εἶπε ὁ Ρίτσαρντ.

Καὶ τηλεφώνησε στὴν Ἰντέλλιτζενς Σέρβις νὰ στείλουν μερικοὺς ἄντρες στὸ διαμέρισμα τοῦ Χένρυ Τόυς.

—Ἔρχομαι κι' ἐγὼ ἀμέσως, πρόσθεσε.

Κι' ἔσκυψε νὰ φιλήση τὴν ἐρωμένη του ποὺ τὸν παρακολουθοῦσε ἱκανοποιημένη.

—Ἄκουσε, τοῦ ψιθύρισε ἡ Μάτα Χάρι ἀγκαλιάζοντάς τον, δὲν πρέπει μὲ κανένα τρόπο ν' ἀκουστῆ τὸ ὄνομά μου σὲ τούτη τὴν ἱστορία. Ὅ,τι ἔκανα, τὸ ἔκανα μόνο γιὰ σένα... Κι' ἔπειτα, νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, φοβᾶμαι... Ἂν μάθουν οἱ φίλοι τοῦ Τόυς πὼς ἐγὼ τὸν πρόδωσα, ἴσως θελήσουν νὰ μὲ ἐκδικηθοῦν, καί...

—Ἔννοια σου, τὴν ἡσύχασε ὁ ἄντρας, ἔννοια σου...

Καὶ βγῆκε βιαστικὸς ἀπὸ τὴν κάμαρα.

Ἐκεῖνο τὸ ἴδιο βράδυ ἡ Μάτα Χάρι ἔφυγε κρυφὰ ἀπὸ τὸ Λονδῖνο. Ὡστόσο, πρὶν φύγη, ἔλαβε στὸ ξενοδοχεῖο της ἕνα δέμα, τυλιγμένο σὲ κάποιο παράρτημα ἐφημερίδος ποὺ κυκλοφόρησε ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα. Ὅπως τὸ πῆρε στὰ χέρια της, τὰ μάτια της πέσανε στοὺς τίτλους καὶ χαμογέλασε ἱκανοποιημένη. Ἔλεγαν γιὰ τὸν Χένρυ Τόυς, ἕναν Γερμανὸ κατάσκοπο, ποὺ σκοτώθηκε καθὼς προσπαθοῦσε νὰ τὸ σκάση ἀπὸ τοὺς ἄντρες τῆς Ἰντέλλιτζενς Σέρβις κι' ἔτσι δὲν πρόλαβε νὰ μιλήση καὶ νὰ μαρτυρήση τοὺς συνεργάτες του.

Ἡ τύχη τὴν εἶχε βοηθήσει σκανδαλωδῶς γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά. Ὁ Ρίτσαρντ τὴν εἶχε ἀκούσει. Γιὰ νὰ μὴν προκληθοῦν σκάνδαλα καὶ γιὰ νὰ σώση πολλὲς ὑπολήψεις ἀπὸ τὴν ἀνώτερη Λονδρέζικη ἀριστοκρατία, προσπάθησε νὰ σκοτώση παρὰ νὰ συλλάβη καὶ νὰ εἰσαγάγη σὲ δίκη τὸν Γερμανὸ κατάσκοπο. Καὶ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ βοηθοῦσε ἄθελά του μιὰ ἄλλη κατάσκοπο τῶν Γερμανῶν. Τὴν ἐρωμένη του...

Ἡ Μάτα Χάρι, παίζοντας διπλὸ παιχνίδι γιὰ πρώτη φορά, εἶχε θριαμβεύσει...

—Ὅλα λοιπὸν πῆγαν καλά, ψιθύρισε.

Καὶ μὲ μάτια ἀστραφτερὰ κύτταξε τὴν χρυσὴ καρφίτσα μὲ τὰ σμαράγδια ποὺ ὑπῆρχε στὸ δέμα. Ἦταν μὰ τὴν ἀλήθεια ἕνα δῶρο ποὺ τὸ περίμενε ὅπως περίμενε καὶ τὴν καρτούλα ποὺ ὁ Τζὼν Ρίτσαρντ εἶχε βάλει μέσα στὴν μυστικὴ κρύπτη.

«Εὐχαριστῶ ἀγάπη μου. Ὅλα τὰ χρωστῶ σὲ σένα».

Έγειρε πίσω τὸ κεφάλι καὶ γέλασε. Ὕστερα κάρφωσε τὴν καρφίτσα στὸ στῆθος της, μπῆκε στὸ αὐτοκίνητο ποὺ περίμενε ἔξω ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ Ντόβερ. Ἐκεῖ θὰ ἔμπαινε στὸ πλοῖο ποὺ θὰ τὴν πήγαινε στὸ Βέλγιο ὅπου θὰ συναντοῦσε τὸν Μορλόφ...

Τὸν Μορλόφ; Μισόκλεισε τὰ βλέφαρα καὶ γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ γέλασε σαρκαστικά. Θὰ τοῦ ἔλεγε πὼς ὅταν ἔφτασε στὸ Λονδῖνο ὁ δυστυχισμένος Τόυς εἶχε πιὰ ἀνακαλυφθῆ καὶ ἔτσι ἀναγκάστηκε νὰ συγκεντρώση μόνη της τὶς πληροφορίες γιὰ τὶς κινήσεις τῶν Ἀγγλικῶν στρατευμάτων στὴν Αἴγυπτο καὶ στὶς Ἰνδίες. Καὶ φυσικὰ ὁ Μορλὸφ θὰ τῆς ἔδινε τὶς δέκα χιλιάδες μάρκα δίχως ἀντίρρησι...

7

—Πραγματικὰ θαυμάσιο κόλπο!, δήλωσε ὁ Μπαρατὼ χαμογελώντας. Ἔτσι ἡ μικρὴ γοητευτική μας Μάτα Χάρι κατάφερε νὰ κοροϊδέψη πρῶτα τὴν Ἰντέλλιτζενς Σέρβις, πείθοντας τὸν Τζὼν Ρίτσαρντ πὼς τοῦ παρέδωσε ἕναν ἐχθρὸ τῆς Ἀγγλίας καὶ δεύτερον τὸν Μορλόφ, πουλώντας του ἀκριβὰ τὶς πληροφορίες ποὺ εἶχε συγκεντρώσει ὁ Χένρυ Τόυς!... Μὰ τὴν ἀλήθεια εἶναι νὰ ἀπορῆ κανείς...

Σώπασε ἀπότομα καὶ ἀγριοκύτταξε τὸν στενογράφο ποὺ καθισμένος σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ Δευτέρου Γραφείου, κρατοῦσε τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως. Αὐτὸ τὸ παιδὶ ἦταν σίγουρα ἠλίθιο γιατὶ συνέχιζε νὰ γράφη καὶ τοῦτα τὰ λόγια ποὺ τοῦ ξέφυγαν ἄθελά του! Ξερόβηξε λοιπὸν κι' ὁ νεαρὸς καταλαβαίνοντας τὴν γκάφα του, κατακοκκίνισε καὶ βιάστηκε νὰ σβήση τὴν τελευταία παράγραφο. Κι' ὁ ἀστυνόμος Μπαρατώ, ἡσυχασμένος, ἄρχισε πάλι νὰ μιλάη:

—Μετὰ τὸ Βέλγιο, ἡ Μάτα Χάρι ξαναῆρθε νὰ δουλέψη στὴν Γαλλία. Καὶ τὰ κατάφερε θαυμάσια ξελογιάζοντας ἕναν ἀξιωματικὸ τοῦ Ναυτικοῦ καὶ ἐφευρέτη ἑνὸς νέου τύπου ὑποβρυχίου ποὺ μέχρι

ἐκείνη τὴν στιγμὴ κρατιόταν μυστικό. Ἡ Ὀλλανδέζα μας λοιπόν, μὲ τὰ σκέρτσα της, τὴν γοητεία της, καὶ προπάντων μὲ τὴν ἱκανότητά της νὰ κολακεύη τὴν ματαιοδοξία τῶν ἀνδρῶν, ἔπεισε τὸν ἐραστή της νὰ τῆς ἐξηγήση τὴν ἐφεύρεσί του, μὲ κάθε λεπτομέρεια. Ἐπειδὴ ὅμως, παρ' ὅλη τὴν ἐξυπνάδα της δὲν μποροῦσε νὰ κρατήση στὴν μνήμη της τόσο πολύπλοκα σχέδια καὶ μπερδεμένους ἀριθμούς, τὸν ἔβαλε στὸ τέλος νὰ σκιτσάρη τὸ ὑποβρύχιο σὲ ἕνα χαρτί. Κι' ὁ Γάλλος ἀξιωματικὸς ὁλότελα ἀνυποψίαστος καὶ παρασυρμένος ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό του, δέχτηκε. Ἀλλά...

Ὁ Μπαρατὼ σταμάτησε ξαφνικά, ἤπιε μιὰ γουλιὰ κονιὰκ κι' ὕστερα συνέχισε χαμογελώντας εἰρωνικὰ στὸν Λάιστερ, τὸν ἀντιπρόσωπο τῆς Ἰντέλλιτζενς Σέρβις:

—Ἀλλὰ φυσικά, δὲν ἦταν τόσο ἀφελὴς ὥστε νὰ δώση τὸ σχέδιό στὴν ἐρωμένη του. Καὶ τότε ἡ Μάτα Χάρι, γιὰ νὰ πετύχη τὸν σκοπό της, ἀναγκάστηκε νὰ τὸν ναρκώση προσφέροντάς του τσιγάρο μὲ ὄπιο.

—Ὅμως, δὲν εἶχε ὑπολογίσει καλὰ τὰ πράγματα μπῆκε στὴ μέση ὁ Λαντού. Ἴσως δὲν εἶχε κἂν φανταστῆ πὼς ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ Ναυτικοῦ θὰ αὐτοκτονοῦσε ὅταν καταλάβαινε ὅτι τοῦ ἔκλεψαν τὴν ἐφεύρεσί του. Μὰ αὐτοκτόνησε. Καὶ ἐμεῖς ψάχνοντας νὰ βροῦμε τὴν αἰτία, ἀνακαλύψαμε πὼς τὸν τελευταῖο καιρὸ ἦταν ἐρωμένη του ἡ Μάτα Χάρι... Ἡ Μάτα Χάρι, πάντα ἡ Μάτα Χάρι... Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς αὐτὴ ἡ γυναίκα δὲν μοῦ ἄρεσε ἀπὸ τότε ποὺ ζοῦσε ἀκόμα στὸ Νεϊγύ. Ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι ποὺ σύχναζαν στὴν βίλλα της ἦταν ὅλοι ἀνώτεροι κάθε ὑποψίας κι' ἔτσι...

— Τέλος πάντων, ἔκανε ὁ Λάιστερ, τὴν φωνάξατε στὸ γραφεῖο σας καὶ τὴν ἀνακρίνατε;

— Μμ... ὄχι. Γιατὶ μετὰ τὴν αὐτοκτονία τοῦ Γάλλου ἀξιωματικοῦ, πούλησε τὸ σπίτι της στὸ

Νεϊγύ καὶ τὸ ἔσκασε στὴν Ἑλβετία. Ὕστερα χάσαμε τὰ ἴχνη της σχεδὸν γιὰ ἔξη μῆνες...

— Πέντε, τὸν διόρθωσε ὁ Ἱσπανὸς Ἐμιλιάνο. Γιατὶ ἀκριβῶς τότε ἦρθε στὴν Βαρκελώνη ὅπου συναντήθηκε μὲ τὸν Γερμανὸ κατάσκοπο Φὸν Χίντζεν. Ὅσο γιὰ τὴν περίεργη ἐξαφάνισί της, δὲν ἔχω καμμιὰ ἀμφιβολία πὼς ὁ Μορλὸφ τὴν διέταξε νὰ ἀποτραβηχθῆ λίγο καιρὸ ἀπὸ τὴν «δουλειὰ» ὥσπου νὰ ξεχαστῆ...

Τούτη τὴ φορὰ δὲν ὑπῆρχαν λουλούδια στὰ βάζα, δὲν ὑπῆρχε σαμπάνια σὲ κρυστάλλινα ποτήρια καὶ ὑπῆρχε μόνον ὁ Μορλὸφ ποὺ βημάτιζε πάνω - κάτω στὸ σαλόνι, νευριασμένος, μασώντας τὴν ἄκρη τοῦ σβηστοῦ του πούρου. Τὰ μικρὰ πονηρὰ ματάκια του ἦταν γεμᾶτα ἀπελπισία γιατὶ «ἔπρεπε» νὰ στερηθῆ τὶς ὑπηρεσίες τῆς πιὸ ἄξιας κατασκόπου ποὺ εἶχε ποτὲ ἡ Γερμανία...

— Τὰ κάνατε θάλασσα, μαντάμ, μούγγρισε ἔξω φρενῶν. Φερθήκατε σὰν ἠλίθια. Μπορούσατε νὰ πάρετε τὸ σχέδιο τοῦ ὑποβρυχίου μ' ἕνα σωρὸ τρόπους. Ἀλλὰ ἐσεῖς ὅπως πάντα, διαλέξατε τὸν πιὸ δύσκολο. Μὰ δὲν ξέρετε λοιπὸν πόσο ματαιόδοξοι καὶ εὐαίσθητοι εἶναι οἱ ἄντρες καὶ ἰδιαίτερα οἱ Γάλλοι;

Ἡ Μάτα Χάρι, ποὺ ὀλόρθη μπροστὰ στὸ παράθυρο κύτταζε τὶς δασωμένες πλαγιὲς τῶν μακρυνῶν βουνῶν, σήκωσε τοὺς ὤμους της καὶ ἀποκρίθηκε δίχως νὰ στραφῆ:

— Φυσικὰ τὰ ξέρω ὅλα αὐτά, ὅμως δὲν μποροῦσα νὰ κάνω ἀλλιῶς... Πιστέψτε με... Ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος ἦταν πολὺ ξεροκέφαλος... ἕνας τύπος ἀλλόκοτος ποὺ ἐνδιαφερόταν μόνο γιὰ τὴν τιμή του καὶ γιὰ τὴν δόξα... Ναί, ἔγινα ἐρωμένη του,

ἀλλὰ ὁ ἔρωτας δὲν εἶχε μεγάλη σημασία γι' αὐτόν. Νοιαζόταν μονάχα γιὰ τὸ καταραμένο ὑποβρύχιό του... Καὶ ἔτσι ἀναγκάστηκα... Μὰ ἀλήθεια, Μορλόφ, ἐσεῖς δὲν μοῦ εἴχατε πῆ νὰ πάρω ὁπωσδήποτε, τὰ σχέδια καὶ μὲ ὁποιονδήποτε τρόπο;

—Ὡστόσο ὁ Γάλλος ἀξιωματικὸς αὐτοκτόνησε. Πέθανε καί...

—'Αμήν... ἔκανε ἄσπλαχνα ἡ γυναίκα.

Ὁ χοντρὸς Γερμανὸς ζάρωσε τὰ φρύδια του καὶ εἶπε μὲ φωνὴ παράξενα ἁπαλή:

—'Αμήν, γιὰ ποιόν;

Τούτη τὴ φορά, ἐκείνη ὑποψιασμένη, γύρισε καὶ τὸν κάρφωσε μὲ τὰ μαῦρα της μάτια:

— Τί θέλετε νὰ πῆτε; ρώτησε ἐπιθετικά.

Ὁ ἄντρας χαμογέλασε ὑποκριτικὰ κι' ἅπλωσε τὰ χέρια σὲ κίνησι ἀπελπισίας:

— Τίποτε ἰδιαίτερο ἀγαπητή μου... Προσπαθῶ μόνο νὰ σᾶς ἐξηγήσω πόσο δύσκολη εἶναι ἡ θέσις σας. Στὴν Γαλλία σᾶς ὑποπτεύονται, ἡ 'Ιντέλλιτζενς Σέρβις σᾶς γνωρίζει... Νομίζω... νομίζω πὼς τὸ πεῖσμα καὶ ἡ περηφάνειά σας, σᾶς παρασύρουν σὲ ὁρισμένες ἀπερισκεψίες, ἀπερισκεψίες πού...

—Ὅμως μέχρι τώρα δὲν εἴχατε κανένα παράπονο!, τὸν ἔκοψε ἡ Μάτα Χάρι ὀργισμένη.

— Μὰ γι' αὐτὸ σᾶς μιλῶ ἔτσι, ἀπάντησε ὁ Μορλόφ. 'Επειδὴ ἐνδιαφέρομαι γιὰ σᾶς καὶ θέλω νὰ σᾶς προειδοποιήσω... τέλος πάντων, νὰ σᾶς κάνω πιὸ προσεκτική. 'Ακοῦστε μαντάμ... Ἔτσι ὅπως πᾶτε γρήγορα θάρθη ἡ μέρα ποὺ ἡ ὀργάνωσις θὰ σκεφθῆ πὼς τῆς κοστίζετε πολὺ ἀκριβά. Γιατὶ βέβαια δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς πληρώνη ὅταν γίνετε γνωστὴ σ' ὅλες τὶς ἐχθρικὲς χῶρες καὶ πάψετε νὰ τῆς προσφέρετε τὶς ὑπηρεσίες σας... Καὶ τότε;

«Τότε, συλλογίστηκε ἡ γυναίκα, θὰ βροῦν ἕναν τρόπο νὰ μὲ βγάλουν ἀπὸ τὴ μέση...».

Κι' ἀπότομα ἡ ὀργή της ἔσβησε. Κάτι σὰν ρῖγος διαπέρασε τὸ κορμί της κι' ὁ τρόμος, παντοδύναμος, ἔσφιξε τὴν καρδιά της στὶς σιδερένες του ἁρπάγες: Ὁ τρόμος καὶ ὁ πανικός. Ἀπὸ ἔνστικτο προσπάθησε ν' ἀντιδράση, ἔσφιξε τὶς μικρὲς γροθιές της γιὰ νὰ πάρη κουράγιο, μὰ ἦταν πιὰ ἀργά. Ἐκεῖνο τὸ φοβερὸ συναίσθημα μοναξιᾶς ποὺ ξεπήδησε ξαφνικὰ μέσα της, κι' ὁ ἀόρατος κίνδυνος ποὺ τὴν ἀπειλοῦσε, γέμιζαν τὴν ψυχή της ἀπελπισία καὶ τῆς φαρμάκωναν τὸ αἷμα. Εἶχε τὴν περίεργη ἐντύπωσι πὼς ὁ κόσμος γκρεμιζόταν γύρω της καὶ μηχανικὰ ἅπλωσε τὰ χέρια νὰ στηριχθῆ σὲ μιὰ πολυθρόνα, νὰ μὴν ἀφανιστῆ μαζί του. Σὰν μέσα ἀπὸ πυκνὴ ὁμίχλη μόλις ξεχώριζε τὴν μορφὴ τοῦ Μορλὸφ ποὺ τὴν κυττοῦσε ἀτάραχος. Καὶ ρώτησε μὲ φωνὴ πνιχτὴ ἀπὸ τὴν ἀγωνία:

— Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν καμμιὰ ἄλλη «δουλειὰ» γιὰ μένα;

— Μὰ βέβαια, βέβαια ἀγαπητή μου... ἔκανε ὁ χοντρὸς Γερμανὸς χαμεγελώντας τώρα καλοκάγαθα. Ὅμως, πρίν, θὰ ἀποτραβηχτῆτε κάπου γιὰ λίγο καιρὸ ὥσπου νὰ σᾶς ξεχάσουν... Ἀκοῦστε, ὄχι μακρυὰ ἀπὸ ἐδῶ σᾶς περιμένει ἕνας καλός σας φίλος... Πηγαίνετε νὰ τὸν δῆτε καὶ νὰ τοῦ μιλήσετε γιὰ τὰ προβλήματά σας. Εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ σᾶς βοηθήση... Εἶναι ὁ μαρκήσιος τοῦ Μοντεσάκ...

Ὁ Γκαστόν... ἡ ἀγάπη της... ὁ μοναδικὸς ἔρωτας τῆς ζωῆς της... Ἡ Μάτα Χάρι ἔκλεισε τὰ βλέφαρα καὶ μιὰ γλυκειὰ ζεστασιὰ ἁπλώθηκε μέσα της, διώχνοντας τὴν παγωνιὰ τοῦ θανάτου. Εἶχε δυὸ χρόνια νὰ τὸν δῆ κι' ὡστόσο ἡ καρδιά της φτερούγισε ἀπὸ λαχτάρα κι' ἔνοιωσε τὰ μάγουλά της νὰ κοκκινίζουν σὰ νὰ ἦταν μικρὸ κοριτσάκι.

— Ὁ Γκαστόν!... εἶπε.

Καὶ τούτη τὴ φορὰ ἡ φωνή της ἀντήχησε σὰν κραυγὴ χαρᾶς.

—Ναί, τῆς εἶπε ὁ Μορλόφ. Ἀσφαλῶς θὰ θέλατε νὰ τὸν δῆτε.

Ἄν ἤθελε... Ἦταν ὁ μοναδικός της ἔρωτας ὁ Γκαστόν, ποὺ τὴν εἶχε τόσο συγκινήσει...

Ὁ Μορλὸφ πάντα χαμογελαστός, τῆς ὑπέγραψε μιὰ ἐπιταγὴ καὶ τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι γιὰ νὰ τῆς εὐχηθῆ καλὴ τύχη.

★ ★ ★

Ὁ ἔρωτας... ὁ παλιὸς τρελλὸς ἔρωτας, ξανάρχισε μὲ τὴν ἴδια φλόγα καὶ κράτησε σχεδὸν τέσσερις μῆνες. Ἔπειτα ὁ Γκαστὸν ἔφυγε γιὰ τὴν Ἰταλία καὶ ἡ Μάτα Χάρι ἀπόμεινε ἔρημη στὴν ἀπέραντη βίλλα τῆς Γενεύης μὲ μοναδικὴ συντροφιὰ τὶς ἀναμνήσεις της καὶ τὶς ἀγωνίες της γιὰ τὸ μέλλον.

Ἡ μοναξιά... Αὐτὸς ὁ ἀόρατος ἐχθρὸς ποὺ δὲν μπορεῖς νὰ τὸν παλέψης, ποὺ χώνεται ὕπουλα στὴν καρδιά σου, στὴ σκέψι σου καὶ σὲ ἀφανίζει σιγὰ - σιγά... Ἡ γυναίκα αἰσθανόταν τὸν κίνδυνο νὰ τὴν κυκλώνη, πάσχιζε νὰ τὸν ἀντιμετωπίση, νὰ τὸν νικήση, μὰ στὸ τέλος ἀποκαμωμένη, ριχνόταν στὸ κρεβάτι της καὶ ξεσποῦσε σὲ λυγμούς. Ἐκεῖνες οἱ τεράστιες ἄδειες κάμαρες τὴν τρόμαζαν, ἐκείνη ἡ ἀπόλυτη γαλήνη τῆς θύμιζε τὴν σιωπὴ τῶν τάφων...

Τάφοι... ψυχροὶ μαρμάρινοι τάφοι, ξεχασμένοι σὲ κάποια γωνιὰ τῆς γῆς... Ἀλήθεια πόσοι ἄντρες δὲν εἶχαν βρῆ τὸ θάνατο γιὰ χάρι της; πόσοι δὲν χάθηκαν γιατὶ μαγεύτηκαν ἀπὸ τὴν ὀμορφιά της; Ὁ Σμίτ, ὁ Βὰν Ρέεκ, ὁ Τόυς κι' ἐκεῖνος ὁ ἠλίθιος Γάλλος ἀξιωματικός... Ἀλλὰ ἦταν μόνον αὐτοί; Δὲν θυμόταν πολὺ καλὰ κι' οὔτε ὑπῆρχε λόγος νὰ βασανίζη τὸ μυαλό της μὲ παλιὲς λησμονημένες ἱστορίες. Τώρα τὸ μόνο ποὺ τὴν ἔννοιαζε ἦ-

ταν νὰ βρῆ τρόπο νὰ γλυτώση ἀπὸ τὴν ἀφόρητη πλῆξι, νὰ τὰ καταφέρη νὰ ξαναγυρίση στὴν ζωὴ καὶ νὰ ξαναγίνη ἡ Μάτα Χάρι, τὸ ἐξαίσιο πλάσμα ποὺ γοήτευε τὸν κόσμο.

Νὰ ζήση... νὰ ζήση... νὰ ζήση... Νὰ ξαναμπῆ στὰ μεγάλα σαλόνια, νὰ λάμψη μὲ τὴν ὀμορφιά της, νὰ θαμπώση μὲ τὴν ἐξυπνάδα της. Καὶ φυσικὰ ὁ μοναδικὸς ἄνθρωπος ποὺ μποροῦσε νὰ τὴν βοηθήση στὸ σκοπό της, ἦταν ὁ Μορλόφ. Ξεκίνησε λοιπὸν νὰ τὸν συναντήση, ἀποφασισμένη ἀκόμα καὶ νὰ κλάψη μπροστά του γιὰ νὰ τὴν ξαναπάρη στὴν Ὀργάνωσι.

Ἐκεῖνο τὸ πρωὶ ἦταν τόσο ὄμορφη ποὺ σάστισε καὶ ἡ ἴδια μὲ τὴν ὀμορφιά της καθὼς κυτταζόταν στὸν καθρέφτη. Καὶ σάστισε κι' ὁ Μορλὸφ ὅταν ἡ Μάτα Χάρι σήκωσε τὸ πυκνὸ βέλο ποὺ σκέπαζε τὸ πρόσωπό της καὶ τοῦ χαμογέλασε μὲ τὸ παλιὸ σαγηνευτικό της χαμόγελο. Ὡστόσο δὲν τὸ ἔδειξε. Τὴν δέχτηκε χαρούμενα σὰν ἀγαπημένη φίλη, τῆς πρόσφερε σαμπάνια καὶ ὕστερα δήλωσε τρίβοντας τὰ χέρια του εὐχαριστημένος:

— Τί παράξενη σύμπτωσις μαντάμ... Τούτη ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ἐσᾶς σκεπτόμουνα...

— Θέλατε νὰ μοῦ μιλήσετε; ρώτησε ἡ γυναίκα ξαφνιασμένη.

— Μά, ναί... τί σᾶς λέω;... Ἀλήθεια βλέπω πὼς ἡ ξεκούρασι σᾶς ἔκανε καλό. Εἶσαστε πιὸ ὄμορφη ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά... Λοιπόν, ἔχω νὰ σᾶς προτείνω μιὰ «δουλειά»... Κάτι ποὺ σίγουρα θὰ σᾶς ἀρέση...

Σώπασε, ἄναψε τὸ ποῦρο του καὶ πρόσθεσε μισοκλείνοντας τὰ μικρὰ πονηρά του μάτια.

—Ἥλιος, καλὸ κρασί, φλαμένκο καὶ ταυρομάχοι... Πῶς σᾶς φαίνεται; Ἀγαπητή μου θὰ πᾶτε στὴν Ἱσπανία, χώρα οὐδέτερη, ὅπου δὲν σᾶς ξέρει κανείς. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν σημαίνει πὼς πρέπει νὰ πάρετε τὴν ἀποστολή σας ἐπιπόλαια...

— Δὲν πῆρα ποτὲ καμμιὰ ἀποστολή μου ἐπιπόλαια, ἀποκρίθηκε σαβαρὰ ἐκείνη.

— Χμ... ναί. Καὶ τώρα ἀκοῦστε με προσεχτικά. Ἐσεῖς ἡ ἴδια μᾶς φέρατε τὰ σχέδια γιὰ τὶς κινήσεις τῶν Ἀγγλικῶν στρατευμάτων στὴν Αἴγυπτο καὶ στὶς Ἰνδίες. Φυσικὰ αὐτὲς οἱ κινήσεις μᾶς ἐνοχλοῦσαν καί, κατὰ κάποιον τρόπο καταφέραμε νὰ τὶς ἐμποδίσουμε. Μὰ ἡ Μεσόγειος εἶναι ἀποκλεισμένη γιὰ μᾶς. Δὲν ἔχουμε βάσεις γιὰ νὰ τροφοδοτοῦμε τὰ ὑποβρύχιά μας. Καὶ ἔτσι σκεφτήκαμε τὴν Ἱσπανία, χώρα οὐδέτερη, ἀλλὰ ποὺ ὡστόσο θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς φανῆ χρήσιμη... Βρίσκεται κιόλας ἐκεῖ ἕνας πράκτοράς μας,ὁ Φὸν Χίντζεν ποὺ δοκίμασε νὰ συνεννοηθῆ μὲ μερικοὺς Σπανιόλους ἐφοπλιστάς, ὅμως ἀναγκάστηκε νὰ ἐγκαταλείψη τὶς προσπάθειές του, ἐπειδὴ τὸ πρᾶγμα γινόταν ἐπικίνδυνο. Βλέπετε, μαντάμ, σὲ κάτι τέτοιες δουλειὲς χρειάζεται γοητεία, σαγήνη... Γι' αὐτὸ ἀποφάσισα νὰ στείλω ἐσᾶς. Μόλις φτάσετε στὴν Βαρκελώνη, θὰ συναντηθῆτε μὲ τὸν Φὸν Χίντζεν κι' ἐκεῖνος θὰ σᾶς δείξη τοὺς ἀνθρώπους ποὺ πρέπει νὰ πλησιάσετε. Καὶ τότε ἐσεῖς θὰ ξεμυαλίσετε κάποιον ἀπ' ὅλους καὶ θὰ τὸν πείσετε νὰ μεταφέρη μὲ τὸ καράβι του ὅπλα καὶ βενζίνη, γιὰ λογαριασμό μας, τάζοντάς του φυσικὰ ἕνα γερὸ ποσὸν γιὰ πληρωμή.

— Θὰ τοῦ πῶ, λοιπόν, πὼς εἶμαι πράκτορας τῶν Γερμανῶν; ρώτησε ἡ Μάτα Χάρι.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Μορλὸφ ζαρώνοντας τὰ φρύδια. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς κάνει τὴ δουλειὰ δύσκολη. Γιατὶ ἡ Βαρκελώνη εἶναι γεμάτη ἀπὸ πράκτορες τῆς ἐχθρικῆς ἀντικατασκοπείας ποὺ παρακολουθοῦν ἄγρυπνα κάθε καινούργιο πρόσωπο, κάθε ὕποπτη κίνηση. Ὅπως καταλαβαίνετε, χρειάζεται μεγάλη προσοχή.

Ἡ γυναίκα σήκωσε τοὺς ὤμους ἀδιάφορη καὶ χαμογέλασε ὁλότελα σίγουρη γιὰ τὸν ἑαυτό της.

— Καὶ πότε φεύγω;

— Μόλις ἑτοιμαστοῦν τὰ χαρτιά σας, ἔκανε ὁ χοντρὸς Γερμανός. Σκέφτηκα πὼς θἆναι καλύτερα νὰ ξαναπάρετε τὸ πατρικό σας ὄνομα: Μαργαρίτα Ζέλλε. Γιατὶ ἐκεῖνο τὸ Μάτα Χάρι εἶναι πιὰ πολὺ γνωστό...

— Φυσικά!, παραδέχτηκε ἐκείνη.

Καὶ τὰ μαῦρα της μάτια ἄστραφταν ἀπὸ λαχτάρα γιὰ τὴν καινούργια περιπέτεια.

Ὁ Φὸν Χίντζεν, ὁ Γερμανὸς κατάσκοπος, εἶχε πιὰ καταντήσει θρῦλος. Ὅλες οἱ ὑπηρεσίες ἀντικατασκοπείας τῆς Εὐρώπης προσπαθοῦσαν νὰ τὸν παγιδεύσουν, ὅμως ἐκεῖνος τὰ κατάφερνε πάντα νὰ ξεγλιστρᾶ τὴν τελευταία στιγμὴ καὶ νὰ ἐξαφανίζεται μὲ μιὰ ταχύτητα ποὺ σάστιζε τοὺς ἐχθρούς του. Πότε κρυβόταν στὴν Σικελία, πότε στὸ Βέλγιο, πότε στὴν Τουρκία... Τώρα βρισκόταν στὴν Βαρκελώνη, περιμένοντας τὴν Μάτα Χάρι γιὰ νὰ τὴν βοηθήσῃ ὅπως τὸν διέταξε ὁ χοντρὸς Γερμανός.

Ὁ Μορλὸφ εἶχε δίκιο ὅταν εἶπε πὼς τούτη ἡ πόλι ἦταν γεμάτη ἐχθρικοὺς πράκτορες. Ἀλλὰ ὁ Φὸν Χίντζεν οὔτε τοὺς λογάριαζε καθόλου καὶ ἤξερε πὼς θὰ τοὺς ξεγελάσῃ σὰν ἀνόητα μικρὰ παιδιά. Καὶ πραγματικὰ ἔτσι ἔγινε. Συνάντησε τὴν Μάτα Χάρι μπροστὰ στὰ μάτια τους, δίχως κἂν νὰ τὸν πάρουν εἴδησι.

Ἡ ὄμορφη γυναίκα εἶχε μπῆ στὸ χὼλ τοῦ ξενοδοχείου Παλλὰς καὶ κουβέντιαζε μὲ τὸν πορτιέρη, ὅταν ἐκεῖνος ἔτρεξε κοντά της μὲ ἕναν ἐνθουσιασμὸ ἀληθινὰ μεσογειακό:

— Συγχωρῆστε με μαντὰμ γιὰ τὸ θάρρος μου, εἶπε. Φυσικά, δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ κατάλληλος τρόπος γιὰ νὰ γνωριστῆς μὲ μιὰ τόσο γοητευτικὴ κυρία, ἀλλὰ ὅταν σᾶς ἀντίκρυσα σάστισα. Καὶ ἀποφάσισα

νὰ προλάβω τοὺς ἄλλους ποὺ ἀσφαλῶς μόλις μάθουν τὸν ἐρχομό σας, θὰ κάνουν σὰν τρελλοὶ ποιὸς νὰ σᾶς πρωτοπλησιάση...

Χαμογελοῦσε, μὰ τὸ γαλάζιο του βλέμμα σπίθιζε πονηρά, καρφωμένο στὰ μαῦρα της μάτια. Καὶ αὐτὴ σήκωσε ἀνέμελα τοὺς ὤμους καὶ ξαφνικὰ ἔνοιωσε πολὺ ἥσυχη. Τῆς ἔφτανε τοῦτο τὸ βλέμμα, ἕνα ἀδιόρατο νεῦμα, μιὰ συνθηματικὴ λέξι γιὰ νὰ ἀναγνωρίση τὸν Φὸν Χίντζεν. Καὶ αἰσθάνθηκε ἀπόλυτη σιγουριὰ κοντά του. Ὅμως, βέβαια, συνέχιζε νὰ παίζη τὸν ρόλο της μὲ μιὰ φυσικότητα ἐκπληκτική.

— Κάνατε πολὺ καλὰ κύριε, ψιθύρισε ἀναστενάζοντας. Σχεδὸν εἶχα ξεχάσει πὼς ὑπάρχουν ἀκόμα εὐγενικοὶ ἄντρες! Κυττᾶτε τριγύρω σας, αὐτοὺς τοὺς ἄλλους ποὺ λέτε, καὶ προσέξτε μὲ τί πάθος διαβάζουν στὴν ἐφημερίδα τους τὶς τραγωδίες τοῦ πολέμου!... Μὰ τὴν ἀλήθεια, τούτη ἡ ἐποχὴ εἶναι φρικτὴ γιὰ μιὰ νέα γυναίκα... Δὲν τῆς ἀπομένει παρὰ μονάχα ἡ Ἱσπανία γιὰ νὰ ξεσκάση λίγο καὶ νὰ διασκεδάση...

— Τότε θὰ βγοῦμε ἀπόψε μαζὶ κυρία, πρότεινε ἐκεῖνος. Θὰ σᾶς δείξω τὴν πόλι, θὰ φᾶμε σὲ ἕνα κομψὸ ρεστωρὰν καὶ θὰ σᾶς γνωρίσω μερικοὺς φίλους: μιὰ ἀριστοκράτισσα Σπανιόλα, ἕναν ἐφοπλιστή... Θὰ δῆτε, εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ σᾶς ἀρέσουν.

Καὶ παίρνοντας ἀπὸ τὰ χέρια της τὴν τσάντα μὲ τὰ χρυσαφικά της ποὺ κρατοῦσε, τὴν συνώδευσε ὣς τὸ ἀσανσέρ, ἐνῶ οἱ «ἄλλοι» οἱ πράκτορες τῆς ἀντικατασκοπείας σήκωναν ἐπιτέλους τὸ βλέμμα τους ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες καὶ τὸ κάρφωναν πάνω της ἀνυποψίαστοι καὶ γεμᾶτοι θαυμασμό.

Ἦταν ἕνα ρόδινο ἁπαλὸ φῶς ποὺ ἁπλωνόταν ὁλόγυρα, ἦταν μιὰ κιθάρα ποὺ θρηνοῦσε ἀπελπι-

σμένα, ἦταν κι' ἕνας ὄμορφος Σπανιόλος ποὺ καθόταν πλάι της στὸ τραπέζι καὶ τὴν κυττοῦσε μὲ τὰ μαῦρα φλογερά του μάτια. Οἱ ἄλλοι, ὁ Φὸν Χίντζέν καὶ ἡ Ἱσπανίδα ἀριστοκράτισσα εἶχαν φύγει γιατὶ ἁπλούστατα δὲν τῆς χρειάζονταν πιά. Ὁ μόνος ποὺ τῆς χρειαζόταν τώρα ἦταν τοῦτος ὁ μελαχροινὸς ἄντρας ποὺ φαινόταν ὁλότελα ξετρελλαμένος μαζί της...

Ἔγειρε λίγο πίσω τὸ κεφάλι καὶ τοῦ χαμογέλασε μ' ἕνα χαμόγελο γεμᾶτο ὑποσχέσεις. Ἤξερε τὰ πάντα γι' αὐτόν, χάρις στὸν Γερμανὸ πράκτορα. Γιατὶ ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα τῆς εἶχε στείλει μιὰ τεράστια ἀνθοδέσμη ἀπὸ κόκκινα τριαντάφυλλα, μὲ μιὰ κάρτα φαινομενικὰ ἀθώα, μὰ ποὺ στὴν συνθηματικὴ γλῶσσα τῶν ἀνθρώπων τοῦ Μορλὸφ ἔγραφε τὰ ἑξῆς:

«Πάμπλο Φουέντες, 37 χρονῶν,, ἰδιοκτήτης ἑνὸς πλοίου 1000 τόννων. Παράφορος στὸν ἔρωτα ὅπως ὅλοι οἱ Σπανιόλοι, εὐαίσθητος ὅπως ὅλοι οἱ Σπανιόλοι μὲ μιὰ μονάχα ἀδυναμία, τὴν μεγάλη ὑπερηφάνεια του. Εἶναι ἀρκετὰ πλούσιος, ὄχι ὅμως τόσο ὥστε νὰ ἀρνηθῆ τὴν προσφορά σας καὶ δὲν τὸν ἐνδιαφέρει καθόλου ἡ πολιτική. Πιστὸς θαυμαστής σας: Φὸν Χίντζεν».

Ἔρριξε μιὰ πλάγια ματιὰ σ' αὐτὸν τὸν Φουέντες καὶ τῆς ἄρεσε. Μὰ πιὸ πολὺ τῆς ἄρεσε τὸ παιχνίδι ποὺ θἄρχιζε μαζί του. Θὰ κατάφερνε νὰ τὸν πείση νὰ βοηθήση τὴ Γερμανία; Θὰ ἦταν μεγάλη ἡ ἐπιτυχία της καὶ ἡ ἱκανοποίησή της, ὄχι γιατὶ σκοτιζόταν γιὰ τὴ Γεργανία καὶ γιὰ τὸν πόλεμό της, ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ κερδίση αὐτὸ τὸ παιχνίδι γιὰ τὸν Μορλόφ. Νὰ τοῦ ἀποδείξη πὼς τοῦ ἦταν ἀπαραίτητη γιὰ τὴν Ὀργάνωσι. Γιὰ νὰ πάψη νὰ φοβᾶται πὼς πλησίαζε τὸ τέλος της.

Ὁ Φουέντες ἔστρεφε κι' αὐτὸς τὸ πρόσωπό του καὶ τὴν κάρφωνε μὲ λαίμαργα, μὲ διψασμένα κι' ὅλο φλόγα μάτια.

Ἡ Μάτα Χάρι χαμογέλασε πάλι καὶ ἤπιε μιὰ γουλιὰ κρασὶ ἀπὸ τὸ ποτήρι της. Τάχα τυχαῖα ἄγγιξε τὸ χέρι τοῦ ἄντρα καὶ τὸν ἔνοιωσε νὰ ἀνατριχιάζη. Ὕστερα ὅταν ἐκεῖνος ἦταν πιὰ ἕτοιμος νὰ τῆς μιλήση γιὰ τὸν ἔρωτά του, τὸν ρώτησε δῆθεν ἀδιάφορα σὰν νὰ μὴν εἶχε καταλάβει τὴν ταραχή του.

— Σᾶς ἐνδιαφέρει ὁ πόλεμος κύριε Φουέντες; Ἐγὼ μόνο ποὺ τὸν σκέπτομαι ἀρρωσταίνω. Μά, φανταστεῖτε λοιπόν... ἐμεῖς τώρα ἐδῶ διασκεδάζουμε κι' ἐκεῖ πέρα στὸ μέτωπο τὴν ἴδια ἀκριβῶς στιγμή, σκοτώνονται χιλιάδες παλληκάρια. Τὸ συλλογιστήκατε ποτέ;

— Μερικὲς φορές..., μουρμούρισε ὁ Σπανιόλος λίγο σαστισμένος ἀπὸ τὴν ἀπότομη ἀλλαγὴ τῆς ἀτμόσφαιρας.

— Ἐγὼ τὸ συλλογίζομαι πάντα... πάντα... Καὶ εἶμαι ὑπερήφανη ποὺ ἡ πατρίδα μου ἀγωνίζεται γιὰ τὴν δόξα καὶ τὴν τιμή της. Ὤ, ἂν μποροῦσα μονάχα, ἂν εἶχα τὸ κουράγιο, θὰ πήγαινα νὰ πολεμήσω μαζὶ μὲ τοὺς γενναίους Γερμανοὺς στρατιῶτες... Μὰ εἶμαι γυναίκα δίχως δύναμι, μ' αὐτὸ τὸ ντελικάτο κορμί, μὲ αὐτὰ τὰ λεπτὰ χεράκια ποὺ δὲν ἀντέχουν νὰ κρατήσουν ὅπλο... Ὅμως παρηγοριέμαι σὰν σκέπτομαι πὼς ἀργότερα ἡ ἱστορία...

— Σᾶς ἀρέσουν τὰ ἱστορικὰ βιβλία μαντάμ; εἶπε ἐκεῖνος καὶ στὰ μάτια του ἄστραψε μιὰ μικρὴ ἐλπίδα.

— Πολύ, ἀποκρίθηκε ἡ Μάτα Χάρι. Διαβάζω ἀχόρταγα ὅλα τὰ ἱστορικὰ βιβλία ποὺ ἀνακαλύπτω γιατὶ λένε τὴν ἀλήθεια. Καὶ ἡ ἀλήθεια πολλὲς φορὲς εἶναι πιὸ γοητευτικὴ ἀπὸ τὴν φαντασία.

— Πραγματικά, συμφώνησε ὁ Φουέντες, ξαναβρίσκοντας ξαφνικὰ τὸ χαμόγελό του. Κι' ἐμένα μὲ ἐνδιαφέρουν ἀφάνταστα. Ἔχω μάλιστα μιὰ ὁλόκληρη σειρὰ ἀπὸ αὐτὰ στὴν βιβλιοθήκη τοῦ σπιτιοῦ μου, ἀλλὰ δὲν τολμῶ νὰ σᾶς προσκαλέσω νὰ τὰ δῆτε, γιατὶ φοβᾶμαι μήπως παρεξηγηθῶ.

Ἐκείνη ἀνατινάχτηκε σὰν νὰ τὴν εἶχαν προσβάλει.

—Ὤ, Πάμπλο, Πάμπλο..., ἔκανε, τόσο λίγο λοιπὸν μὲ καταλάβατε; Μὲ περνᾶτε γιὰ καμμιὰ ἀνόητη κοπελίτσα ποὺ νομίζει πὼς ὅλοι οἱ ἄντρες προσπαθοῦν νὰ τὴν παρασύρουν; Ἐγὼ ἀγαπητέ μου εἶμαι γυναίκα ἐλεύθερη καὶ δὲν φοβᾶμαι κανέναν! Καὶ γιὰ νὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω θὰ πᾶμε τώρα ἀμέσως στὸ σπίτι σας.

Σηκώθηκε πρώτη καὶ προχώρησε πρὸς τὴν ἔξοδο μὲ ἀργὸ λικνιστικὸ βῆμα. Κι' ὁ Φουέντες, φυσικά, τὴν ἀκολούθησε ἐνθουσιασμένος.

8

Δεκαπέντε μέρες... Δεκαπέντε μέρες πού τὶς πέρασαν κλεισμένοι στὸ πατρικὸ ἀρχοντικὸ τοῦ Φουέντες, πάντα στὸ ἴδιο δωμάτιο, ξεφυλλίζοντας ἱστορικὰ βιβλία, πίνοντας κόκκινο κρασὶ καὶ μεθῶντας ἀπὸ ἔρωτα. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς τὸ πρῶτο βράδυ, ἐκείνη ἔκανε πὼς ἐνδιαφερόταν μόνο γιὰ τὸ διάβασμα. Ὅμως, ὅπως κυλοῦσαν οἱ ὧρες κι᾽ ὁ Σπανιόλος γινόταν ὅλο καὶ πιὸ φλογερός, ὅλο καὶ ποὸ ἀπαιτητικός, σκέφτηκε πὼς ἦταν πιὰ καιρὸς νὰ «παρασυρθῆ» ἀπὸ τὸ πάθος του. Ἄλλωστε τὸ σκηνικὸ τὴν βοηθοῦσε. Ἡ ἀπέραντη κάμαρα μὲ τὰ παλιὰ ἔπιπλα, τὸ ντιβάνι μὲ τὸ κόκκινο βελούδινο σκέπασμα, ἡ ἀναμμένη καντήλα πού τρεμόσβηνε στὴ γωνία, δημιουργοῦσαν μιὰ ἀτμόσφαιρα σχεδὸν ἐρωτική. Ἔτσι, ὅταν ὁ ἄντρας ξετρελλαμένος ἔσκυψε καὶ τὴν φίλησε, ἡ Μάτα Χάρι ἀναστέναξε καὶ ἀφέθηκε στὴν ἀγκαλιά του.

Δεκαπέντε μέρες... Δεκαπέντε μέρες παράφορης ἀγάπης καὶ μεθυστικῶν ὀνείρων πού ἔκαναν τὸν Φουέντες σκλάβο τῆς ὄμορφης Ὀλλανδέζας. Κι᾽ ἔπειτα, ξαφνικὰ ἕνα πρωί, ἐκείνη τοῦ δήλωσε πὼς ἔπρεπε νὰ φύγη ἀπὸ τὸ σπίτι του καὶ νὰ ξαναγυρίση στὸ ξενοδοχεῖο της. Ὁ Σπανιόλος σά-

στισε στὴν ἀρχή, ὕστερα θύμωσε, στὸ τέλος παρακάλεσε... Ὅμως ἡ γυναίκα δὲν ἄκουγε τίποτα.

— Δὲν μπορῶ Πάμπλο... Ἔχω κιόλας ἀρκετὲς τύψεις ποὺ παράτησα τὴν δουλειά μου τόσο καιρό.

— Δὲν ἤξερα πὼς ἐργάζεσαι, μουρμούρισε ὁ ἄντρας ξαφνιασμένος.

— Ἐργάζομαι γιὰ τὴν εἰρήνη Πάμπλο... Θεέ μου, γιατί μὲ βασανίζεις; Δὲν καταλαβαίνεις λοιπὸν πὼς κάνεις πιὸ δύσκολο τὸν χωρισμό μας; Σ᾿ ἀγαπῶ... Ἐγὼ ξέρω πόσο ὑποφέρω τούτη τὴν στιγμή... ἀλλὰ δὲν γίνεται ἀλλιῶς, πίστεψέ με...

Τὰ μαῦρα της μάτια ἦταν γεμᾶτα δάκρυα. Τοῦ ἅπλωνε τὰ χέρια ἀπελπισμένα καὶ φαινόταν ἕτοιμη νὰ σωριαστῇ κάτω.

— Ὢ, ἀγάπη μου! ξανᾶπε κι᾿ ἡ φωνή της ἔτρεμε ἀπὸ τοὺς λυγμούς.

Αὐτός, τρελλὸς ἀπὸ ἀγωνία, τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του:

— Μαργαρίτα, σὲ παρακαλῶ, μὴν κάνης ἔτσι... Ὅλα, ὅλα θὰ διορθωθοῦν ... πές μου ποιὸ εἶναι τὸ ἐπάγγελμά σου;

Ἐπιτέλους ἡ στιγμὴ εἶχε φτάσει... ἡ στιγμὴ ποὺ προετοίμαζε προσεχτικὰ τόσον καιρὸ γιὰ νὰ εἶναι σίγουρη γιὰ τὴν νίκη της... Χαμήλωσε λοιπον ὑποκριτικὰ τὰ βλέφαρα καὶ ψιθύρισε ξέπνοα:

— Εἶμαι κατάσκοπος τῶν Γερμανῶν Πάμπλο. Φυσικὰ ἐσὺ δὲν μπορεῖς νὰ καταλάβης... ἡ δική σου χώρα δὲν πολεμᾶ. Ὅμως ἡ Γερμανία, ἀγάπη μου, ἡ δική μου πατρίδα... Ἔχω ὑποχρέωσι νὰ τὴν βοηθήσω νὰ νικήση καὶ γι᾿ αὐτὸ ἦρθα στὴν Βαρκελώνη... Θὰ συναντοῦσα στὸ ξενοδοχεῖο Παλλὰς κάποιον ἄλλο μυστικὸ πράκτορά μας, ποὺ θὰ μοῦ ἐξηγοῦσε τί ἀκριβῶς ἔπρεπε νὰ κάνω σ᾿ αὐτὴν τὴν πόλι. Ὅμως ἐγὼ σὲ ἐρωτεύτηκα σὰν τρελλὴ καὶ τὰ παράτησα ὅλα γιὰ χάρι σου... Καὶ τώρα, τώρα...

Σώπασε καὶ κύτταξε τὸν Σπανιόλο πού φαινόταν ολότελα σαστισμένος. Ύστερα πρόσθεσε χαμογελώντας πικρά:

— Βέβαια δὲν ἔπρεπε νὰ σοῦ πῶ ποιὰ πραγματικά εἶμαι. Ἂν σοῦ ξεφύγη ἔστω καὶ μιὰ λέξι θὰ μὲ πιάσουν καὶ θὰ μὲ τουφεκίσουν. Ἀλλὰ σ' ἀγαπῶ Πάμπλο... Σὲ ποιόν νὰ ἐμπιστευτῶ ἂν ὄχι σὲ σένα;

Καὶ τοῦτα ἀκριβῶς τὰ τελευταῖα λόγια, ἦταν ποὺ ἄγγιζαν τὴν εὐαισθησία τοῦ Φουέντες καὶ τὸν γέμιζαν συγκίνησι. Ἁπαλά, πολὺ ἁπαλὰ τῆς χάιδεψε τὰ μαλλιά, ἔσκυψε καὶ τῆς φίλησε τὰ χέρια.

— Χρυσή μου, καταλαβαίνω τὰ αἰσθήματά σου καὶ δὲν θὰ σ' ἐμποδίσω ἐγὼ νὰ κάνης τὴν δουλειά σου. Ξαναγύρισε στὸ ξενοδοχεῖο σου, μὰ νὰ ξέρης πὼς θὰ σὲ παρακολουθῶ πάντα, ἕτοιμος νὰ τρέξω κοντά σου στὴν πρώτη δύσκολη στιγμή.

—Ὢ, Πάμπλο, εἶσαι τόσο καλός!, τοῦ εἶπε καὶ κατάφερε νὰ κάνη τὰ μάτια της νὰ βουρκώσουν ἀπὸ τὴ συγκίνησι.

Ἔτσι ἡ Μάτα Χάρι ἔφυγε ἀπὸ τὸ παλιὸ ἀρχοντικὸ τοῦ Σπανιόλου καὶ ξαναπῆγε στὸ Παλλάς. Ὅμως ἀπὸ τὸ ἴδιο κιόλας πρωὶ ἄρχισαν οἱ ἀγωνίες της. Τῆς φάνηκε πὼς κάποιος τὴν παρακολουθοῦσε στὸ δρόμο καί τὸ βράδυ, ὅταν συναντήθηκε μὲ τὸν Φὸν Χίντζεν, τοῦ τὸ εἶπε. Ἀλλὰ ἐκεῖνος σήκωσε τοὺς ὤμους καὶ γέλασε:

—Ἀγαπητή μου, αὐτὴ εἶναι ἡ ἀρρώστεια τῶν κατασκόπων. Ὅλους μας, σιγὰ - σιγὰ μᾶς πιάνει ἡ μανία καταδιώξεως. Ποιός θέλετε νὰ σᾶς παρακολουθῆ στὴν Ἱσπανία; Οἱ πράκτορες τῆς ἀντικατασκοπείας τὸ ἔχουν ρίξει στὴν διασκέδασι μεθυσμένοι ἀπὸ τὸν χρυσὸ ἥλιο, τὸ δυνατὸ κρασὶ καὶ τὶς ὄμορφες κοπέλλες. Ἐλᾶτε τώρα... μὴν γίνεστε παιδί! Ἄλλωστε σὲ λίγες μέρες θὰ πάρω τὶς τελευταῖες ὁδηγίες ἀπὸ τὸν Μορλὸφ γιὰ τὴν «δουλειὰ» ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει καὶ ἂν ὁ Σπανιόλος φίλος σας δεχτῆ, τὸν στέλνετε σὲ μένα καὶ σεῖς πηγαίνετε νὰ

ξεκουραστῆτε κάπου μακρυὰ ὅπου δὲν θὰ ὑπάρχουν φαντάσματα...

Ὡστόσο τὸ φάντασμα ὑπῆρχε, τὸ ἔνοιωθε νὰ πλανιέται ὁλόγυρά της καὶ στὸ τέλος τὴν κυρίευσε πανικός. Ἔγινε νευρική, τὸ μυαλό της δὲν ἦταν πιὰ ξεκάθαρο κι' ἔχασε ἐκείνη τὴν καταπληκτικὴ ἱκανότητα νὰ τελειώνη τὶς «δουλειές» της σὲ λίγες μέρες καὶ πάντα μὲ ἐπιτυχία. Τώρα ὁ φόβος τὴν εἶχε ἐκμηδενίσει κι' ἔφτασε ὣς τὸ σημεῖο νὰ κλειστῆ στὸ ξενοδοχεῖο γιὰ νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ ἀόρατου ἐχθροῦ. Ὁ ἀόρατος ἐχθρός, ὁ ἄγνωστος καὶ ἐπικίνδυνος, ποὺ γέμιζε τὶς νύχτες της ἐφιάλτες καὶ τὴν καρδιά της ἀπελπισία... Ἦταν σίγουρη πὼς τὴν περίμενε κάπου ἐκεῖ ἔξω γιὰ νὰ τὴν ἁρπάξη μόλις ξεγελιόταν καὶ ἔβγαινε στὸ δρόμο. Μὰ δὲν ἔβγαινε, στεκόταν ὁλόρθη ὧρες ὁλόκληρες μπροστὰ στὸ παράθυρο τῆς κάμαράς της καὶ κρυμμένη πίσω ἀπὸ τὴν κουρτίνα, παρακολουθοῦσε τοὺς διαβάτες ποὺ περνοῦσαν καὶ προσπαθοῦσε νὰ μαντέψη ποιὸς ἀπ' ὅλους θὰ τὴν σκότωνε... Γιατὶ τὸ ἤξερε πὼς εἶχαν ἀποφασίσει πιὰ νὰ τὴν βγάλουν ἀπὸ τὴ μέση. Ποιοί ὅμως; Ρωτιόταν καὶ ξαναρωτιόταν καὶ δὲν ἔβρισκε ἀπόκρισι. Καὶ οἱ μέρες κυλοῦσαν ἀργά, πνιγμένες στὴν ἀγωνία...

Καὶ ξαφνικά, ἕνα πρωί, ξανᾶρθαν στὸ νοῦ της τὰ λόγια τοῦ Χένρυ Τόυς, τοῦ κατασκόπου ποὺ πρόδωσε στὴν Ἰντέλλιτζενς Σέρβις μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ κερδίση ὀκτὼ χιλιάδες μάρκα κι' ἀνατρίχιασε: «Ὁ Μορλὸφ προτιμᾶ νὰ ξεμπερδεύη μιὰ καὶ καλὴ μὲ τοὺς πράκτορες ποὺ δὲν τοῦ χρειάζονται πιά...».

Ὁ Μορλόφ... ὁ χοντρὸς Γερμανὸς μὲ τὸ σβηστὸ ποῦρο καὶ τὸ σαρκαστικὸ χαμόγελο... Θεέ μου,

πῶς δὲν τὸ σκέφτηκε τόσον καιρό;... Ἔκλεισε τρομαγμένη τὰ βλέφαρα καὶ ἡ μορφή του πρόβαλε ὁλοζώντανη μπροστά της καὶ τῆς φάνηκε πὼς ξανάκουσε τὴν φωνή του:

«Ἔτσι ποὺ πᾶτε γρήγορα θὰ γίνετε γνωστὴ σ' ὅλες τὶς χῶρες... Καὶ τότε;... Γιατὶ φυσικὰ ἡ Ὀργάνωσι δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς πληρώνη ὅταν πάψετε νὰ τῆς προσφέρετε τὶς ὑπηρεσίες σας...».

Εἶχε φτάσει λοιπὸν κιόλας αὐτὴ ἡ στιγμή; Θέλησαν λοιπὸν νὰ τὴν ξεφορτωθοῦν καὶ τὴν ἔστειλαν στὴν Ἱσπανία γιὰ νὰ τὴν σκοτώσουν πιὸ εὔκολα; Ἐδῶ δὲν εἶχε κανένα γνωστό... κανένα φίλο... Ἀπὸ ποιόν νὰ ζητήση βοήθεια; Ὁ Γκαστὸν ἦταν μακρυά. Κι' ὁ Φὸν Χίντζεν, φυσικά, δὲν θὰ ρισκάριζε τὴν λαμπρή του καρριέρα γιὰ δική της χάρι!... Ἔπρεπε νὰ τὰ βγάλη πέρα μοναχή της...

Μονάχη της!... Καὶ μονομιᾶς ἡ αἴσθησι τούτης τῆς τρομαχτικῆς μοναξιᾶς, τὴν γέμισε ἀπορία καὶ ἀπόγνωσι. Ἀλλὰ Θεέ μου, τί εἶχαν ἀπογίνει οἱ ἀμέτρητοι ἐραστές της, οἱ θαυμαστές της, ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἄντρες ποὺ ἔκλαιγαν μπροστά της γιὰ ἕνα φιλί; Γιατί δὲν βρισκόταν κανένας πλάι της αὐτὴ τὴ δύσκολη ὥρα; Ζάρωσε τὰ φρύδια προσπαθώντας νὰ θυμηθῆ τὰ πρόσωπά τους, ὅμως ἐκεῖνοι χάνονταν σὰν σκιές, στὴν ὁμίχλη τῶν ἀναμνήσεων. Ἔμοιαζαν σὰν νὰ μὴν ὑπῆρξαν ποτέ...

Μόνη... μόνη... μόνη...

Καὶ τότε κάποιος χτύπησε ἐλαφρὰ τὴν πόρτα καὶ τὸ τηλέφωνο ἄρχισε νὰ κουδουνίζη δαιμονισμένα.

Στὴν ἀρχὴ τρόμαξε καὶ ἀπόμεινε ἀκίνητη στὴν μέση τῆς κάμαρας, μὴν ἔχοντας τὴ δύναμι οὔτε νὰ σαλέψη. Ὕστερα βάζοντας ὅλο της τὸ κουράγιο, πῆγε καὶ σήκωσε τὸ ἀκουστικό. Στὸ κάτω - κάτω δὲν μποροῦσε νὰ μείνη αἰώνια κλεισμένη ἐδῶ μέσα...

— Κυρία Ζέλλε, τῆς εἶπε ὁ πορτιέρης τοῦ ξε-

νοδοχείου, ὁ κύριος Φουέντες ἀνεβαίνει στὸ δωμάτιο σας...

Ὁ Πάμπλο, ὁ Πάμπλο... Ἀπότομα ἡ χαρὰ τὴν συνεπῆρε καὶ τὰ μάτια της πλημμύρισαν δάκρυα εὐτυχίας. Ἀλλὰ πῶς ἔγινε νὰ τὸν ξεχάση τοῦτες τὶς φρικτὲς δέκα μέρες; Ποῦ εἶχε λοιπὸν τὸ μυαλό της;... Γεμάτη λαχτάρα ἔτρεξε καὶ ἄνοιξε διάπλατα τὴν πόρτα. Μὰ ξαφνικὰ ἡ πνοή της κόπηκε.

Ἀντίκρυ της στεκόταν ἕνας ἄγνωστος, μὲ μιὰ ἀνθοδέσμη κόκκινα τριαντάφυλλα στὴν ἀγκαλιά καὶ τὴν κυττοῦσε βλοσυρός. Ἐκείνη, δίχως νὰ τὸ νοιώση ἄρχισε νὰ τρέμη.

— Τί θέλετε; ρώτησε ξέπνοα.

— Τὴν κυρία Ζέλλε, ἀποκρίθηκε αὐτὸς κι' ἀκούμπησε τὰ λουλούδια ποὺ κρατοῦσε κάτω στὸ χαλί.

Γιὰ ἕνα κλάσμα τοῦ δευτερολέπτου τὰ βλέμματά τους συναντήθηκαν. Καὶ ὑπῆρχε τέτοια παγωνιὰ στὰ μάτια τοῦ ἄντρα, ποὺ τὴν κυρίευσε πάλι πανικός. Ἂν τὸν ἔστειλαν νὰ τὴν σκοτώση;... Ἂν ἅπλωνε τώρα τὰ χέρια, καί... Ἀπὸ ἔνστικτο ἔκανε νὰ ξανακλείση τὴν πόρτα, ὅμως δὲν πρόλαβε. Ὁ ἄγνωστος ἔβαλε τὸ πόδι του στὸ ἄνοιγμα ἐνῶ ἕνα ἀπαίσιο χαμόγελο ἁπλωνόταν στὴν μορφή του. Καὶ τότε ἡ Μάτα Χάρι, ὁλότελα ξετρελλαμένη, ἀκούμπησε μὲ ὅλο τὸ βάρος τοῦ κορμιοῦ της πάνω στὸ θυρόφυλλο γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίση νὰ μπῆ στὴν κάμαρά της καὶ ἄρχισε νὰ ξεφωνίζη καὶ νὰ ζητάη βοήθεια. Τὸ μυαλό της ἦταν θολὸ ἀπὸ τὸν τρόμο, τὰ μέλη της παγωμένα, ἡ καρδιά της πήγαινε νὰ σπάση... Καὶ ξαφνικὰ τῆς φάνηκε πὼς κάτι γινόταν ἐκεῖ ἔξω στὸ διάδρομο, ἡ πίεσι στὸ θυρόφυλλο σταμάτησε κι' ἡ πόρτα ξανάκλεισε μὲ βρόντο. Μηχανικά, τρέμοντας, γύρισε τὸ κλειδὶ στὴν κλειδαριὰ καὶ σωριάστηκε στὸ πάτωμα ξεσπώντας σὲ νευρικοὺς λυγμούς. Ὥστε λοιπόν, δὲν εἶχε γελαστῆ... Ὥστε οἱ ὑποψίες της ἦταν ἀληθινές...

— Μαργαρίτα... Μαργαρίτα... εἶμαι ἐγὼ ὁ Πάμπλο, ὁ Πάμπλο Φουέντες... Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἄνοιξέ μου...

Ἡ γνώριμη φιλικὴ φωνὴ τὴν συνέφερε καὶ τῆς ξανάδωσε τὸ κουράγιο της. Ἀνασηκώθηκε καὶ ξεκλείδωσε, κατάχλωμη ἀκόμα ἀπὸ τὴν ταραχὴ ποὺ εἶχε δοκιμάσει.

— Πάμπλο...

Ὁ Σπανιόλος πρόβαλε στὸ κατώφλι μὲ τὰ μαλλιὰ ἀναστατωμένα, τὸ πρόσωπο κατακόκκινο ἀπὸ τὴν ὀργή. Ὁ ἄλλος κειτόταν ἀναίσθητος κατάχαμα πάνω στὰ κόκκινα τριαντάφυλλα.

— Εὐτυχῶς ποὺ πρόλαβα νὰ τὸν ξαπλώσω κάτω μὲ μιὰ γροθιά, εἶπε ὁ Φουέντες. Ἐρχόμουν νὰ σὲ δῶ, καί... Ἀλλὰ ἐξήγησέ μου, τί συνέβη;

Ὥστε λοιπὸν μόνον ἀπὸ σύμπτωσι εἶχε σωθῆ...

— Ἤθελε νὰ μὲ σκοτώση, ἀποκρίθηκε.

— Νὰ σὲ σκοτώση; ἔκανε ὁ ἄντρας ξαφνιασμένος.

— Ναί, εἶμαι σίγουρη... Ἄχ, ἂν μποροῦσες νὰ φανταστῆς τὶ τρομερὲς μέρες πέρασα κλεισμένη ἐδῶ μέσα... Πόσο ὑπέφερα... Καὶ τώρα αὐτός, μὲ τὴν δικαιολογία πὼς μοῦ φέρνει τριαντάφυλλα, ἦρθε νά...

Σώπασε ἀπότομα καὶ ζάρωσε τὰ φρύδια συλλογισμένη.

— Ἴσως ὅμως νὰ ἤθελαν μόνο νὰ μὲ τρομάξουν, ψιθύρισε. Γιατὶ βέβαια δὲν τοὺς συμφέρει νὰ μὲ βγάλουν ἀπὸ τὴ μέση πρὶν τελειώση ἡ «δουλειά».

— Ποιὰ δουλειά; ρώτησε ὁ Σπανιόλος σαστισμένος.

— Ἡ δουλειὰ μὲ τὸ καράβι. Μ' ἔστειλαν στὴν Βαρκελώνη νὰ βρῶ κάποιον ἐφοπλιστὴ πού...

Δὲν ἤξερε πιὰ τί ἔλεγε. Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή της οἱ λέξεις ξέφευγαν ἀπὸ τὰ χείλια της, δί-

χως σκέψι, δίχως υπολογισμό. Καὶ τοῦ τὰ εἶπε ὅλα: Γιὰ τὸν Μορλόφ, γιὰ τὸν ρόλο ποὺ ἔπρεπε νὰ παίξη αὐτὸς μεταφέροντας μὲ τὸ πλοῖο του ὅπλα στὴ Μεσόγειο, γιὰ τὴν ἀγωνία της μήπως δὲν τὰ καταφέρη νὰ τὸν πείση. Ὅμως ἡ στιγμὴ ἦταν τέτοια ποὺ ὁ ἄντρας δὲν κατάλαβε τὸ παιχνίδι ποὺ τοῦ ἔπαιζε τούτη ἡ γυναίκα ἀπὸ τὴν πρώτη κιόλας ὥρα τῆς γνωριμίας τους. Καὶ συγκινημένος ἀπὸ τὴν ταραχή της ἅπλωσε καὶ τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του:

— Μὰ ἀγάπη μου, γιατί δὲν μοῦ ἐξηγοῦσες ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τί ἤθελες, μόνο καθόσουν καὶ βασανιζόσουν ἀπὸ τὸν φόβο καὶ τὶς ἀμφιβολίες; Ἀνόητο, κουτὸ κορίτσι... Ξεχνᾶς λοιπὸν πόσο σ' ἀγαπῶ;... Ξεχνᾶς πὼς μπορῶ νὰ κάνω ὁποιαδήποτε τρέλλα γιὰ σένα φτάνει νὰ μοῦ τὸ ζητήσης;

—Ὁποιαδήποτε τρέλλα; τὸν ρώτησε σαστισμένη ἀπὸ τὴ χαρά της. Θὰ μποροῦσες ποτὲ νὰ βοηθήσης τὰ Γερμανικὰ ὑποβρύχια τῖς Μεσογείου μέ...

— Γιατί ὄχι;

—Ὥστε δέχεσαι; ρώτησε ἡ Μάτα Χάρι, ξαναβρίσκοντας ἐπιτέλους τὴν γαλήνη καὶ τὸ χαμόγελό της.

Ὁ ἄντρας ἀντὶ γιὰ ἀπόκρισι, ἔσκυψε καὶ τὴν φίλησε στὰ μαλλιά, στὰ χείλια, στὰ μάτια, τρελλὸς ἀπὸ ἔρωτα. Ὕστερα δείχνοντας τὸν ἄγνωστο ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ συνέρχεται, εἶπε:

— Ξέρω ἕναν θαυμάσιο τρόπο γιὰ νὰ τὸν ξεφορτωθοῦμε μιὰ γιὰ πάντα. Ὑπάρχει μιὰ συνοικία στὴν Βαρκελώνη, ὅπου μερικοὶ τύποι σὰν κι' αὐτόν, μπορεῖ νὰ ἐξαφανιστοῦν μιὰ χαρὰ δίχως ν' ἀφήσουν ἴχνη. Τὸ Μπάρριο Κίνο. Κι' ἔχω κάτι φίλους ἐκεῖ ποὺ ἔτσι δὰ νὰ κουνήσουν τὸ χεράκι τους, τοῦτος ὁ κύριος θὰ πάψη νὰ ἐνοχλῆ τὶς ὄμορφες γυναῖκες!

Ὁ ἄλλος ξαπλωμένος ἀκόμα στὸ πάτωμα τὸν κύτταζε μὲ μάτια γεμᾶτα τρόμο καὶ ἔκπληξι:

—Ἀλλὰ ἐγὼ ἤθελα μόνο νὰ δώσω τὰ τριαντάφυλλα στὴν κυρία Ζέλλε, μουρμούρισε.

Ὅμως ὁ Σπανιόλος χαμογέλασε εἰρωνικά.

Μπάρριο Κίνο... Στενὰ δομάκια βυθισμένα στὸ σκοτάδι, σπίτια μὲ κλειστὰ παράθυρα, ὕποπτοι τύποι ἀπ' ὅλες τὶς γωνιὲς τῆς γῆς, ποὺ ἦρθαν νὰ κρυφτοῦν ἐδῶ. Ἄνθρωποι ποὺ δὲν σὲ κυττοῦσαν ποτὲ κατὰ πρόσωπο, στιλέτα κρυμμένα στὶς ζῶνες τῶν παντελονιῶν, ὕπουλα χαμόγελα καὶ λοξὲς ματιὲς ποὺ κάρφωναν σὰν ἀτσάλινες λεπίδες...

—Ἐδῶ εἶναι, εἶπε ὁ Φουέντες.

Ὕστερα στράφηκε καὶ κύτταξε τὴν γυναίκα.

—Φοβᾶσαι; ρώτησε.

Ἡ Μάτα Χάρι σήκωσε ἀδιάφορα τοὺς ὤμους της καὶ δίχως ἀπόκρισι ἄρχισε νὰ κατεβαίνη τὰ μισοφαγωμένα σκαλιὰ τῆς ταβέρνας. Πίσω της ἐρχόταν ὁ Σπανιόλος, σέρνοντας τὸν ἄγνωστο ποὺ φαινόταν σὰν ναρκωμένος ἀπὸ τὸ φόβο κι' ἀπὸ τὴν γροθιὰ στὸ κεφάλι.

—Ἂς καθήσουμε στὴ γωνιά, πρότεινε ἐκείνη καὶ προχώρησε πάλι πρώτη

Τὸ ὑπόγειο ἦταν πνιγμένο στοὺς καπνοὺς καὶ ὁ ἀέρας βαρὺς ἀπὸ τὰ χνῶτα καὶ τὴν μυρωδιὰ τοῦ ἀνθρώπινου ἱδρώτα. Τὸ κρασὶ ξεχείλιζε στὶς πήλινες κανάτες καὶ χυνόταν στὰ βρώμικα ξύλινα τραπέζια. Τὸ πάτωμα, ἀσφουγγάριστο μῆνες τώρα, γλιστροῦσε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μιᾶς Σπανιόλας ποὺ χόρευε, χτυπώντας τὶς καστανιέτες της.

Κρασί, φλαμένκο, γέλια... ὧρες ποὺ θύμιζαν ὄνειρο μετὰ ἀπὸ ἕνα τρελλὸ μεθύσι... στιγμὲς ποὺ ἄναβαν φωτιὲς στὸ αἷμα καὶ πυρπολοῦσαν τὰ κορμιά... Ἡ Μάτα Χάρι εἶχε πιῆ πολύ, ὁ ἄγνωστος, τὸ «θῦμα» ζαλισμένος ὁλότελα ἀπὸ τὸ πολὺ

οἰνόπνευμα, κοιμόταν μὲ τὸ κεφάλι γερμένο πάνω στὸ τραπέζι καὶ μόνο ὁ Πάμπλο δὲν εἶχε ἀγγίξει καθόλου τὸ ποτήρι του καὶ διατηροῦσε τὴν ψυχραιμία καὶ τὴν ἀπάθειά του. Ξαφνικὰ σηκώθηκε, ψιθύρισε κάτι σ' ἕναν μελαχροινὸ ἄντρα ποὺ καθόταν λίγο πιὸ πέρα καὶ ὕστερα τράβηξε πρὸς τὴν ἔξοδο κάνοντας νόημα στὴν ἐρωμένη του νὰ τὸν ἀκολουθήση.

Κρασί, φλαμένκο, γέλια... ἔπειτα ἕνα τρομερὸ οὐρλιαχτό. Καὶ ὁ μελαχροινὸς ἄντρας ξανάκρυψε τὸ στιλέτο στὴ ζώνη του καὶ ξαναγύρισε στὴ θέσι του νὰ συνεχίση τὸ φαγητό του.

Οἱ δυὸ ἐραστὲς ἦταν κιόλας μακρυά.

Ἡ ἄνοιξι εἶχε πιὰ ρθῆ. Ἔτσι, ἐκεῖνο τὸ πρωϊνὸ ποὺ ὁ Πάμπλο Φουέντες ξεκίνησε ἀπὸ τὴν Βαρκελώνη μὲ τὸ πλοῖο του γεμᾶτο βενζίνη καὶ ὅπλα, ὁ ἥλιος ἔλαμπε καὶ ἡ θάλασσα ἀσάλευτη καὶ γαλάζια, φαινόταν νὰ σμίγη μὲ τὸν οὐρανό. Σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες τοῦ Φὸν Χίντζεν, ὁ Σπανιόλος ἔπρεπε νὰ παραδώση τὸ φορτίο του στὰ χέρια τῶν Γερμανῶν, σὲ κάποιο ἔρημο κόλπο τῆς βορείου Ἀφρικῆς. Καὶ τὰ κατάφερε θαυμάσια. Μόνο ποὺ ἡ Μάτα Χάρι δὲν εἶχε τὴν ὑπομονὴ νὰ περιμένη στὴν Ἱσπανία τὸν θριαμβευτικὸ γυρισμό του. Βασανισμένη πάντα ἀπὸ τοὺς ἴδιους φόβους, σίγουρη πὼς ὁ «ἄνθρωπος μὲ τὰ κόκκινα τριαντάφυλλα» ἦταν σταλμένος ἀπὸ τὸν Μορλόφ, δὲν ἄντεχε πιὰ νὰ μείνη μονάχη οὔτε στιγμὴ σὲ τούτη τὴν πόλι. Καὶ ἔφυγε γιὰ τὸ Παρίσι ἀδιαφορώντας γιὰ τὸ Δεύτερο Γραφεῖο, ποὺ ἤξερε πὼς τὴν ὑποπτευόταν ὕστερα ἀπὸ τὴν αὐτοκτονία τοῦ Γάλλου ἀξιωματικοῦ.

Φυσικὰ ὁ κίνδυνος ἦταν μεγάλος. Ἀλλὰ ἤλπιζε νὰ συναντήση στὴ Βίττελ τὸν Γκαστὸν τοῦ Μοντεσὰκ καὶ νὰ βρῆ κοντά του τὴν προστασία ποὺ

λαχταροῦσε, τὴν γαλήνη ποὺ τώρα τῆς ἦταν ἀπαραίτητη γιὰ νὰ συνέλθουν τὰ κλονισμένα της νεῦρα. Ὅμως, γελάστηκε. Ὁ μαρκήσιος εἰδοποιημένος ἀπὸ τὸν Μορλὸφ γιὰ τὴν δύσκολη θέσι ποὺ βρισκόταν ἡ ἐρωμένη του, φοβήθηκε πὼς ἂν τὴν δεχόταν, θὰ ἄρχιζε νὰ τὸν ὑποπτεύεται κι' αὐτὸν ἡ Γαλλικὴ ἀντικατασκοπεία καὶ φρόντισε νὰ ἐξαφανιστῆ. Κι' ἔτσι ἡ Μάτα Χάρι ἀπόμεινε μόνη στὸ Παρίσι, σχεδὸν δίχως λεφτά, ἔρημη καὶ ἀπελπισμένη.

9

Ἡ ἀτμόσφαιρα στὸ Δεύτερο Γραφεῖο εἶχε πήξει ἀπὸ τοὺς καπνοὺς τῶν τσιγάρων. Κάποιος ἄνοιξε ἕνα παράθυρο. Γέμισαν πάλι τὰ ποτήρια κονιάκ. Ὕστερα ὁ Λάιστερ ρώτησε:

— Καὶ γιατί δὲν τὴν συλλάβατε;

Ὁ Μπαρατὼ σήκωσε τοὺς ὤμους του:

— Ἁπλούστατα γιατὶ δὲν εἴχαμε ἀποδείξεις ποὺ νὰ βεβαιώνουν τὶς ὑποψίες μας. Γιὰ νὰ ξεκαθαρίσουμε μάλιστα τὴν κατάσταση εἴχαμε στείλει τότε στὴν Βαρκελώνη ἕναν ἄνθρωπό μας μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ παρακολουθῆ τὶς κινήσεις της. Μὰ δὲν καταφέραμε πολλὰ πράγματα. Ὁ πράκτοράς μας πρόλαβε μόνον νὰ μᾶς εἰδοποιήση γιὰ μερικὲς ὕποπτες συναντήσεις τῆς Μάτα Χάρι μὲ κάποιον Φὸν Χίντζεν, γνωστὸ Γερμανὸ κατάσκοπο κι' ἔπειτα ἐξαφανίστηκε μυστηριωδῶς. Ἀργότερα μάθαμε πὼς βρέθηκε μαχαιρωμένος σ' ἕνα στενοσόκκακο τοῦ Μπάρριο Κίνο.

— Κι' ἔτσι ἐξακολουθήσατε ν' ἀμφιβάλετε!, ἔκανε εἰρωνικὰ ὁ Ἐγγλέζος. Μὰ τί περισσότερο θέλατε; Ἡ Μάτα Χάρι συναντιόταν μὲ τὸν Φὸν Χίντζεν, ὁ ἄνθρωπός σας δολοφονήθηκε... Ἔπρεπε νὰ τὴν πιάσετε καὶ νὰ τὴν ἀναγκάσετε νὰ ὁμολογήση...

—Ἔτσι νομίζετε; εἶπε παγερὰ ὁ Λαντού. Τὰ πράγματα δὲν εἶναι τόσο ἁπλᾶ ἀγαπητέ μου. Γιατὶ στὸ μεταξὺ ἡ Ὀλλανδέζα πῆγε στὴ Βιττέλ, μαζὶ μὲ τὸν Μεσσινύ, Ὑπουργὸ τοῦ Πολέμου.., Ναί, κύριοι... Μπορούσαμε λοιπὸν νὰ μπλέξουμε ἕνα τόσο σημαντικὸ πρόσωπο, σὲ μιὰ τόσο βρώμικη ἱστορία; Καὶ τὸ σκάνδαλο ποὺ θὰ ξεσποῦσε;... Κι' ἂν ἐπιτέλους εἴχαμε λάθος καὶ ἡ Μάτα Χάρι ἦταν ἀθώα;... Ἀποφάσισα λοιπὸν νὰ τὴν καλέσω στὸ γραφεῖο μου, τάχα γιὰ νὰ τῆς ζητήσω μερικὲς πληροφορίες, ἐλπίζοντας πὼς ὁ φόβος θὰ τὴν ἔκανε νὰ προδωθῆ μόνη της. Ἀλλὰ ἡ Μάτα Χάρι δὲν ἔπεφτε εὔκολα σὲ τέτοιες παγίδες. Ἦταν γυναίκα ἔξυπνη καὶ ὅπως εἶχε συνέλθει ἀπὸ τὸν νευρικὸ κλονισμό, δέχτηκε τὴν πρόσκλησί μου δίχως τὸν παραμικρὸ δισταγμό. Καὶ ἔτσι τὸ φθινόπωρο τοῦ 1916, ἦρθε σὲ τοῦτο τὸ γραφεῖο, ἥσυχη καὶ χαμογελαστή, σὰν νὰ μὴν συνέβαινε τίποτα...

Ἦταν ἕνα ὄμορφο πρωϊνό, διάφανο καὶ γαλάζιο, ποὺ θύμιζε τὴν ἄνοιξι. Καὶ ξαφνικὰ ἡ Μάτα Χάρι μπῆκε στὸ δωμάτιο φορώντας ἕνα κίτρινο ταγιὲρ ποὺ τόνιζε τὴν μελαχροινὴ ὀμορφιά της καὶ κρατώντας στὰ χέρια της ἕνα μπουκέτο βιολέτες. Κοντοστάθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ τοῦ χαμογέλασε. Ὕστερα, πρὶν ἐκεῖνος προλάβη νὰ τῆς τὸ προτείνη, προχώρησε καὶ ξάπλωσε σὲ μιὰ πολυθρόνα, γέρνοντας λίγο πίσω τὸ κεφάλι καὶ ἀναδιπλώνοντας τὶς μακρυές της γάμπες μὲ μιὰ κίνησι ὅλο νωχέλια.

— Λοιπὸν κύριε Λαντού; εἶπε. Ὅπως βλέπετε δέχτηκα τὴν πρόσκλησί σας καὶ ἦρθα. Μπορεῖτε τώρα νὰ μοῦ ἐξηγήσετε τί μὲ θέλετε;

Τὰ μαῦρα της μάτια ἄστραφταν, ἡ φωνή της

ἀντηχοῦσε ἁπαλὴ σὰν χάδι. Κι' ὅπως χαμήλωνε κάθε τόσο ὑποκριτικὰ τὰ βλέφαρα, ἔμοιαζε ἀθώα σὰν ἄβγαλτη κοπελίτσα.

— Λοιπόν; ξαναρώτησε.

Ὁ ἄντρας εἶχε ἀπομείνει νὰ τὴν κυττᾶ ξαφνιασμένος, σχεδὸν σαστισμένος, ἀπὸ τὴν γοητεία της. Ἤξερε πόσο ὄμορφο ἦταν τὸ κορμί της, γιατὶ τὴν εἶχε δῆ ὅταν χόρευε μισόγυμνη στὸ θέατρο. Ὅμως τώρα ποὺ τὴν ἀντίκρυζε ἀπὸ κοντὰ καταλάβαινε ἐπιτέλους γιατὶ ὅλοι ἔπεφταν θύματα τῆς σαγήνης της. Ὑπῆρχε μιὰ παράξενη εὐγένεια πάνω της, μιὰ ἀνεξήγητη τρυφερότητα στὸ χαμόγελό της, ποὺ ἐρχόνταν σὲ τέλεια ἀντίθεσι μὲ τὴν προκλητική της σάρκα καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς τὴν ἔκανε μοναδική. Ἀλλὰ φυσικὰ δὲν θὰ τὴν ἄφηνε νὰ τὸν μπλέξη κι' ἐκεῖνον στὰ δίχτυα της!... Ζάρωσε τὰ φρύδια σκεπτικός, ἄναψε τσιγάρο καὶ ἑτοιμάστηκε νὰ τὴν ἀντιμετωπίση:

— Θὰ μπῶ ἀμέσως στὸ θέμα μαντάμ, εἶπε ψυχρά, γιατὶ δὲν θέλω νὰ σᾶς κουράσω μὲ ἀνώφελες συζητήσεις. Ἐμεῖς ἔχουμε λόγους νὰ πιστεύουμε πὼς ὁρισμένες κινήσεις σας, ὁρισμένες πράξεις σας, βλάπτουν τὴν Γαλλία καὶ μάλιστα τώρα ποὺ ἡ χώρα μας βρίσκεται σὲ πόλεμο μὲ τὴν Γερμανία. Ἐγὼ τουλάχιστον σᾶς θεωρῶ ὑπεύθυνη γιὰ τὴν αὐτοκτονία τοῦ Ἀλμπὲρτ Μαρεσάλ, ἀξιωματικοῦ τοῦ ναυτικοῦ καὶ ἐφευρέτη ἑνὸς καινούργιου τύπου ὑποβρυχίου. Καὶ δὲν εἶναι μόνον αὐτό. Ἔχω πληροφορίες πὼς ὅταν βρισκόσαστε στὴν Ἱσπανία συναντιόσαστε συχνὰ μὲ τὸν Γερμανὸ κατάσκοπο Φὸν Χίντζεν. Καταλαβαίνετε λοιπόν, πώς...

Ἐκείνη τὸν ἄκουγε ἀσάλευτη μὲ τὰ μεγάλα ὄμορφα μάτια της καρφωμένα πάνω του, γεμᾶτα ἀπορία. Ὅμως, ὅπως ὁ Λαντοὺ συνέχιζε νὰ μιλᾶ, σιγὰ - σιγὰ ἡ ἔκφρασί της ἄλλαζε. Τὸ πρόσωπό της κοκκίνισε ἀπὸ θυμό, τὰ χείλια της σφίχτηκαν κι' ὕστερα, ἀπότομα, ξέσπασε σὲ γέλια σὰν νὰ τὴν διασκέδαζε ὅλη τούτη ἡ ἱστορία.

—Ἀχ, Θεέ μου, ἔκανε εἰρωνικά, δὲν φαντάστηκα ποτέ μου πὼς ἐνδιαφέρω τόσο πολὺ τὸ περίφημο Δεύτερο Γραφεῖο σας! Μὰ τί κάθεστε καὶ μοῦ λέτε τώρα; Ὅπως ξέρετε πὼς συνάντησα δυὸ - τρεῖς φορὲς τὸν Φὸν Χίντζεν, ἔτσι θὰ μάθατε πὼς πέρασα καὶ ἀρκετὸ καιρὸ μάλιστα στὴ Βιττέλ, συντροφιὰ μὲ τὸν στρατηγὸ Μεσσινύ. Γιατί λοιπὸν δὲν μοῦ μιλᾶτε γι' αὐτό; Γιατί παραβλέπετε τοὺς πιὸ καλούς μου πελάτες καὶ στέκεστε μόνο σ' ἕναν παλιό μου φίλο Γερμανὸ καὶ σὲ κεῖνον τὸν ἀνόητο νεαρὸ ἀξιωματικό; Στὸ κάτω - κάτω τί φταίω ἐγὼ ἂν αὐτοκτόνησε; Ναί, βέβαια, ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί μου... ἀλλὰ φυσικὰ δὲν μποροῦσα νὰ μαντέψω πὼς θὰ σκοτωνόταν ἐπειδὴ τὸν ἐγκατέλειψα!... Συνήθως οἱ ἄντρες...

—Κυρία, τὴν ἔκοψε ὁ Λαντού, ἂς μὴν παίζουμε μὲ τὶς λέξεις. Ἴσως νὰ γελιέμαι... Ὅμως οἱ ὑποψίες ποὺ ἔχω μὲ ἀναγκάζουν νὰ σᾶς διώξω ἀπὸ τὴν Γαλλία.

—Νὰ μὲ διώξετε ἀπὸ τὴν Γαλλία;

Ἡ φωνή της ἀντήχησε σχεδὸν σὰν κραυγὴ ἀπελπισίας. Τινάχτηκε ὁλόρθη ἀφήνοντας τὶς βιολέτες νὰ κυλήσουν στὸ χαλὶ καὶ φαινόταν ἕτοιμη νὰ βάλη τὰ κλάματα σὰν μικρὸ κοριτσάκι. Ἔπειτα, μὲ μικρὰ ἀβέβαια βήματα πῆγε ὣς τὸ παράθυρο καὶ κύτταξε ἔξω: τὸ πάρκο, τὸν γαλανὸ οὐρανό, τὸ φῶς τοῦ ἥλιου ποὺ γλιστροῦσε ἁπαλὰ ἀνάμεσα στὰ κλαδιὰ τῶν δέντρων.

—Καὶ ποῦ ἀλλοῦ θὰ βρῶ τέτοια ὀμορφιά; ψιθύρισε. Τὸ Παρίσι εἶναι ἡ πατρίδα μου... Τὸ ἀγαπῶ σὰν νὰ γεννήθηκα ἐδῶ, σὰν νὰ ἔζησα πάντα ἐδῶ. Πῶς γίνεται λοιπὸν νὰ μὴν τὸ ξαναδῶ; Καταλαβαίνετε τί μοῦ ζητᾶτε κύριε Λαντού;

—Λυπᾶμαι κυρία, ἀποκρίθηκε παγερὰ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Δευτέρου Γραφείου. Αὐτὸ εἶναι τὸ καθῆκον μου.

—Τὸ καθῆκον σας; Θέλετε λοιπὸν νὰ μοῦ ξεσκίσετε τὴν καρδιά; ρώτησε ξέπνοα.

Καὶ ξαφνικὰ στράφηκε καὶ τὸν κύτταξε ὁλότελα ἀλλαγμένη, μὲ μάτια ποὺ ἄστραφταν πάλι ἀπὸ ἐλπίδα.

—Ἀκοῦστε, εἶπε, ἔχω νὰ σᾶς προτείνω κάτι. Κάτι ποὺ ἴσως σᾶς ἐνδιαφέρει. Ἀφοῦ σώνει καὶ καλὰ ἐπιμένετε νὰ μὲ θεωρῆτε κατάσκοπο, γιατί δὲν μὲ χρησιμοποιεῖτε γιὰ τὸ καλὸ τῆς Γαλλίας; Ἀγαπῶ τὴν χώρα σας καὶ θὰ ἔκανα τὸ πᾶν γιὰ νὰ νικήση σ' αὐτὸν τὸν πόλεμο. Καὶ νομίζω... νομίζω πὼς θὰ τὰ καταφέρω καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον πράκτορά σας. Ἔχω γνωριμίες σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη, πιστοὺς θαυμαστὲς ποὺ θὰ μοῦ ἔδιναν σημαντικὲς πληροφορίες χωρὶς οὔτε κἂν νὰ τὸ καταλάβουν. Ξέρετε ὁ ἔρωτας ζαλίζει τοὺς ἄντρες, τοὺς κάνει ἀνόητους σὰν μικρὰ παιδιά. Κι' ὅταν κρατοῦν μιὰ γυναίκα στὴν ἀγκαλιά τους, δὲν μποροῦν νὰ τῆς κρύψουν τίποτα, πιστέψτε με...

Σώπασε. Χαμογέλασε μόλις μὲ τὶς ἄκρες τῶν χειλιῶν κι' ὕστερα πρόσθεσε θριαμβευτικά:

—Ἀλήθεια ἀφοῦ παρακολουθούσατε τὶς κινήσεις μου στὴν Βαρκελώνη, θὰ μάθατε πὼς γνώρισα ἐκεῖ ἕνα Σπανιόλο, κάποιον Πάμπλο Φουέντες. Σᾶς τὸ εἶπε αὐτὸ ὁ πράκτοράς σας ἢ μήπως τὸ θεώρησε ὁλότελα ἀσήμαντο; Ἔ, λοιπὸν γελάστηκε πέρα γιὰ πέρα. Γιατὶ ὁ Φουέντες βγαίνει μὲ τὸ πλοῖο του στὴ Μεσόγειο καὶ τροφοδοτεῖ κρυφὰ τὰ Γερμανικὰ ὑποβρύχια!... Σπουδαία πληροφορία, δὲν εἶναι ἔτσι; Καὶ τὴν ἔμαθα, δίχως ἐρωτήσεις, ἐντελῶς τυχαῖα, ἕνα βράδυ ποὺ κουβεντιάζαμε στὸ σπίτι του. Φανταστῆτε τώρα...

Ὁ Λαντοὺ τὴν ἄκουγε στὴν ἀρχὴ ξαφνιασμένος κι' ἔπειτα μὲ ἀληθινὸ ἐνδιαφέρον. Συλλογιζόταν πὼς ἂν ἡ Μάτα Χάρι ἦταν πραγματικὰ ἀθώα γιὰ ὅσα τὴν ὑποπτευόντουσαν, θὰ μποροῦσε νὰ γίνη θαυμάσια πράκτορας τῆς Γαλλίας. Καὶ μιὰ τόσο ὄμορφη γυναίκα... Τέλος ἀποφάσισε νὰ δοκιμάση.

—Θὰ δεχόσαστε λοιπὸν νὰ κάνετε ἕνα τέτοιο ἐπικίνδυνο ἐπάγγελμα; ρώτησε.

Ἐκείνη σήκωσε τοὺς ὤμους της:

— Θὰ δεχόμουνα, φτάνει φυσικὰ νὰ πληρώνουμαι καλά. Βλέπετε λατρεύω τὸ Παρίσι, ἀλλὰ ἔχω ἐμπορικὸ μυαλὸ καί...

Γέλασε. Εἶχε μονομιᾶς ξαναβρῆ ὅλο της τὸ κέφι κι' ὅλη της τὴν γοητεία. Ὁ ἄντρας ὅμως συνέχισε σοβαρός:

— Ξέρετε πὼς σᾶς περιμένει τὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα, ἂν παίζετε διπλὸ παιχνίδι... ἂν δηλαδὴ δουλεύετε καὶ γιὰ μᾶς καὶ γιὰ τοὺς Γερμανούς;

Ἀπόμεινε νὰ τὸν κυττᾶ σαστισμένη σὰν νὰ μὴν καταλάβαινε τί τῆς ἔλεγε. Καὶ ἦταν τόσο πειστικὴ ἡ ἔκφρασί της, ποὺ καὶ ἡ τελευταία ἀμφιβολία τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ Δευτέρου Γραφείου, ἔσβησε...

— Τότε ἐντάξει, δήλωσε. Καὶ τώρα ἡ πρώτη σας δουλειὰ εἶναι νὰ ξαναγυρίσετε στὴν Βαρκελώνη. Πρέπει νὰ μάθετε ὁπωσδήποτε σὲ ποιὸ μυστικὸ κόλπο τῆς βορείου Ἀφρικῆς, συναντιέται αὐτὸς ὁ Φουέντες μὲ τοὺς Γερμανοὺς καὶ τοὺς παραδίδει τὸ φορτίο του. Ἄν τὰ καταφέρετε, ἀσφαλῶς ἡ Γερμανία θὰ τὰ βρῆ σκοῦρα στὴν Μεσόγειο...

Καὶ ἔτσι ἡ Μάτα Χάρι ξαναγύρισε στὴ Βαρκελώνη, ξαναγύρισε πιὸ ὄμορφη καὶ πιὸ ἀποφασιστικὴ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Πῆγε ὁλόισια στὸ ξενοδοχεῖο Παλλὰς καὶ ἀφοῦ φρεσκαρίστηκε ἀπὸ τὸ ταξίδι καὶ φόρεσε μιὰ διαφανῆ ρόμπα ποὺ ἀντὶ νὰ κρύβη τὸ κορμί της τὸ ἔδειχνε ἀκόμα πιὸ προκλητικό, εἰδοποίησε τὸν Φουέντες πὼς ἤθελε νὰ τὸν δῆ. Ὕστερα ξάπλωσε στὸ ντιβάνι, ἔλυσε τὰ μαῦρα μαλλιά της καὶ τὸν περίμενε ἥσυχη.

Ἥσυχη;... Δὲν εἶναι ἡ σωστὴ λέξι, γιατὶ μέσα της ὑπῆρχε πάντα ὁ φόβος, ἐκεῖνος ὁ φόβος ποὺ τὴν κρατοῦσε ἄγρυπνη τὶς πιὸ πολλὲς νύχτες. Ὤ, ὄχι, πὼς τὴν τρόμαζε ὁ Σπανιόλος!... Θὰ ἦταν βέ-

βαια θυμωμένος μαζί της γιὰ τὸ ἀλλόκοτο φέρσιμό της, μὰ δὲν εἶχε καμμιὰ ἀμφιβολία πὼς στὸ τέλος θὰ τὸν κατακτοῦσε πάλι. Καὶ τότε θὰ τῆς ἔλεγε ποῦ συναντιόταν μὲ τοὺς Γερμανούς, γιατὶ φυσικὰ δὲν γινόταν νὰ φανταστῆ πὼς τώρα ἡ ἐρωμένη του ἦταν πράκτορας τῶν Γάλλων!

Πράκτορας τῶν Γάλλων... Ἀπὸ τούτη ἀκριβῶς τὴ σκέψι ξεκινοῦσε ἡ ἀγωνία της. Ἔπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ πείση τὸν Λαντοὺ γιὰ τὴν ἀφοσίωσί της, ἐπειδὴ τώρα πιὰ κινδύνευε ἡ ζωή της. Αὐτὴ ἡ «δουλειὰ» ἦταν ἡ τελευταία της εὐκαιρία γιὰ νὰ σωθῆ.

Νὰ σωθῆ!... Χαμογέλασε πικρὰ καὶ τὰ μαῦρα της μάτια πέταξαν ἀστραπὲς ὀργῆς. Νὰ σωθῆ ἀπὸ ποιούς;... Ἀπὸ τοὺς παλιούς της φίλους, ἀπὸ τὸν Μορλὸφ ἀπὸ τοὺς ἄλλους Γερμανοὺς κατασκόπους! Μὰ τὴν ἀλήθεια ἦταν νὰ γελάη κανείς... Ὅμως ἐκείνη δὲν εἶχε καμμιὰ ὄρεξι νὰ γελάση. Ἐκείνη ἔπρεπε νὰ ὑπερασπίση μόνη της τὸν ἑαυτό της, γιατὶ ὅλοι τὴν εἶχαν ἐγκαταλείψει. Ὅλοι. Ἀκόμα κι' ὁ Γκαστὸν ὁ μοναδικὸς ἔρωτας τῆς ζωῆς της, ὁ Γκαστὸν ποὺ τὴν ἔμπλεξε στὸ ἐπικίνδυνο παιχνίδι τῆς κατασκοπείας καὶ ποὺ τώρα ξαφνικὰ ἀνακάλυπτε πὼς δὲν τὴν ἀγάπησε ποτέ.

— Κι' ἔπειτα; ψιθύρισε σηκώνοντας τοὺς ὤμους, τί σημασία ἔχει πιά; Ἀλλὰ Θεέ μου, γιατὶ ἀργεῖ ὁ Πάμπλο;

Καὶ ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ πρόβαλε ὁ Σπανιόλος.

Στάθηκε στὴ μέση τῆς κάμαρας κι' ἀπόμεινε νὰ τὴν κυττᾶ μὲ βλέμμα σκοτεινὸ μὲ πρόσωπο ἀνέκφραστο. Ἔκανε πὼς δὲν εἶδε τ' ἁπλωμένα της χέρια ποὺ τὸν καλοῦσαν κοντά της.

— Ὥστε μὲ θυμήθηκες πάλι Μαργαρίτα; ρώτησε πασχίζοντας νὰ φανῆ ἀδιάφορος.

Ἡ γυναίκα ὅμως δὲν γελιόταν. Ξεχώρισε τὴν φλόγα τοῦ πάθους στὸ βάθος τῶν ματιῶν του, τὴν

λαχτάρα στὰ χείλια του ποὺ σιγότρεμαν. Ὡστόσο ὑποκρίθηκε τὴν πικραμένη, σὰν νὰ ἦταν ἀθώα καὶ τὴν κατηγοροῦσαν ἄδικα. Τὰ χέρια της ξανάπεσαν στὰ σεντόνια σὰν πληγωμένα πουλιά.

—Ὤ, Πάμπλο!... ἀναστέναξε. Πῶς μπόρεσες νὰ φανταστῇς λοιπὸν πὼς σὲ ξέχασα; Μὰ δὲν ξέρεις τὸ ἐπάγγελμά μου; Μόλις ἔφυγες ἐσὺ γιὰ τὴν Μεσόγειο, ἐμένα μ' ἔστειλαν στὴ Γαλλία, στὴ Βιττέλ, ὅπου οἱ Γάλλοι ἑτοιμάζουν κρυφὰ ἕνα καινούργιο ἀεροδρόμιο γιὰ βομβαρδιστικά. Ἦταν μιὰ δουλειὰ δύσκολη ποὺ μὲ κούρασε καὶ μοῦ τσάκισε τὰ νεῦρα. Ἀλλὰ φυσικὰ δὲν μποροῦσα ν' ἀρνηθῶ γιατὶ ἔπρεπε νὰ καλοπιάσω τὸν Μορλὸφ καὶ νὰ τὸν πείσω πὼς τοῦ εἶμαι ἀκόμα χρήσιμη. Ὅμως βαρέθηκα πιά! Βαρέθηκα τὴν Ὀργάνωσί τους, τὰ μυστικά τους, τὴν ὑποκρισία τους... Πίστεψέ με ἀγάπη μου, εἶναι ὁλότελα ἄκαρδοι!... Σὲ φροντίζουν στὴν ἀρχή, σὲ καλοπιάνουν κι' ὕστερα, ὅταν πιὰ δὲν σὲ χρειάζονται σέ... Πές μου, θυμᾶσαι τὸν ἄνθρωπο μὲ τὰ τριαντάφυλλα; τὸν θυμᾶσαι;

Ἡ φωνή της ἔτρεμε. Εἶχε σηκωθῆ ὁλόρθη, τὸ κορμί της σπάραζε καὶ φαινόταν ἕτοιμη νὰ ξεσπάση σὲ λυγμούς.

—Τὸν θυμᾶσαι; ξανᾶπε.

Ἔπειτα βλέποντας πὼς ἐκεῖνος τὴν κυττοῦσε σαστισμένος, πρόσθεσε:

—Ἀλλὰ Θεέ μου, γιατί σοῦ σὰ λέω ὅλα αὐτά; Ἐγὼ ἔτρεξα σὰν τρελλὴ κοντά σου ἐπειδὴ σ' ἀγαπῶ κι' ἐσύ... ἐσύ...

Τὰ ὄμορφα μάτια της ἦταν γεμᾶτα δάκρυα. Ἔφερε τὰ χέρια στὸ λαιμό της σὰν νὰ πνιγόταν:

—Ἐσύ...

Καὶ πιὰ ὁ ἄντρας δὲν βάσταξε. Ἡ ὀργή του, ἡ ὑπερηφάνεια του ἔσβησαν μπροστὰ στὴν ἀπελπισία της καὶ μουρμούρισε προσπαθώντας νὰ δικαιολογηθῆ:

—Νόμιζα πὼς μ' ἐγκατέλειψες Μαργαρίτα.

Όταν γύρισα στὴν Βαρκελώνη καὶ δὲν σὲ βρῆκα πίστεψα πὼς ἦρθες μαζί μου μόνο καὶ μόνο γιατὶ ὁ Μορλὸφ σὲ διέταξε νὰ ξεμυαλίσης ἕναν ἐφοπλιστή. Κι' ὕστερα, ἀφοῦ πέτυχες τὸν σκοπό σου καὶ μ' ἔβαλες νὰ δουλέψω γιὰ τὴν πατρίδα σου τὴν Γερμανία, μὲ παράτησες σάν...

— Δὲν πειράζει ἀγάπη μου, τὸν ἔκοψε ἡ γυναίκα, δὲν πειράζει. Τώρα εἶμαι πάλι πλάι σου καὶ θὰ στὰ ἐξηγήσω ὅλα... Τώρα δὲν πρέπει πιὰ νὰ ὑπάρχουν ἀνάμεσά μας μυστικά. Ἐκεῖ στὴ Γαλλία, μακρυὰ ἀπὸ σένα, δίχως τὸν ἔρωτά σου, φοβήθηκα πὼς θὰ τρελλαθῶ. Ὅμως δὲν ἀντέχω ἄλλο νὰ σὲ ξεγελάω, δὲν βαστῶ πιὰ νὰ σοῦ παριστάνω τὴν πατριώτισσα... Ἄκουσέ με Πάμπλο, ἐγὼ δὲν εἶμαι Γερμανίδα. Εἶμαι μιὰ ἀσυνείδητη ἀρριβίστρια, μιὰ Ὀλλανδέζα ποὺ προδίδει τὴν πατρίδα της καὶ κάνει τὴν κατάσκοπο τῶν Γερμανῶν, γιὰ λεφτά... Τί μὲ κυττάζεις ἔτσι; Σὲ τρομάζω... Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ἀγάπη μου, μίλησέ μου... πὲς κάτι...

— Γιατί μοῦ τὰ εἶπες ὅλ' αὐτὰ Μαργαρίτα; ρώτησε κατάχλωμος ὁ Σπανιόλος.

Ἐκείνη σήκωσε τοὺς ὤμους της κουρασμένα, μὲ μιὰ κίνηση γεμάτη ἀπόγνωση:

— Γιατὶ δὲν θέλω νὰ ἔχης αὐταπάτες γιὰ μένα. τοῦ ἀποκρίθηκε. Γιατὶ πρέπει νὰ μάθω ἂν μπορῶ ἀκόμα νὰ ἐλπίζω στὴν ἀγάπη σου ἤ... ἢ νὰ πεθάνω...

Σώπασε. Στεκόταν ἐκεῖ μπροστά του ἀσάλευτη καὶ ἀδύναμη σὰν μικρὸ κοριτσάκι... Στεκόταν ἐκεῖ μπροστά του μὲ τὰ μεγάλα της μάτια καρφωμένα πάνω του, σὰν νὰ κρατοῦσε αὐτὸς στὰ χέρια του τὴ δική της ζωή...

Καὶ ξαφνικὰ ὁ Φουέντες ἔνοιωσε τὴν εὐαίσθητη μεσογειακὴ καρδιά του νὰ πλημμυρίζη τρυφερότητα γιὰ τούτη τὴν γυναίκα ποὺ τὸν ἀγαποῦσε τόσο ὥστε νὰ ἀψηφᾶ γιὰ χάρι του ἀκόμα καὶ τὸν θάνατο. Τὸ καυτὸ σπανιόλικο αἷμα ἀνέβηκε στὸ κε-

φάλι του καὶ τὸν ζάλισε. Δὲν ἦταν πιὰ ὁ ἔρωτας ποὺ τὸν δυνάστευε, ἦταν ἡ εὐγνωμοσύνη. Ἡ ἀπέραντη εὐγνωμοσύνη γι' αὐτὴν τὴν ὑπέροχη ἀγάπη ποὺ τοῦ προσφερόταν. Ταπεινὰ ρίχτηκε στὰ πόδια της καὶ ἀγκαλιάζοντας τὰ γόνατά της ψιθύρισε συγκινημένος:

— Πῶς μπορῶ νὰ πάψω νὰ σ' ἀγαπῶ; Ἐσὺ ρισκάρεις τὴν ζωή σου δείχνοντάς μου τόση ἐμπιστοσύνη καὶ τίποτε ἄλλο δὲν ἔχει πιὰ σημασία... Οὔτε τὸ παρελθόν σου, οὔτε τὸ ἐπάγγελμά σου. Ἐγώ, ἐγὼ δὲν σοῦ ἀξίζω Μαργαρίτα. Ἐγὼ ποὺ σὲ κατηγόρησα χίλιες φορές, σὲ μίσησα, σὲ καταράστηκα, δίχως νὰ ξέρω... Ὅμως τώρα ὅλα θ' ἀλλάξουν καλή μου. Θὰ σὲ πάρω ἀπὸ ἐδῶ καὶ κανένας πιὰ δὲν θὰ τολμήση νὰ σ' ἀγγίξη ὅταν θὰ γίνης γυναίκα μου.

— Πάμπλο, τρελλάθηκες; ἔκανε ἡ Μάτα Χάρι ἀληθινὰ ξαφνιασμένη, γιατὶ δὲν περίμενε νὰ φτάσουν τὰ πράγματα ὣς ἐκεῖ. Ἐγὼ γυναίκα σου; Ὤ, Θεέ μου, σίγουρα τρελλάθηκες!... Μὰ κατάλαβες καλὰ ποιὰ εἶμαι πραγματικά;

— Σοῦ εἶπα πὼς δὲν μ' ἐνδιαφέρει!, ἀποκρίθηκε παράφορα ὁ Σπανιόλος. Σὲ λατρεύω. Καὶ τώρα ἑτοιμάσου νὰ πᾶμε σπίτι μου. Καὶ θ' ἀναγκάσω τὸν Μορλὸφ νὰ σὲ σέβεται ἀπὸ δῶ καὶ μπρός. Ἀλλιῶς δὲν θὰ τοὺς ξαναμεταφέρω ὅπλα μὲ τὸ καράβι μου...

Τὸ ὄμορφο μελαχροινό του κεφάλι ἀκουμποῦσε στὴν διάφανη ρόμπα της. Καὶ ἡ γυναίκα ἅπλωσε καὶ τοῦ χάιδεψε τὰ μαῦρα μαλλιά, χαμογελώντας θριαμβευτικά. Μὰ τὴν ἀλήθεια τὰ κατάφερε μιὰ χαρά! Τώρα δὲν εἶχε παρὰ νὰ περιμένη. Γοργά, μὲ τὸ νοῦ της, λογάριασε τὸν καιρὸ ποὺ τῆς ἀπόμενε. Δέκα μέρες. Δέκα μέρες γιὰ νὰ μάθη ἀπὸ τὸν Πάμπλο τὴν μυστικὴ ἀκτὴ ὅπου συναντιόταν μὲ τοὺς Γερμανούς, δέκα μέρες γιὰ νὰ προλάβη νὰ τὸ σκάση πρὶν γίνη ὁ παράλογος γάμος.

—Ἐντάξει ἀγάπη μου, εἶπε ὑπάκουα, νὰ βάλω μόνο ἕνα φουστάνι κι' ἔρχομαι μαζί σου...

Τὸ πατρικὸ ἀρχνοτικὸ τοῦ Φουέντες ἔμοιαζε μὲ μοδιστράδικο. Τόπια ὑφάσματα ἦταν ἁπλωμένα παντοῦ, ἀκόμα καὶ στὶς πολυθρόνες καὶ στοὺς καναπέδες, δυὸ κοπέλες ἔρραβαν ἀδιάκοπα καὶ ἡ γριὰ παραμάνα τοῦ Πάμπλο, ἔκλαιγε ὅλη τὴν ὥρα συγκινημένη.

—Κυρά μου ἐσύ, τῆς ἔλεγε, τί ὄμορφη νυφούλα ποὺ θὰ γίνης... Καλή, χρυσή μου κυρά...

Κι' ἡ Μάτα Χάρι;... Ἡ Μάτα Χάρι ἔσφιγγε τὰ δόντια γιὰ νὰ μὴν ξεφωνίση, καὶ χαμογελοῦσε ὑποκριτικά.

Ὄμορφη νυφούλα!... Τῆς ἐρχόταν νὰ σκάση. Τῆς ἐρχόταν νὰ τὰ παρατήση ὅλα καὶ νὰ φύγη, πνιγμένη ἀπὸ ἀηδία... Τί γύρευαν λοιπὸν ἀπὸ αὐτήν; Τί γύρευε ἐκεῖνος ὁ ἀνόητος Σπανιόλος μὲ τοὺς σαχλοὺς συναισθηματισμούς του; Ὁ σεβασμὸς ποὺ τῆς ἔδειχνε τὴν νευρίαζε, οἱ ἀτέλειωτες περιποιήσεις του τὴν ἔκαναν νὰ αἰσθάνεται σὰν ἀρχόντισσα τοῦ παλιοῦ καιροῦ, φυλακισμένη σ' ἕναν χρυσὸ πύργο. Ὅμως ἀρκετὰ πιά!... Εἶχε ἀνάγκη νὰ ἀνασάνη λίγο καθαρὸ ἀέρα... Εἶχε ἀνάγκη νὰ ξανανοιώση, ἔστω καὶ γιὰ λίγο, μόνη, ἐλεύθερη καὶ δυνατή. Κι' ἕνα βράδυ ποὺ ὁ Πάμπλο τὴν κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά του, εἶπε δῆθεν ἀδιάφορα.

—Αὔριο θὰ πάω μιὰ βόλτα στὴν Βαρκελώνη. Θέλω νὰ κάνω ἀκόμα μερικὰ ψώνια.

Κι' ὁ Φουέντες, φυσικά, τὴν ἄφησε.

Ἡ Βαρκελώνη... Δρόμοι γεμᾶτοι κόσμο καὶ ἁμάξια, καφενεῖα μὲ τὰ τραπέζια ἁπλωμένα στὰ πεζοδρόμια, κομψὲς κυρίες... καὶ προπάντων ἄντρες. Ἄντρες κάθε ἡλικίας καὶ κάθε τάξεως, ποὺ

τὴν κάρφωναν μὲ βλέμματα λαίμαργα. Κι' ἐκείνη περπατοῦσε ἀνάμεσά τους χαμογελώντας προκλητικά, μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, μὲ βῆμα ἀνάλαφρο σὰν νὰ πετοῦσε. Ὅμως ξαφνικά, ὅπως διέσχιζε τὴν κεντρικὴ πλατεῖα, τὸ κέφι της ἀπότομα χάθηκε. Ἐκεῖ, μπροστὰ στὸ ξενοδοχεῖο Παλλάς, στεκόταν ἕνας παλιός γνωστός της, ὁ ταγματάρχης Κάλλε, στρατιωτικὸς ἀκόλουθος τῆς Γερμανικῆς πρεσβείας!

— Κυρία, ἔκανε, βγάζοντας εὐγενικὰ τὸ καπέλο του, δὲν ξέρετε πόσο χαίρομαι ποὺ σᾶς ξαναβλέπω. Μπορῶ νὰ σᾶς προσφέρω ἕνα ποτό;

Καὶ ἡ Μάτα Χάρι ἀναγκάστηκε νὰ δεχτῆ. Μέσα της καταριόταν τὴν ὥρα ποὺ εἶχε τὴν ἔμπνευσι νὰ κατέβη στὴν πόλι, μέσα της ἤξερε πὼς τούτη ἡ συνάντησι ἴσως ἦταν ἡ καταστροφή της. Ἀλλὰ τὰ κατάφερε νὰ διατηρήση τὴν ψυχραιμία της καὶ κάθησε ἀντίκρυ του στὸ τραπέζι γελαστή.

— Λοιπόν; ρώτησε μὲ ὕφος κοσμικό.

Ὁ ἄντρας δὲν ἀποκρίθηκε ἀμέσως. Στερέωσε τὸ μονόκλ στὸ δεξί του μάτι, ἄναψε ἕνα ποῦρο καὶ τέλος εἶπε ἀδιάφορα σὰν νὰ μιλοῦσε γιὰ κάτι ἐντελῶς ἀσήμαντο:

— Λοιπόν, ἔμαθα πὼς πρόκειται νὰ ξαναπαντρευθῆτε. Φυσικὰ δὲν τὸ πίστεψα.. Γιατὶ δὲν μπορῶ νὰ φανταστῶ πὼς ἐσεῖς, μιὰ τόσο ἔξυπνη γυναίκα θὰ διαλέγατε γιὰ σύζυγο ἐκεῖνον τὸν ἀνόητο Πάμπλο Φουέντες!

Αὐτὴ τρεμόπαιξε τὶς μακρυὲς βλεφαρίδες της καὶ ἤπιε μιὰ γουλιὰ ἀπὸ τὸ ποτήρι της, γιὰ νὰ κερδίση καιρό. Θὰ ἤθελε νὰ ἀρνηθῆ τοῦτο τὸν γάμο, ἀλλὰ δὲν τολμοῦσε γιατὶ φοβόταν μήπως τὸ μάθη ὁ Σπανιόλος. Ἔτσι σήκωσε τοὺς ὤμους τάχα ἀνέμελα καὶ χαμογέλασε μόλις μὲ τὶς ἄκρες τῶν χειλῶν:

— Κι' ὅμως εἶναι ἀλήθεια. Σᾶς φαίνεται παράξενο; Δὲν λένε πὼς ὁ ἔρωτας εἶναι τυφλός;

Έκανε πώς άστειευόταν. Μά ό άλλος δέν έδειξε νά έχη δρεξι γιά άστεία. Τό βλέμμα του τήν κάρφωσε παγερό:

— Τό ξέρει ό Μορλόφ;

— Θά τό μάθη άργότερα, άπάντησε ή Μάτα Χάρι, τό ίδιο κάνει... Άλλωστε τόν τελευταίο καιρό δέν έχω πιά καμμιά έπαφή μαζί του...

— Τόν άγαπᾶς τόν Σπανιόλο; τή ρώτησε ό Κάλλε, άφοῦ τήν κύτταξε γιά λίγο έπίμονα στά μάτια, προσπαθώντας νά διαβάση τήν ψυχή της.

Έκείνη τοῦ άπάντησε διφορούμενα:

— Είναι ένας άξιολάτρευτος άνδρας.

— Αύτό δέν σημαίνει δτι μιά γυναίκα σάν καί σένα έχει δ ι κ α ί ω μ α νά τόν παντρευθῆ!

Προσποιήθηκε τήν άνήξερη, τήν ξαφνιασμένη.

— Γιατί; τόν ρώτησε. Διαφέρω σέ τίποτε άπό τίς άλλες γυναίκες έγώ;

— Νομίζω πώς ναί, άπάντησε έκεῖνος ψυχρά. Έσύ είσαι μέλος τῆς Όργανώσεως, είσαι στρατιώτης τῆς Γερμανίας καί γιά κάθε σου πρᾶξι πρέπει νά δίνης λόγο στούς άνωτέρους σου. Δέν σέ συμβουλεύω νά παντρευθῆς τόν Φουέντες πρίν μιλήσης προηγουμένως μέ τόν Μορλόφ.

Στρατιώτης τῆς Γερμανίας... Άν ύπῆρχε τρόπος νά κρατάη τή Γερμανία στό χέρι, δπως τό γάντι της, θά τοῦ τήν πετοῦσε περιφρονητικά στά μοῦτρα. Γιά νά τοῦ άποδείξη πώς δέν ύπηρετοῦσε καμμιά πατρίδα καί κανένα ίδανικό, άλλά μόνο τόν έαυτό της.

Μά δέν έπρεπε νά τόν προκαλέση... Δέν ξεχνοῦσε τήν τελευταία της συνάντησι μέ τόν Μορλάφ. Δέν ξεχνοῦσε τόν νέο μέ τά τριαντάφυλλα, στό ξενοδοχεῖ της.

— Ώ... άργησα πολύ, μέ συγχωρῆτε, είπε χαμογελώντας.

Σηκώθηκε, τίναξε πίσω τὰ μακρυὰ μαλλιά της, καὶ τοῦ ἅπλωσε τὸ χέρι.

—Ἀντίο, φίλε μου, εἶπε.

Ὅμως ἡ κραδιά της σφιγγόταν ἀπὸ τὴν ἀγωνία.

Περπατοῦσε στὸ δρόμο... Περπατοῦσε ἀνάμεσα στὸ πλῆθος κι' ὡστόσο εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς μιὰ ἀπέραντη ἐρημιὰ τὴν κύκλωνε καὶ τὸ φῶς τοῦ ἥλιου χανόταν... Ἄχ, γιατί νάρθη στὴν Βαρκελώνη; Γιατί δὲν καθόταν λίγες μέρες ἀκόμα κλεισμένη στὸ ἀρχοντικὸ τοῦ Φουέντες; Τώρα ὁ Κάλλε θὰ εἰδοποιοῦσε τὸν Μορλὸφ κι' ἐκεῖνος ὁ καταραμένος θὰ καταλάβαινε ἀμέσως τὸ παιχνίδι της.

«Ἡ μόνη ἐλπίδα ποὺ μοῦ ἀπομένει, συλλογίστηκε, εἶναι νὰ ὁριστῆ γρήγορα ἡ ἡμερομηνία γιὰ τὸ καινούργιο ταξίδι τοῦ Πάμπλο καὶ νὰ μὲ ξαναφωνάξη ὁ Λαντοὺ στὴν Γαλλία».

Στὴν Γαλλία, στὸ ὄμορφο Παρίσι, ὅπου τὸ Δεύτερο Γραφεῖο θὰ τὴν προστάτευε καὶ θὰ τὴν γλύτωνε ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ χοντροῦ Γερμανοῦ.

—Γιατί ὄχι; ψιθύρισε. Στὸ κάτω - κάτω καὶ στὶς πιὸ δύσκολες στιγμές, πάντα στάθηκα τυχερή!

Χαμογέλασε. Γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ εἶχε ξαναβρῆ τὸ κουράγιο της.

Ἡ καλή της μοῖρα!... Ἡ καλή της μοῖρα ποὺ δὲν τὴν ἐγκατέλειπε καὶ τὴν βοηθοῦσε κι' ὅταν ἀκόμα ἐκείνη πίστευε πὼς τίποτα πιὰ δὲν μποροῦσε νὰ τὴν σώση... Ὁ Φουέντες ἑτοιμαζόταν γιὰ τὸ ταξίδι του στὴ Μεσόγειο καὶ ἡ Μάτα Χάρι ἔκλαιγε ριγμένη στὸ κρεβάτι μὲ καυτὰ ὑποκριτικὰ δάκρυα. Τὸ νυφικὸ ἦταν ἕτοιμο, ἁπλωμένο στὸν καναπέ.

— Μὰ γιατί κάνεις ἔτσι ἀγάπη μου; προσπαθοῦσε νὰ τὴν παρηγορήση ὁ Σπανιόλος. Ἐσὺ ἤσουνα πάντα γενναία... Τί ἔπαθες τώρα κοριτσάκι μου;

Σήκωσε τὰ βουρκωμένα μάτια της καὶ τὸν κύτταξε. Ὕστερα μὲ μιὰ κραυγὴ ἀπελπισίας, ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του:

— Φοβᾶμαι Πάμπλο, τρέμω γιὰ σένα... Κι' ὅσο σκέπτομαι πὼς ἐγὼ σὲ ἔμπλεξα σ' αὐτὴ τὴν δουλειά... πὼς ἂν δὲν ἤμουν ἐγώ, θὰ καθόσουν ἤσυχος στὸ σπιτάκι σου, μοῦ ἔρχεται νὰ τρελλαθῶ!

—'Αλλὰ δὲν κινδυνεύω Μαργαρίτα, ἀποκρίθηκε ὁ Φουέντες χαϊδεύοντας τὰ ὄμορφα μαλλιά της. Τὰ ταξίδια μου ἔγιναν πιὰ τόσο εὔκολα ποὺ ἔχασαν καὶ τὴν γοητεία τῆς περιπέτειας. Τώρα τὰ κάνω μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ βγάζω λεφτά. ὅμως εἶναι ἡ τελευταία φορὰ ποὺ φεύγω, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι.

—Ἡ τελευταία φορά!, ψιθύρισε ἐκείνη σὰν νὰ μὴν τὸν πίστευε.

— Στὸ ὁρκίζομαι μωρό μου. Ἄλλωστε τί ἀνησυχεῖς; Ἡ δική σου δουλειὰ ἦταν πολὺ πιὸ δύσκολη ἀπὸ τὴν δική μου! Ἐγὼ φορτώνω ἁπλῶς τὸ καράβι μου μὲ κασόνια ποὺ ἐξωτερικὰ φαίνονται ὁλότελα ἀθῶα καὶ ξεκινῶ γιὰ μιὰ μικρὴ βόλτα στὴν Μεσόγειο. Αὐτὸ εἶναι ὅλο!...

— Θὰ φορτώσης ὅπλα καὶ βενζίνη ἐδῶ, στὴ Βαρκελώνη; τὸν ρώτησε τρομαγμένη.

Ὁ ἄντρας χαμογέλασε:

—Ὄχι ,βέβαια, γιατὶ πιὰ τούτη ἡ πόλι ἔπηξε ἀπὸ μυστικοὺς πράκτορες ὅλων τῶν Ἐθνῶν! Θὰ πάω λοιπὸν στὸ Σαγκοῦντο νὰ ἑτοιμάσω τὸ φορτίο μου κι' ὕστερα θὰ τραβήξω ὁλόισια νὰ τὸ πουλήσω στοὺς Γερμανούς. Αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ συναντήσω τὰ Γερμανικὰ ὑποβρύχια τριανταπέντε μίλια ἀνατολικὰ τοῦ Κάπο Κουιλάτες στὸ Μαρόκο, στὸν

κόλπο τοῦ Ἐλ Γκεντίρ, ἕνα εἶδος φιὸρντ ποὺ σχεδὸν δὲν διακρίνεται ἀπὸ τὴ θάλασσα. Καὶ θὰ εἶμαι πάλι ἐδῶ τὸ πολὺ σὲ μιὰ βδομάδα...

— Φαίνεσαι τόσο σίγουρος γιὰ τὸν ἑαυτό σου! ἀναστέναξε ἡ γυναίκα.

Καὶ μὲ κόπο κρατιόταν νὰ μὴν ξεφωνίση θριαμβευτικά. Ἐπιτέλους τώρα δὲν εἶχε παρὰ νὰ είδοποιήση τὸν Λαντού.

— Ἔννοια σου καὶ δὲν θὰ προλάβης νὰ καταλάβης πῶς λείπω!, ξανάπε ὁ Σπανιόλος. Κι' ὅταν γυρίσω θὰ παντρευτοῦμε Μαργαρίτα, ὅλα εἶναι ἕτοιμα...

Μὰ ἡ Μάτα Χάρι οὔτε τὸν ἄκουγε πιά.

10

Ὁ Λαντοὺ ἤπιε λίγο κονιὰκ καὶ ξερόβηξε γιὰ νὰ καθαρίση τὴν φωνή του. Οἱ ἄλλοι γύρω στὸ μεγάλο τραπέζι περίμεναν σιωπηλοὶ νὰ συνεχίση. Ἡ ἱστορία τῆς Μάτα Χάρι εἶχε φτάσει πιὰ στὸ πιὸ ἐνδιαφέρον σημεῖο. Καὶ στὸ τέλος, ὁ Ὁλλανδέζος Βὰν Μέρνω, χάνοντας τὴν ὑπομονή του, ρώτησε:

— Κι' ὕστερα, τί ἔγινε ὕστερα;

Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Δευτέρου Γραφείου σήκωσε τοὺς ὤμους του:

—Ὅταν ἔφυγε ἀπὸ δῶ μέσα, ἄρχισα πάλι νὰ τὴν ὑποπτεύομαι, εἶπε. Καὶ ἡ ὑποψίες μου δὲν ἔσβησαν παρ' ὅλη τὴν θαυμάσια δουλειὰ ποὺ ἔκανε στὴ Βαρκελώνη. Γιατὶ χάρις στὶς δικές της πληροφορίες κύριοι, πιάσαμε τὸ πλοῖο τοῦ Φουέντες καὶ δύο Γερμανικὰ ὑποβρύχια. Ἀποφάσισα λοιπὸν νὰ τὴν δοκιμάσω, νὰ τῆς στήσω, ἂς ποῦμε, μιὰ παγίδα γιὰ νὰ βεβαιωθῶ γιὰ τὴν ἀφοσίωσί της στὴν Γαλλία. Βλέπετε μὲ βασάνιζε πάντα ἡ σκέψι πὼς ἔπαιζε διπλὸ παιχνίδι, πὼς δηλαδὴ δούλευε καὶ γιὰ μᾶς καὶ γιὰ τοὺς Γερμανούς. Συλλογιζόμουν ὅτι ἂν ἦταν ἀθώα δὲν θὰ τὴν ἔννοιαζε νὰ μείνη στὴν Ἰσπανία. Ὅμως ἐκείνη σ' ὅλα της τὰ γράμ-

ματα μοῦ ζητοῦσε νὰ τὴν στείλω κάπου ἀλλοῦ... Καὶ ἔτσι...

Οἱ ὧρες κυλοῦσαν ἀργά, οἱ μέρες φαίνονταν ἀτέλειωτες καὶ ἡ Μάτα Χάρι αἰσθανόταν πάλι τὸν πανικὸ νὰ τὴν τριγυρίζη... Φυσικά, ἀμέσως μετὰ τὸ «δυστύχημα» εἶχε ἐγκαταλείψει τὸ σπίτι τοῦ Φουέντες καὶ ξαναγύρισε στὸ ξενοδοχεῖο Παλλάς, ἐλπίζοντας πὼς ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ ὁ Λαντοὺ θὰ τὴν καλοῦσε στὴ Γαλλία. Ὅμως ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Δευτέρου Γραφείου δὲν ἀπαντοῦσε κἂν στὰ γράμματα της κι' αὐτὸ τὴν γέμιζε τρόμο. Φοβόταν μήπως οἱ Γάλλοι ἄρχισαν πάλι νὰ τὴν ὑποπτεύωνται, μήπως οἱ Γερμανοὶ ἀνακαλύψουν τὴν προδοσία της ὁπότε θὰ τὴν σκότωναν.

..«Πρέπει νὰ προσέχω, συλλογιζόταν, τώρα τὸ παραμικρὸ λάθος μπορεῖ νὰ μοῦ στοιχίση τὴ ζωή».

Νὰ προσέχη... Ποιόν; Ποιούς; Βρισκόταν ἀνάμεσα σὲ δυὸ φωτιές, παγιδευμένη σὲ τούτη τὴ φρικτὴ πόλι ποὺ ἦταν γεμάτη ἐχθρικοὺς πράκτορες καὶ δὲν τῆς ἀπόμενε παρὰ νὰ πηγαίνη κάθε μέρα στὸ «Πὸστ Ρεστὰντ» μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς κάποτε ὁ Λαντοὺ θὰ τῆς ἔγραφε...

Κι' ἐπιτέλους ἕνα πρωϊνό ἕνα ὄμορφο πρωϊνὸ χρυσὸ καὶ γαλάζιο, ἔλαβε τὸ πολυπόθητο γράμμα. Τὸ πῆρε μὲ χέρια ποὺ ἔτρεμαν, τὸ ἔκρυψε στὸ στῆθος της τρελλὴ ἀπὸ χαρὰ κι' ἔτρεξε νὰ κλειδωθῆ στὴν κάμαρά της γιὰ νὰ τὸ διαβάση μὲ τὴν ἡσυχία της.

Νὰ τὸ διαβάση.... τί νὰ διαβάση; Μέσα στὸ φάκελλο δὲν ὑπῆρχε παρὰ ἕνα ἄσπρο χαρτί, μιὰ λευκὴ κόλλα διπλωμένη προσεχτικὰ στὰ τέσσερα, δίχως κανένα νόημα... Καὶ ξαφνικὰ ὁ θυμὸς τὴν κυρίευσε. Ὁ θυμός, ἡ ἀπόγνωσι καὶ ἡ ἀπελπισία.

Τῆς ἔκαναν φάρσα λοιπόν; κορόιδευαν; ἔπαιζαν μαζί της;

— Στὸ διάβολο!, ξεφώνισε νευριασμένη.

Κι' ἔκανε νὰ σχίση τὸ χαρτὶ σὲ χίλια κομμάτια. Ἔκανε... ἀλλὰ τὴν τελευταία στιγμὴ συγκρατήθηκε καὶ ἐντελῶς ἀναπάντεχα ἔβαλε τὰ γέλια. Μὰ τί εἶχε πάθει Θεέ μου; Μήπως δὲν τῆς εἶχαν μάθει στὴ Γερμανικὴ σχολὴ κατασκόπων γιὰ τὰ «συμπαθητικὰ μελάνια» ποὺ χρησιμοποιοῦσε τὸ Δεύτερο Γραφεῖο ὅταν ἤθελε νὰ συνεννοηθῆ μὲ τοὺς πράκτορές του; Πῶς δὲν τὸ σκέφτηκε πιὸ πρίν;

«Ὅμως, συλλογίστηκε, ὁ Λαντοὺ πρέπει νὰ νομίζη πὼς ἐγὼ δὲν ἔχω ἰδέα ἀπὸ τέτοια πράγματα. Γιατί λοιπὸν μοῦ γράφει ἔτσι;».

Ἀλλὰ ἔπειτα σήκωσε τοὺς ὤμους ἀνέμελα. Μιὰ τυπικὴ Γαλλικὴ ἀφηρημάδα, ποὺ φυσικὰ ὁ Μορλὸφ δὲν θὰ τὴν πάθαινε ποτέ. Μὰ τί τὴν ἔννοιαζε αὐτήν; Τώρα ἔπρεπε νὰ δῆ τί ἔλεγε τὸ γράμμα καὶ ἀργότερα θὰ ἔβρισκε κάτι γιὰ νὰ δικαιολογήση στὸν ἀρχηγὸ τοῦ Δευτέρου Γραφείου τοῦτες τὶς «περίεργες γνώσεις» της...

Ἀργά, μεθοδικὰ δοκίμασε ὅλους τοὺς τρόπους ποὺ τῆς εἶχαν διδάξει γιὰ νὰ φέρη στὸ φῶς τὶς κρυμμένες λέξεις. Καὶ στὸ τέλος τὰ κατάφερε μὲ τὸν πιὸ ἁπλό: βρέχοντας τὸ χαρτὶ μὲ χυμὸ λεμονιοῦ. Τρέμοντας ἀπὸ ἀνυπομονησία διάβασε τὸ μυστικὸ μήνυμα: «Πηγαίνετε στὴν Ὁλλανδία γιὰ νὰ ἐξακριβώσετε ἂν ὁ πράκτοράς μας Μὰξ Ρίχτερ ποὺ βρίσκεται ἐκεῖ, παίζει τριπλὸ παιχνίδι ὅπως ὑποπτευόμαστε. Δηλαδὴ δουλεύει συγχρόνως γιὰ τὴν Γαλλία, τὴν Ἀγγλία καὶ τὴν Γερμανία. Τὶς τελικὲς ὁδηγίες θὰ τὶς πάρετε ἀπὸ τὴν πρεσβεία μας στὴ Βαρκελώνη».

Τὶς τελικὲς ὁδηγίες... Μιὰ κραυγὴ θριάμβου ἀνέβηκε στὰ χείλια της καὶ τὰ μαῦρα μάτια της ἄστραψαν ἀπὸ χαρά. Ἐπιτέλους εἶχε σωθῆ... Ἐπιτέλους θὰ ἔφευγε μακρυὰ ἀπὸ τούτη τὴν κατα-

ραμένη πόλι, μακρυὰ ἀπὸ τὴν Ἱσπανία, μακρυὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Μορλὸφ ποὺ σίγουρα πρόσμεναν τὴν κατάλληλη στιγμὴ νὰ τῆς ριχτοῦν...

— Τὰ κατάφερα πάλι!, εἶπε δυνατά, ἐνθουσιασμένη· τὰ κατάφερα πάλι...

Καὶ ἀποφάσισε νὰ τρέξη ἀμέσως στὴν Γαλλικὴ πρεσβεία καὶ νὰ ξεκινήση γιὰ τὴν Ὁλλανδία αὔριο κιόλας, μακάρι κι' ἀπόψε...

Στὸ δρόμο πετοῦσε. Τὰ ψηλά της τακούνια κροτάλιζαν στὸ πεζοδρόμιο, ἡ φούστα της κυμάτιζε σὲ κάθε βῆμα καὶ τὰ χείλια της χαμογελοῦσαν κάτω ἀπὸ τὸ πυκνὸ βέλο ποὺ σκέπαζε τὸ πρόσωπό της. Ναί, ὅταν πήγαινε στὴν πρεσβεία πετοῦσε. Ὅμως ὅταν βγῆκε ἀπὸ κεῖ μέσα ἡ χαρά της εἶχε πιὰ χαθῆ. Οἱ «τελικὲς ὁδηγίες» ἔλεγαν πὼς ἔπρεπε νὰ πάη στὴν Ὁλλανδία μ' ἕνα ὁρισμένο πλοῖο, ποὺ ἔφευγε ἀπὸ τὸ λιμάνι τῆς Βαρκελώνης ὕστερα ἀπὸ μιὰ βδομάδα.

Μιὰ βδομάδα... πάλι μιὰ ἀτέλειωτη βδομάδα γεμάτη φόβο, ἀγωνία καὶ μοναξιά! Ἔνοιωθε τέτοια ἀπογοήτευσι ποὺ δὲν πρόσεχε κἂν ποιὸς περνοῦσε πλάι της. Αἰσθανόταν τόσο κουρασμένη ποὺ δὲν ἄντεχε οὔτε νὰ κατεβάση τὸ βέλος της. Καὶ ξαφνικὰ πάγωσε. Ἐκεῖ στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου στεκόταν ὁ ταγματάρχης Κάλλε, χαμογελαστός, σὰν νὰ τὴν περίμενε.

— Χαίρομαι ποὺ σᾶς βλέπω κυρία, εἶπε εὐγενικά. Ὅμως μοῦ φαίνεστε λίγο χλωμή. Σίγουρα μιὰ βόλτα θὰ σᾶς ἔκανε καλό...

Καὶ δίχως νὰ τὴν ρωτήση, σταμάτησε ἕνα ἁμάξι.

Ἀνέβηκαν καὶ κάθησαν πλάι - πλάι, σὰν δυὸ καλοὶ φίλοι ποὺ πήγαιναν περίπατο γιὰ νὰ χαροῦν τούτη τὴν ὄμορφη μέρα. Αὐτὸς κυττοῦσε ἴσα μπροστά του κι' ἕνα ἀδιάρατο χαμόγελο τραβοῦσε τὶς γωνιὲς τῶν χειλιῶν του. Ἐκείνη ἀναρωτιόταν μὲ ἀγωνία, ἂν τὴν εἶχε δῆ νὰ βγαίνη ἀπὸ τὴν Γαλλικὴ

πρεσβεία. Καὶ σκέφτηκε πὼς ἔπρεπε νὰ βρῆ κάτι γιὰ νὰ δικαιολογήση τὴν χλωμάδα της. Ὅμως τί;

— Θαυμάσιο πρωϊνό, ἔκανε ἀπρόσμενα ὁ ταγματάρχης βοηθώντας την δίχως νὰ τὸ θέλη.

— Ναί, πραγματικά, ἀποκρίθηκε ἡ Μάτα Χάρι ἁρπάζοντας τὴν εὐκαιρία. Ἀλλὰ ἐγὼ εἶμαι ἀναγκασμένη νὰ ἐγκαταλείψω αὐτὸν τὸν χρυσὸ ἥλιο, αὐτὴν τὴν γαλάζια θάλασσα καὶ νὰ ξαναγυρίσω πίσω στὴν ὁμίχλη τοῦ βορρᾶ! Γιατὶ ἀσφαλῶς θὰ μάθατε τὸ φρικτὸ δυστύχημα ποὺ μοῦ συνέβη καὶ μάλιστα στὶς παραμονὲς τοῦ γάμου μου!...

Ἀναστέναξε καὶ τὰ μάτια της πλημμύρισαν δάκρυα. Μὰ ὁ ἄντρας, ὁλότελα ἀσυγκίνητος, εἶπε παγερά:

— Φυσικά, τὸ ἔμαθα. Καὶ ἀκριβῶς γιὰ τοῦτο τὸ περίεργο «δυστύχημα» θέλω νὰ σᾶς μιλήσω. Ὁ Μορλόφ, ποὺ τὸν συνάντησα πρὶν λίγες μέρες στὴν Γενεύη, φαινόταν τρομερὰ θυμωμένος καὶ ἀποροῦσε πῶς ἔγινε καὶ χάθηκαν ἔτσι, τὸ πλοῖο τοῦ Φουέντες καὶ τὰ δυὸ Γερμανικὰ ὑποβρύχια!...

Δὲν χαμογελοῦσε πιά. Τὸ βλέμμα του καρφωμένο πάνω της, γυάλιζε ἀπειλητικό.

Καὶ ἡ γυναίκα καταλαβαίνοντας πὼς δὲν ὠφελοῦσαν πιὰ τὰ δάκρυα, ζάρωσε τὰ φρύδια καὶ ρώτησε ξερά:

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ ἐξηγήσετε τί ἐννοεῖτε, ταγματάρχα;

Ὁ ἄλλος σήκωσε τοὺς ὤμους:

— Μά, αὐτὸ ποὺ σᾶς εἶπα, μαντάμ. Τίποτε περισσότερο, τίποτα λιγώτερο...

Σώπασαν. Ὁ ἥλιος ἔλαμπε πάντα, ὅμως μιὰ παράξενη παγωνιὰ τύλιγε τὴν Μάτα Χάρι ποὺ ὡστόσο εἶχε ξαναβρῆ τὴν ψυχραιμία της. Ἤξερε τώρα πὼς οἱ Γερμανοὶ μάντευαν τὴν προδοσία της καὶ μὲ τὰ νεῦρα τεντωμένα, τὴν ψυχὴ ἀτσαλωμένη, πάσχιζε πάλι νὰ τοὺς ξεγελάση. Ἀλλὰ μὲ ποιόν τρόπο; Τὸ μυαλό της δούλευε ἐντατικά, οἱ σκέ-

ψεις ξεπηδοῦσαν στὸ νοῦ της μία - μία... Σκέψεις ἀδίστακτες, ἐπικίνδυνες, ποὺ τρόμαζαν καὶ τὴν ἴδια, μὰ δὲν γινόταν ἀλλιῶς. Ἔπρεπε νὰ κερδίση καιρό... λίγες μέρες... μιὰ βδομάδα, ὥσπου νὰ φύγη γιὰ τὴν Ὀλλανδία. Γέλασε λοιπὸν εἰρωνικὰ καὶ στράφηκε στὸν ταγματάρχη ποὺ τὴν παρακολουθοῦσε σιωπηλός:

—Ἀγαπητέ μου, ξέρω τί φαντάζεστε καὶ σεῖς καὶ ὁ φίλος σας ὁ Μορλόφ. Νομίζετε πὼς παίζω διπλὸ παιχνίδι, ἔτσι δὲν εἶναι; Ἔ, λοιπὸν θὰ σᾶς ἀποδείξω πὼς γελιέστε. Κι' ὁ Μορλὸφ θὰ ἀναγκαστῆ νὰ μοῦ ζητήση συγγνώμη καὶ θαρχίση πάλι νὰ μὲ ἐμπιστεύεται καὶ νὰ μὲ πληρώνη. Ὅμως, φυσικά, αὐτὲς οἱ κουβέντες δὲν γίνονται μέσα σ' ἕνα ἁμάξι! Ἐλᾶτε καλύτερα τὸ βράδυ στὸ δωμάτιό μου. Θὰ σᾶς περιμένω...

—Ἐντάξει, ἀποκρίθηκε ὁ Κάλλε ποὺ εἶχε χάσει πιὰ κάθε ἴχνος εὐγενείας. Ἀλλὰ μὴν προσπαθήσης νὰ μὲ ξελογιάσης μὲ τὰ γνωστά σου κόλπα. Θὰ ἔκανες ἄδικα τὸν κόπο... Καὶ προπάντων μὴ δοκιμάσης νὰ τὸ σκάσης. Σὲ προειδοποιῶ πὼς ἕνας ἄνθρωπός μου θὰ στέκεται φρουρὸς ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα σου!

Πραγματικὰ ἕνας ἄνθρωπος τοῦ ταγματάρχη στεκόταν ἔξω ἀπὸ τὴν κάμαρά της. Τὸν ἔβλεπε μέσα ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα.

— Εἶμαι λοιπὸν φυλακισμένη, ψιθύρισε.

Φυλακισμένη!... Σήκωσε ἀνέμελα τοὺς ὤμους καὶ γέλασε. Φαινόταν ἀλήθεια παράξενο, ὅμως τούτη τὴν δύσκολη στιγμὴ ἔνοιωθε ὁλότελα σίγουρη γιὰ τὸν ἑαυτό της. Εἶχε ἐμπιστοσύνη στὸ γερὸ μυαλό της, στὸ ὄμορφο κορμί της, στὴν ἀκαταμάχητη γοητεία της καὶ δὲν φοβόταν πιά. Βέβαια η ἀπόφα-

σι της νὰ πῆ στὸν Γερμανὸ ταγματάρχη τὴν πληροφορία ποὺ τῆς ἔδωσε ὁ Λαντού, ἦταν τολμηρὴ καὶ ἐπικίνδυνη. Ἀλλὰ τί σημασία εἶχε; Σ' ὅλη της τὴ ζωὴ ἔπαιζε μὲ τὸν κίνδυνο! Ἔφτανε λοιπὸν νὰ γλυτώση τώρα κι' ἀργότερα θὰ ἔβρισκε τρόπο νὰ ξεμπλέξη μὲ τὸ Δεύτερο Γραφεῖο. Οἱ Γάλλοι εἶναι τόσο συναισθηματικοί!...

—Θὰ τὰ καταφέρω πάλι, μουρμούρισε, θὰ τὰ καταφέρω πάλι.

Ὁ Κάλλε ἦρθε στὴν ὥρα του, ἀρωματισμένος, φορώντας σμόκιν καὶ μὲ μιὰ γαρδένια καρφωμένη στὸ πέτο, σὰν νὰ πήγαινε σὲ ἐρωτικὸ ραντεβοῦ! Πίσω του ἀκολουθοῦσε ἕνας καμαριέρης μὲ μιὰ μπουκάλα σαμπάνια. Μὰ ἡ Μάτα Χάρι τὸν ὑποδέχτηκε ψυχρά, ζαρώνοντας τὰ φρύδια ἐνωχλημένη. Σκέφτηκε πὼς παρ' ὅλες τὶς δηλώσεις του, ὁ ταγματάρχης εἶχε σκοπὸ νὰ γλεντήση μαζί της. Κι' ἀποφάσισε νὰ τὸν ξαφνιάση:

—Ἂς μποῦμε κατ' εὐθεῖαν στὸ θέμα, εἶπε παγερά, γιατὶ δὲν θέλω νὰ χάνετε ἐξ' αἰτίας μου τὶς πολύτιμες ὧρες σας.

Καὶ βγάζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη της ἕνα μπλὸκ μὲ σημειώσεις βάλθηκε νὰ τὸ ξεφυλλίζη.

Ὁ Κάλλε ἀπόμεινε γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ τὴν κυττᾶ σαστισμένος. Εἶχε ἀκούσει γιὰ τὰ τρελλά της σκέρτσα, γιὰ τὰ κόλπα ποὺ μεταχειριζόταν ὅταν ἤθελε νὰ ξελογιάση ἕναν ἄντρα κι' ἔνοιωσε ἀπογοήτευσι γιατὶ αὐτὸς δὲν θὰ χαιρόταν τὸν ἔρωτά της. Ὕστερα ὅμως ἄρχισε νὰ τὴν βρίσκη πιὸ ἐνδιαφέρουσα, ἔτσι ὅπως παρουσιάστηκε μπροστά του, σὰν γυναίκα σοβαρὴ καὶ ἀφοσιωμένη ὁλότελα στὴν δουλειά της.

—Λοιπόν, ἐδῶ εἶναι, ἔκανε ἐκείνη. Πρόκειται γιὰ κάποιον Μὰξ Ρίχτερ, ἕναν πράκτορά σας. Αὐτὸς ἀνήκει δῆθεν στὴν ὑπηρεσία τῆς Γαλλικῆς κατασκοπείας, ἀλλὰ ἔμαθα πὼς παίζει τριπλὸ παιχνίδι. Δηλαδὴ δὲν δουλεύει μόνον γιὰ μᾶς ἢ τὴν

Γαλλία, μὰ καὶ γιὰ τὴν 'Αγγλία. Καὶ ξέρω πὼς τὸ Δεύτερο Γραφεῖο τὸν ὑποπτεύεται κιόλας...

— Σᾶς τὸ εἶπαν οἱ φίλοι σας οἱ Γάλλοι; ρώτησε ὁ ταγματάρχης εἰρωνικά, καὶ ὡστόσο ξαφνιασμένος ἀπὸ τούτη τὴν σημαντικὴ πληροφορία.

Ἡ γυναίκα σήκωσε τοὺς ὤμους της:

— Φυσικά, ποιός ἄλλος; Ὅμως ὄχι τὸ Δεύτερο Γραφεῖο ὅπως φαντάζεστε. Οἱ ἄλλοι Παριζιάνοι φίλοι μου, ποὺ μὲ βοήθησαν ἄλλωστε πολλὲς φορὲς δίχως νὰ τὸ καταλάβουν, ὅταν ἐργαζόμουν γιὰ τὴν Ὀργάνωσί μας. Ἔχω ξέρετε, μερικὲς γνωριμίες στὴν ἀνώτερη Γαλλικὴ κοινωνία, πού...

— Καὶ ποιός μὲ βεβαιώνει πὼς μοῦ λὲς τὴν ἀλήθεια γι' αὐτὸν τὰν Μὰξ Ρίχτερ; τὴν ἔκοψε ὁ Γερμανὸς σοβαρεύοντας ἀπότομα.

Ἐκείνη γέλασε:

— Ἀλλά, ταγματάρχα μου, εἶναι πολὺ ἁπλό! Θὰ δώσετε τὴν πληροφορία μου στὸν Μορλόφ, νὰ τὴν ἐλέγξη καὶ νὰ δῆ ἂν εἶναι σωστή. Ἀσφαλῶς ἡ ἀπάντησι θ' ἀργήση καμμιὰ βδομάδα, ὅμως δὲν πειράζει, ἐγὼ θὰ περιμένω... Κάτι τέτοιες δουλειὲς χρειάζονται ὑπομονή.

— Ναί, αὐτὸ θὰ κάνω, εἶπε ὁ ταγματάρχης. Μὰ στὸ διάστημα αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ φύγετε ἀπὸ δῶ. Δὲν θὰ μπορέσετε νὰ φύγετε.

— Γιατί νὰ φύγω; τοῦ εἶπε ἁπλᾶ.

Χαμογέλασε πάλι καὶ σηκώθηκε ὁλόρθη. Κι' ἔπειτα ξαφνικά, ἄρχισε νὰ γδύνεται ἀργά, νωχελικά, μπροστὰ στὰ ἔκπληκτα μάτια τοῦ Κάλλε ποὺ τὰ εἶχε ὁλότελα χαμένα.

— Μὲ συγχωρῆτε φίλε μου, ψιθύρισε, μὰ νοιώθω ἀφάνταστα κουρασμένη... Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχουμε πιὰ τίποτα νὰ ποῦμε, νομίζω πώς...

— Δὲν θέλετε τουλάχιστον νὰ πιῆτε ἕνα ποτήρι σαμπάνια; πρότεινε ὁ στρατιωτικὸς ἀκόλουθος τῆς Γερμανικῆς πρεσβείας, μὲ φωνὴ πνιγμένη ἀπὸ τὸ πάθος.

— Γιατί ὄχι; ἀποκρίθηκε σαρκαστικὰ ἡ Μάτα

Χάρι. Φαντάζομαι πὼς αὐτὸ τουλάχιστον δὲν θὰ τὸ ἔβρισκε ὕποπτο οὔτε ὁ φίλος σας ὁ Μορλόφ!

Ἑπτὰ μέρες... ἔξη μέρες... πέντε μέρες... Ἡ γυναίκα τὶς μετροῦσε μιὰ μιὰ καὶ μέσα της κρυφογελοῦσε γιὰ τὴν ἀνοησία τῶν ἀντρῶν ὅλου τοῦ κόσμου! Καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια τὰ εἶχε καταφέρει θαυμάσια. Τὴν ὥρα ποὺ οἱ μυστικὲς ὑπηρεσίες τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Γαλλίας δούλευαν ἀδιάκοπα, προσπαθώντας νὰ βροῦν ἀποδείξεις γιὰ τὴν ἐνοχή της, ἐκείνη ὁλότελα ἀσφαλισμένη στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Κάλλε, περίμενε νὰ περάση ἡ βδομάδα καὶ νὰ μπαρκάρη γιὰ τὴν Ὁλλανδία.

Ὅμως ὁ Μορλὸφ δὲν γελιόταν εὔκολα. Εἶχε φυσικὰ βεβαιωθῆ πὼς ὁ Μὰξ Ρίχτερ ἔπαιζε τριπλὸ παιχνίδι καὶ ἑπομένως πὼς ἡ πληροφορία τῆς πρώην φίλης του ἦταν σωστή, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἔφτανε γιὰ νὰ τὸν ἡσυχάση. Καὶ ἀποφάσισε νὰ πάη ὁ ἴδιος στὴν Ἱσπανία, νὰ μιλήση μὲ τὸν Κάλλε καὶ νὰ ξεκαθαρίση τὰ πράγματα μιὰ καὶ καλή. Ξεκίνησε λοιπὸν ἀμέσως καὶ ἔφτασε στὴ Βαρκελώνη τὴν παραμονὴ ποὺ τὸ πλοῖο τῆς Μάτα Χάρι θὰ ἔφευγε ἀπὸ τὸ λιμάνι. Πῆγε ὁλόισια στὸ διαμέρισμα τοῦ στρατιωτικοῦ ἀκολούθου τῆς Γερμανικῆς πρεσβείας καὶ τὸν βρῆκε ξενυχτισμένο, σὲ κακὴ κατάστασι, γιατὶ μόλις εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο τῆς ἐρωμένης του. Ὁ χοντρὸς Γερμανὸς ἀντικρύζοντάς τον, κατάλαβε τὰ πάντα. Ὡστόσο ρώτησε αὐστηρά:

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ ἐξηγήσετε τί σᾶς συμβαίνει ταγματάρχα;

Ἐκεῖνος, ταραγμένος, προσπάθησε νὰ δικαιολογηθῆ, νὰ κρύψη τὸ ἐρωτικό του πάθος, ἀλλὰ στὸ τέλος τὰ διηγήθηκε ὅλα ὅπως ἀκριβῶς εἶχαν γίνει. Καὶ τότε ὁ Μορλὸφ ἄφησε τὴν ὀργή του νὰ ξεσπάση:

— Μά, είσαστε ολότελα ηλίθιος; τού φώναξε κατάμουτρα. Δὲν σᾶς εἶχα προειδοποιήσει πόσο ἐπικίνδυνη εἶναι αὐτὴ ἡ γυναίκα; Ἀφοῦ κόντεψε σχεδὸν νὰ ξεμυαλίση καὶ μένα!... Ὅμως, τώρα ὅ,τι ἔγινε, ἔγινε... Ὅταν κινδυνεύη ἡ πατρίδα μας δὲν ἔχουμε τὸ δικαίωμα νὰ σκεφτόμαστε τὶς μικρές μας ἀδυναμίες... Ἡ Μάτα Χάρι πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ βγῆ ἀπὸ τὴ μέση.

Ὁ Κάλλε ἔνοιωσε κάτι σὰν ρῖγος νὰ διαπερνᾶ τὸ κορμί του, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε γιὰ νὰ ὑπερασπίση τὴν ἐρωμένη του. Τί νὰ πῆ; Ἐπιτέλους καταλάβαινε κι' ὁ ἴδιος, ἔστω καὶ ἀργά, πὼς ἡ ἀγάπη της ἦταν ἕνα κόλπο γιὰ νὰ κερδίση καιρό...

— Λοιπόν, τί ἀποφασίσατε; μουρμούρισε ταπεινωμένος.

Ὁ ἄλλος χαμογέλασε, ἕνα χαμόγελο δολοφονικὸ σὰν φαρμάκι καὶ τὰ μικρὰ ματάκια του γέμισαν κακία.

— Ξέρουμε, ἔκανε, πὼς ἡ Μάτα Χάρι προσπαθεῖ νὰ γίνη κατάσκοπος τῶς Γάλλων καὶ γι' αὐτὸ θὰ φύγη αὔριο ἀπὸ τὴν Βαρκελώνη. Ὅμως ἐμεῖς θὰ τὴν χτυπήσουμε μὲ τὰ ἴδια της τὰ ὅπλα.

— Κατάσκοπος τῶν Γάλλων; ρώτησε κατάπληκτος ὁ Κάλλε. Εἶστε βέβαιος;

— Ναί, ταγματάρχα.

— Δηλαδή... ἡ πληροφορία ποὺ μᾶς ἔδωσε γιὰ τὸν Μὰξ Ρίχτερ ἦταν ψεύτικη;

— Ἦταν ἀληθινή, μὰ αὐτὸ δὲν σημαίνει τίποτε. Μπροστὰ στὸν κίνδυνο προσπάθησε νὰ μᾶς κλείση τὰ μάτια, νὰ κερδίση πάλι τὴν ἐμπιστοσύνη μας. Ὡστόσο δὲν πρόκειται νὰ κερδίση τίποτε. Ἡ Μάτα Χάρι δὲν εἶναι γιὰ μᾶς πιὰ μόνο ἄχρηστη, ἀλλὰ καὶ ἐπικίνδυνη. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ φύγη ἀπὸ τὴ μέση.

Σώπασε, ἔγραψε κάτι σ' ἕνα χαρτὶ καὶ τὸ ἔδωσε στὸν ταγματάρχη.

— Διαβάστε, διέταξε.

Ἐκεῖνος ὑπάκουος ἄρχισε νὰ συλλαβίζῃ μιὰ μιὰ τὶς λέξεις:

—«Η 21 φεύγει γιὰ τὸ Παρίσι. Στείλατε ἀμέσως τὸ συμφωνημένο ποσόν. Ὑπογραφὴ Κάλλε».

Ὕστερα, σαστισμένος, ψιθύρισε:

— Μὰ δὲν καταλαβαίνω...

— Κι' ὡστόσο εἶναι πολὺ ἁπλό!, εἶπε εἰρωνικὰ ὁ Μορλόφ. Ἀκοῦστε ἀγαπητέ μου: Ἐσεῖς θὰ βεβαιώσετε τὴν Μάτα Χάρι πὼς ἀναγνώρισα τὸ λάθος μου καὶ θέλω νὰ δουλέψῃ πάλι γιὰ μᾶς. Θὰ τῆς ὑποσχεθῆτε μάλιστα πὼς θὰ καταθέσω γιὰ λογαριασμό της δύο χιλιάδες μάρκα στὴν κεντρικὴ τράπεζα τῆς Ἱσπανίας. Καὶ ἔπειτα θὰ γράψετε μπροστά της αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα γιὰ νὰ μοῦ τὸ στείλετε στὴν Γενεύη.

Σταμάτησε ἄναψε τὸ ποῦρο του καὶ πρόσθεσε χαμογελώντας σατανικά:

—Ἀλλά, πρὶν τὸ στείλετε, θὰ τὸ μεταφράσετε κρυφὰ στὸν μυστικὸ κώδικα 40.

— Στὸν κώδικα 40; ρώτησε κατάπληκτος ὁ Κάλλε. Μὰ δὲν τὸν χρησιμοποιοῦμε πιὰ γιατὶ τὸν ξέρουν πολὺ καλὰ οἱ Γάλλοι... Θὰ πιάσουν λοιπὸν τὸ τηλεγράφημα καὶ θὰ καταλάβουν...

— Θὰ καταλάβουν αὐτὸ ποὺ θέλουμε ἐμεῖς, ταγματάρχα!, συμπλήρωσε θριαμβευτικὰ ὁ χοντρὸς Γερμανός. Ὅτι δηλαδὴ ἡ Μάτα Χάρι εἶναι κατάσκοπος δική μας... Θὰ τὴν συλλάβουν λοιπὸν καὶ θὰ τὴν τουφεκίσουν. Κι' ἔτσι θὰ γλυτώσουμε μιὰ γιὰ πάντα ἀπὸ τούτη τὴν διαβολικὴ γυναίκα ποὺ εἶναι ἱκανὴ νὰ ξελογιάσῃ καὶ ἅγιο ἀκόμα.

Ὁ ἀκόλουθος τῆς Γερμανικῆς πρεσβείας, ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ δὲν μίλησε.

Ἡ παγίδα ποὺ ἔστηνε ὁ Μορλὸφ στὴν Μάτα Χάρι ἦταν σατανική. Ἔνοιωσε στὴν καρδιά του ἕναν ἀπέραντο οἶκτο γι' αὐτὴ τὴ γυναίκα ποὺ τοῦ εἶχε χαρίσει ἀξέχαστες στιγμές. Ναί, παραδεχόταν καὶ ὁ ἴδιος πὼς ἦταν μιὰ σατανικὴ γυναίκα ποὺ χρησιμοποιοῦσε τὴ γοητεία της καὶ τὸ ὑπέροχο κορ-

μί της γιὰ νὰ καταστρέφη, ὡστόσο δὲν ἔπαυε νὰ εἶναι μιὰ ὄμορφη γυναίκα, μιὰ μοναδικὴ γυναίκα..

Μισόκλεισε τὰ μάτια καὶ τὴ φαντάσθηκε στὰ χέρια τῶν Γάλλων... Τὴ φαντάστηκε μπροστὰ σὲ κάποιο ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα. Ἡ καρδιά του σφίχτηκε ἀπὸ ὀδύνη κι' ἕνα ρῖγος διαπέρασε τὸ κορμί του.

— Μήπως ἔχετε καμμιὰ ἀντίρρησι; ἔκανε παγερὰ ὁ Μορλόφ.

— Ὄχι... φυσικά, ὄχι, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος τρομαγμένος. Τὸ σχέδιό σας εἶναι πραγματικὰ θαυμάσιο.

11

— Καὶ ἐπιτέλους ἔφτασαν ἀπὸ τὴν Βαρκελώνη οἱ εἰδήσεις ποὺ φοβόμουνα, συνέχισε ὁ Λαντοὺ βλοσυρός. Ἡ πρεσβεία μας μὲ εἰδοποίησε γιὰ τὴν ἐπίσκεψι τῆς Μάτα Χάρι καὶ αὐτὸ ἦταν γιὰ μένα ἡ πρώτη ἀπόδειξι τῆς ὑποκρισίας της. Ἂν δὲν ὑπῆρξε κατάσκοπος τῶν Γερμανῶν, πῶς μπόρεσε νὰ διαβάση τὸ γράμμα ποὺ τῆς ἔγραψα ἐπίτηδες μὲ συμπαθητικὴ μελάνι;

Σώπασε καὶ κύτταξε ὁλόγυρα τοὺς ἄλλους ποὺ παρακολουθοῦσαν σιωπηλά.

Κάποιος ρώτησε:

— Καὶ ἔτσι βεβαιωθήκατε πὼς οἱ ὑποψίες σας ἦταν ἀληθινές;

Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Δευτέρου Γραφείου σήκωσε τοὺς ὤμους του:

— Πιάσαμε κι' ἕνα τηλεγράφημα ποὺ προοριζόταν γιὰ τὴν Γενεύη καὶ ἔλεγε πάνω κάτω τὰ ἑξῆς: «Η 21, Μάτα Χάρι φεύγει γιὰ τὸ Παρίσι. Στείλατε ἀμέσως τὸ συμφωνημένο ποσόν. Κάλλε»... Κάλλε, δηλαδὴ ὁ στρατιωτικὸς ἀκόλουθος τῆς Γερμανικῆς πρεσβείας στὴ Βαρκελώνη!... Ὅπως βλέπετε τὸ πρᾶγμα ἦταν ὁλοφάνερο. Ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴν μᾶς μείνη καμμιὰ ἀμφιβολία, οἱ Γερμανοὶ τουφέ-

κισαν τὸν Μὰξ Ρίχτερ. Πῶς λοιπὸν ἔμαθαν τὸ τριπλὸ παιχνίδι του, ἂν δὲν τοὺς τὸ εἶπε ἡ Μάτα Χάρι;... Ἐγὼ τουλάχιστον ἤμουνα πιὰ ὁλότελα σίγουρος γιὰ τὴν ἐνοχή της.

— Καὶ τὴν συλλάβατε ἀμέσως; ἔκανε ὁ Λάιστερ.

— Ὄχι, γιατὶ εἶχε κιόλας φύγει γιὰ τὴν Ὁλλανδία, ἀποκρίθηκε ὁ Λαντού. Ἔτσι ἀναγκαστήκαμε νὰ σταματήσουμε τὸ πλοῖο στὴ Μάγχη. Ἀλλὰ αὐτὰ τὰ ξέρει καλύτερα ὁ ἀστυνόμος Πριολέ, ὁ ὁποῖος τὴ συνέλαβε...

Ὁ Πριολὲ σηκώθηκε ὁλόρθος καὶ μηχανικὰ ξέσφιξε τὸ κολλάρο του σὰν νὰ πνιγόταν. Ὕστερα ξερόβηξε κι' ἄρχισε νὰ μιλᾶ μὲ φωνὴ παράξενα συγκινημένη:

— Εἶχε φοβερὴ τρικυμία κι' ὅμως καταφέραμε νὰ φτάσουμε τὸ πλοῖο μὲ μιὰ ἀστυνομικὴ βενζινάτο. Οἱ ἐπιβάτες...

Οἱ ἐπιβάτες φαινόνταν νευριασμένοι γιὰ τὴν καθυστέρηση, ἀλλὰ καὶ γεμᾶτοι περιέργεια. Μιὰ κοπέλα ὅταν εἶδε τοὺς ἀστυνομικοὺς ξεφώνισε τρομαγμένη. Ἡ Μάτα Χάρι ὅμως ἔδειχνε ὁλότελα ἀτάραχη. Χαμογέλασε γλυκὰ στὸν μικρόσωμο ἄνθρωπο ποὺ τὴν πλησίασε καὶ τὸν ὁδήγησε στὴν καμπίνα της, μὲ μιὰ χάρι καὶ μιὰν εὐγένεια ἐκπληκτική.

Ἐκεῖνος βλοσυρὸς τῆς ἔδειξε τὴν ταυτότητά του:

— Εἶμαι ὁ ἀστυνόμος Πριολὲ κυρία. Καὶ ἔχω διαταγὴ νὰ σᾶς πάω ἀμέσως στὸ Παρίσι...

Ἀνασήκωσε τὰ φρύδια της καὶ ρώτησε ἥσυχα:

— Συμβαίνει τίποτα μὲ τὸ Δεύτερο Γραφεῖο;

— Δὲν ξέρω ἀκριβῶς, ἀποκρίθηκε ὁ ἄντρας κοφτά.

Μὰ ἦταν βέβαιος πὼς τούτη ἡ διαβολογυναίκα τὰ εἶχε καταλάβει ὅλα ἀπὸ τὴν πρώτη κιόλας στιγμή.

—Ἐντάξει, ἐντάξει, χαμογέλασε ἡ Μάτα Χάρι σὰν νὰ διασκέδαζε μὲ τὸ ἐπίσημο ὕφος του.

Ὕστερα πρόσθεσε:

—Θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ περιμένετε λίγο ὥσπου νὰ ντυθῶ; Βλέπετε εἶμαι ἀκόμα μὲ τὴν ρόμπα...

Καὶ ἐξαφανίστηκε μέσα στὸ μπάνιο.

Κι' ὁ Πριολὲ περίμενε. Περίμενε τρία ὁλόκληρα τέταρτα, καπνίζοντας συνέχεια καὶ περπατώντας πάνω κάτω γιὰ νὰ συγκρατήση τὰ νεῦρα του.

«Μὰ τί κάνει τόση ὥρα;» συλλογιζόταν.

Κι' ὅταν πιὰ ἦταν ἕτοιμος ν' ἀρχίση τὶς βλαστήμιες, ἡ πόρτα τοῦ μπάνιου ἄνοιξε καὶ ἄκουσε πίσω του τὴν φωνὴ τῆς γυναίκας:

—Κύριε ἀστυνόμε, μὲ βοηθᾶτε σᾶς παρακαλῶ νὰ βάλω τὸν κορσέ μου;

Στράφηκε ξαφνιασμένος καὶ ἀπόμεινε ἀσάλευτος σὰν κεραυνοβολημένος. Ἐκείνη στεκόταν ἐκεῖ, λίγα βήματα μακρυά του, ὁλόγυμνη καὶ ὄμορφη σὰν θεά... Ἐκείνη στεκόταν ἐκεῖ καὶ τοῦ χαμογελοῦσε, γεμάτη σαγήνη...

—Ἐλᾶτε λοιπόν, ξανᾶπε.

Καὶ τούτη τὴ φορὰ τὰ λόγια της ἔφτασαν στὰ αὐτιά του σὰν ἐρωτικὸς ἀναστεναγμός.

—Ἐλᾶτε...

Μηχανικά, ἀσυναίσθητα, ἅπλωσε τὰ χέρια κι' ἔνοιωσε τὸ αἷμα νὰ βουίζη στοὺς κροτάφους του καὶ τὴν καρδιά του νὰ σπαρταρᾶ. Μηχανικά, ἀσυναίσθητα ἔκανε ἕνα μικρὸ βῆμα γιὰ νὰ πάη κοντά της. Ὅμως, ξαφνικά, συνῆλθε. Τὰ λόγια τοῦ Λαντοὺ ἦρθαν στὸ νοῦ του, ἡ ἀνάσα του ξαναβρῆκε τὸν κανονικὸ ρυθμό της καὶ τὰ νεῦρα του ἀτσαλώθηκαν.

«Προσέξτε Πριολέ, τούτη ἡ γυναίκα εἶναι σωστὸς σατανᾶς. Θὰ δοκιμάση νὰ σᾶς ξετρελλάνη μὲ τὴν γοητεία της γιὰ νὰ τὴν ἀφήσετε νὰ φύγη...».

Τῆς γύρισε λοιπὸν ἀποφασιστικὰ τὶς πλάτες καὶ εἶπε παγερά:

— Δὲν σᾶς χρειάζεται ὁ κορσές, μαντάμ. Βάλτε ἕνα φουστάνι καὶ πᾶμε. Ἡ ἀστυνομικὴ βενζινάκατος δὲν μπορεῖ νὰ περιμένη αἰώνια!...

Αἰώνια... αὐτὴ ἦταν ἀκριβῶς ἡ λέξι... Αἰώνιο φαινόταν τοῦτο τὸ ταξίδι πρὸς τὸ Παρίσι, ἀτέλειωτο καὶ κουραστικὸ σὰν ἕνας ἐφιάλτης. Ὁ Πριολὲ δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῆ πιά, δὲν μποροῦσε νὰ ξεχαστῆ οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ κοντά της, τρέμοντας μήπως νικηθῆ ἀπὸ τὴν γοητεία της. Στὰ ξενοδοχεῖα ποὺ ἔμεναν ὁ ἀστυνόμος ἔπιανε πάντα δυὸ δωμάτια συνεχόμενα, γιὰ νὰ μὴν τοῦ τὸ σκάση ἡ Μάτα Χάρι καὶ αὐτὸ εἶχε καταντήσει τὸ μαρτύριό του. Ἐκείνη παρατοῦσε τὸ κρεβάτι της, ἐρχόταν μέσα στὴν νύχτα καὶ καθόταν πλάι του, ἕτοιμη νὰ τὸν ξεπλανέψη σὰν σειρήνα τῶν παραμυθιῶν.

— Μὰ δὲν σᾶς ἀρέσω; τὸν ρώτησε ἕνα βράδυ ἀπορημένη.

Κι' ὁ Πριολέ, μὲ τὰ νεῦρα σπασμένα μὴν ἀντέχοντας ἄλλο, τῆς ἀποκρίθηκε σκληρά:

— Ἀφῆστε με ἥσυχο κυρία... Προτιμῶ ἕνα καλὸ ὕπνο ἀπὸ τὴν συντροφιά σας.

Κι' ἡ γυναίκα ἀπόμεινε γιὰ μιὰ στιγμὴ σὰν χαμένη. Ὕστερα γύρισε στὴν κάμαρά της, κατάχλωμη σὰν νεκρή.

Γύρισε στὴν κάμαρά της κι' ἔκλαιγε πικρὰ ὥσπου τὰ δάκρυά της στέρεψαν καὶ ἄδειασε ἡ ψυχή της. Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή της εἶχε χάσει τὴν ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό της, στὸ ὅμορφη κορμί της καὶ στὴν γοητεία της. Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή της ἐκείνη ἡ μαγικὴ φράσι: «Θὰ τὰ καταφέρω πάλι», τῆς φαινόταν ὁλότελα δίχως νόημα.

«Λοιπὸν ἔφτασε τὸ τέλος» συλλογίστηκε.

Ὁ ἀστυνόμος Πριολὲ ἔπνιξε ἕνα ἀναστεναγμὸ καὶ σκούπισε τὸν ἱδρώτα ἀπὸ τὸ μέτωπό του.

— Ἀπὸ τότε δὲν δοκίμασε πιὰ νὰ μὲ γοητεύση.

εἶπε. Κι' ὅταν φτάσαμε στὸ Παρίσι ἦταν πιὰ μιὰ γυναίκα ἀλλοιώτικη, ἐξωφλημένη. Νομίζω... νομίζω πὼς κάτι εἶχε σπάσει μέσα της, κάτι εἶχε πεθάνει. Γιατὶ κύριοί μου, ἂν εἶχε τὸ πρῶτο κουράγιο της, φαντάζεστε πὼς θ' ἄφηνε νὰ τὴν ὁδηγήσουν στὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα μὲ τέτοια ἀδιαφορία; Ὄχι, ἀγαπητοί μου, χίλιες φορὲς ὄχι!... Ἡ Μάτα Χάρι θὰ προσπαθοῦσε νὰ ξεμυαλίση τοὺς δικαστές, τοὺς ἀστυφύλακες, ἀκόμα καὶ τὸν παπᾶ καὶ τὴν καλόγρια, γιὰ νὰ σωθῆ. Καί, μὰ τὴν ἀλήθεια, στὸ τέλος θὰ τὰ κατάφερνε! Ὅμως ἴσως εἶχε πιστέψει πὼς ἔφτασε πιὰ τὸ τέλος της καὶ ὑποτάχτηκε στὴν μοῖρα... Κάποιος δημοσιογράφος ἔγραψε πὼς πέθανε ἡρωϊκά... Δὲν εἶχε δίκιο. Ἁπλούστατα ἡ Μάτα Χάρι πέθανε ἥσυχα, δίχως καμμιὰ ἀντίδρασι, καμμιὰ κραυγή, γιατὶ ἡ ψυχή της ἦταν κιόλας νεκρὴ πρὶν ἀπὸ πολὺ καιρό...

Κούνησε τὸ κεφάλι ἐνῶ τὸ βλέμμα του καρφώθηκε ἀνέκφραστο, πάνω στὸ τραπέζι. Ἦταν φανερὸ ὅτι μπροστά του εἶχε ζωντανέψει ἡ μορφὴ τῆς γυναίκας ποὺ ὁδήγησε πρὸς τὸν θάνατο.

— Ναί, ἐπανέλαβε σὲ λίγο. Ἡ Μάτα Χάρι εἶχε πεθάνει πολὺ πρὶν τὴν ὁδηγήσουν μπροστὰ στὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα. Οἱ στρατιῶτες δὲν σκότωσαν παρὰ μιὰ νεκρὴ γυναίκα. Ἕνα φάντασμα...

Σώπασε. Μηχανικὰ βάλθηκε νὰ μαζεύη τὰ ἔγγραφα ποὺ ἦταν ἁπλωμένα στὸ τραπέζι καὶ οἱ ἄλλοι βιάστηκαν νὰ τὸν βοηθήσουν. Μιὰ παράξενη θλῖψι βάραινε πάνω τους, μιὰ θλῖψι τρυφερή, ἁπαλὴ κι' ὡστόσο βασανιστική.

— Τὴν εἶχα δῆ ἕνα βράδυ στὴ ρουλέτα, μουρμούρισε κάποιος... ἦταν πραγματικὰ ὄμορφη γυναίκα.

Ὁ Λάϊστερ σήκωσε τοὺς ὤμους, ἔκανε νὰ χαμογελάση, ὅμως τὸ χαμόγελο ἔσβησε πρὶν ἀνέβη στὰ χείλια του.

— Καὶ τρομερὰ ἔξυπνη, πρόσθεσε.

Ὁ Λαντοὺ ζάρωσε τὰ φρύδια του.

— Κύριοι, εἶπε, ἀπ' αὐτὴν τὴν ἱστορία βγάλαμε ἀρκετὰ συμπεράσματα. Μάθαμε γιὰ τὸν Γκαστὸν τοῦ Μοντεσάκ, τὸν Μορλόφ, τὸν Φὸν Χίντζεν καὶ τὸν Κάλλε. Φυσικὰ ὑπάρχουν κι' ἄλλοι μυστικοὶ πράκτορες καὶ θὰ χρειαστοῦμε ἀκόμα πολλὴ δουλειὰ νὰ τοὺς ἀνακαλύψουμε. Ὅσο κρατᾶ τοῦτος ὁ πόλεμος, ὥσπου νὰ νικήσουμε δὲν πρέπει νὰ ξεννοιάσουμε οὔτε γιὰ μιὰ στιγμή. Γιατὶ ἀσφαλῶς θὰ νικήσουμε κύριοι. Πότε ὅμως; Σὲ ἕνα, σὲ δύο χρόνια; Κανεὶς δὲν ξέρει... Κι' ὡστόσο, μερικὲς φορὲς συλλογίζομαι πὼς ἂν ἡ Μάτα Χάρι ἦταν δική μας κατάσκοπος, ἂν δούλευε γιὰ μᾶς ἀπὸ τὴν ἀρχή, ἴσως ὁ πόλεμος νὰ εἶχε πιὰ τελειώσει... Ἀλλὰ πρέπει νὰ παραδεχτοῦμε ἀγαπητοί μου πὼς τὶς πιὸ καλὲς ἰδέες τὶς ἔχει συνήθως ὁ ἐχθρός!

Σταμάτησε. Ἄναψε τσιγάρο. Οἱ ἄλλοι ἔφυγαν ἕνας - ἕνας.

— Πάει κι' αὐτό!, ψιθύρισε ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Δευτέρου Γραφείου κι' ἔγειρε πίσω στὴν πολυθρόνα του νὰ ξεκουραστῆ.

Καὶ ξαφνικὰ τοῦ φάνηκε πὼς ὁ τόπος γύρω μύριζε βιολέτες, πὼς κάποια γυναίκα γελοῦσε ἐκεῖ κοντά...

— Θεέ μου!, ἀναστέναξε καὶ ταραγμένος ἔκλεισε τὰ βλέφαρα.

Καὶ τότε ἐκείνη πρόβαλε μπροστά του ἀκριβῶς ὅπως ἦταν τότε, μὲ τὸ κίτρινο ταγιέρ της, μὲ τὰ λουλούδια στὴν ἀγκαλιά καὶ μὲ τὰ μαῦρα της μάτια ποὺ θύμιζαν τὴν κόλασι... Μιὰ κόλασι ὅμως πιὸ ὅμορφη ἀπὸ τὸν παράδεισο καὶ χίλιες φορὲς πιὸ ποθητή.

ΤΕΛΟΣ

Στὸ ἑπόμενο βιβλίο :

ΗΜΟΝΑΧΗ ΤΗΣ ΜΟΝΤΣΑ

Ἡ ἱστορία μιᾶς ἁμαρτωλῆς

Στὴν ἡλικία τῶν πιὸ ὡραίων καὶ τρυφερῶν ὀνείρων, ἡ Μαριάννα, ἡ μικρὴ καὶ γλυκειὰ δούκισσα, θυσιάστηκε στὸ βωμὸ τῆς φιλοδοξίας καὶ τοῦ ἐγωϊσμοῦ, μιᾶς κοινωνίας ποὺ θεωροῦσε τὸν ἔρωτα σὰν ἁμαρτία! Στὸ ἑπόμενο βιβλίο θὰ διαβάσετε τὴν δραματική, τὴ συναρπαστικὴ καὶ συγκινητικὴ αὐτὴ ἱστορία.

Δρχ. 15

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ :
ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ & ΧΑΒΡΙΟΥ 9-ΑΘΗΝΑΙ
2ος ΟΡΟΦΟΣ - ΓΡΑΦΕΙΟΝ 7 - ΤΗΛΕΦ. 234.768